Cassie Hanwell s-a născut pentru pericol. Este singura femeie pompier din statul Texas și a fost antrenată nu doar să facă față incendiilor sau situațiilor periculoase, ci să fie și un umăr de sprijin pentru toți oamenii în viața cărora a năvălit o tragedie. Este obișnuită cu schimbările bruște și veștile proaste, însă când mama ei hotărăște să se mute amândouă definitiv în Boston, Cassie nu își poate stăpâni reacțiile.

Epuizați, fără fonduri suficiente, fără dotări ca în marile metropole, pompierii din Boston nu sunt foarte încântați de noua lor colegă. Îi fac viața un calvar, chiar dacă ea se dovedește extrem de competentă și inteligentă. Singurul care o place este, întâmplător, chiar cel mai frumos dintre colegii ei. Înlănțuită de traume emoționale și abuzuri, Cassie nu vrea să se îndrăgostească niciodată de un pompier.

Curând, însă, Cassie este pe cale să își dărâme cărămidă cu cărămidă propriul zid și să atingă împlinirea sufletească pe care și-o dorește atât de mult. Numai că totul pe lumea aceasta vine cu un preț.

Fanii lui Katherine Center vor găsi în *Flăcările care m-au învățat să iubesc* un roman plin de sinceritate despre viață, dragoste și adevăratul curaj.

„O poveste care îți încălzește inima, care te lasă fără suflare. O poveste despre vindecare, familie, iertare, curaj și iubire. Ador modul în care Katherine Center poate scrie și despre părțile greu de controlat ale vieții."

– Deanna

BOOKZONE

ISBN 978-606-9008-97-3

9 786069 008973

Cuprins

Title page
Unu
Doi
Trei
Patru
Cinci
Șase
Șapte
Opt
Nouă
Zece
Unsprezece
Doisprezece
Treisprezece
Paisprezece
Cincisprezece
Șaisprezece
Șaptesprezece
Optsprezece
Nouăsprezece
Douăzeci
Douăzeci și unu
Douăzeci și doi
Douăzeci și trei
Douăzeci și patru
Douăzeci și cinci
Douăzeci și șase
Douăzeci și șapte
Douăzeci și opt
Douăzeci și nouă
Epilog
Mulțumiri

KATHERINE CENTER
„O adevărată bijuterie. Citește-o și mulțumește-mi mai târziu."
— JODI PICOULT
Flăcările care m-au învățat să iubesc
BOOKZONE

KATHERINE CENTER

FLĂCĂRILE CARE M-AU ÎNVĂȚAT SĂ IUBESC

Traducere: Iulia Dromereschi
Titlul original: *Things You Save in a Fire,* 2019

Editura Bookzone, 2020

Versiune ebook: v1.0, martie 2021

Pentru orice femeie care a trebuit vreodată să fie curajoasă.
Și pentru toți cei din întreaga lume care aleg să-și ajute semenii.

Și pentru soțul meu cel amuzant și inimos, Gordon – pompier voluntar. Fără sprijinul lui, cartea asta ar fi avut doar zece pagini. Mi-a spus o sută de povești care mi-au frânt inima, mi-a catalogat noțiunile lui de prim-ajutor, a citit schiță după schiță, verificând acuratețea, și a răspuns la nenumărate întrebări de genul:
Cum numiți voi, pompierii, voma?

Unu

În seara în care am devenit cea mai tânără persoană – și singura femeie – care a câștigat premiul pentru curaj al Brigăzii de Pompieri din Austin, partenerul meu mi-a făcut o propunere.

O propunere indecentă.

La ceremonie. În sala de bal. În timpul cinei.

Venită de la partenerul meu.

Acolo unde ne aflam cu toții – tura B, de la Secția 11, în formație completă. În uniforme, folosind furculițe pentru salată – în frunte cu mine, cu cravata în carouri parcă strângându-mă tot mai tare, gândindu-mă cu groază că va trebui să urc pe scenă, în fața oamenilor, în lumina reflectoarelor.

Iarna trecută, un autobuz școlar plin cu elevi alunecase de pe un drum înghețat într-o ravenă, iar eu mă cățărasem în interior ca să scot copiii afară printr-un geam, unul câte unul, în timp ce apa se ridica.

De aceea ne aflam acolo, la ceremonie. Ziarele m-au numit *Îngerul din Autobuzul Școlii.*

Și tocmai Hernandez, dintre toți oamenii, a ales fix momentul acela să se dea la mine.

Hernandez, partenerul meu de trei ani. Hernandez, la care nu mă gândisem niciodată *așa.* Hernandez, care era chipeș într-un mod atât de perfect, încât nici măcar nu-l mai consideram astfel.

Arăta ca o păpușă Ken latino, în slujba pompierilor – bizar de perfect, încât nici nu părea a fi real. Ridica greutăți, folosea ață dentară și loțiune tonică, iar abdomenul lui plat ca o masă de călcat și dinții săi albi, perfect aliniați, erau capcane sigure pentru doamnele naive. Nu doar că fusese inclus în calendarul brigăzii, ci pozase chiar pentru copertă. Partenerul perfect, Hernandez, ultimul tip la care m-aș fi gândit altfel decât ca la un fustangiu cu alimentație sănătoasă, care

practica Crossfit, s-a aplecat spre urechea mea, acolo, la masă, și mi-a cerut să-mi petrec noaptea cu el.

— Poate că-i seara ta norocoasă, mi-a spus.

Am continuat să mestec. Nu mă așteptasem.

— Pentru ce?

S-a uitat lung la mine ca și cum ar fi schițat un *Doh.*

— Ca să facem ceva în privința tensiunii sexuale.

M-am uitat în jur, să văd dacă-l mai auzise vreo persoană.

Credeam că glumea.

Ar trebui ca cineva să filmeze cineva, să facă o poză sau să înceapă să râdă. Nu era posibil să fie altceva decât o farsă de proporții, un soi de pompierism de *Camera ascunsă.* Am aruncat o privire către restul echipei – toți niște clovni.

Niciun semn, toată lumea își tăia liniștită puiul.

Am decis că Hernandez juca la cacealma.

— Bine, am zis. O idee grozavă.

El a ridicat din sprâncene, părând încântat.

— Serios?

I-am aruncat o privire care spunea: *Haide, măi!*

— Nu, deloc, am răspuns.

— Eu vorbesc serios, a spus, apropiindu-se.

— Ba nu.

S-a uitat la mine gen: *Cine eşti tu să iei decizii pentru mine?*

I-am răspuns din priviri – *Știi exact cine sunt* – apoi am continuat:

— Nu ești niciodată serios, mai ales când vine vorba despre femei.

— Dar tu nu ești femeie, ci pompier.

— Iată un alt motiv pentru care nu aș merge niciodată acasă cu tine.

— Eu cred că vrei.

Am clătinat dezaprobator din cap.

— Nu, am subliniat.

— În adâncul sufletului, a continuat el.

— Nu.

— Te-aș putea provoca.

Nu am întors niciodată spatele unei provocări, dar am clătinat iarăși din cap. *Nici măcar, amice.*

— Nu ies cu pompieri. Și nici tu.

— Asta nu ar fi de fapt o întâlnire.

— Mi-ești ca un frate, amice, i-am răspuns dând din cap.

— Pot trăi cu asta.

— Scârbos, m-am revoltat eu.

— Și totuși, de ce nu?

Atunci m-am uitat urât la el. Chiar vorbea serios? Am ridicat apoi privirea către scenă. În câteva minute începea ceremonia. Era o noapte importantă pentru mine. De importanță maximă. Cea mai importantă din carieră. Chiar trebuia să facem asta acum?

— Lucrăm împreună, omule, i-am spus. De fapt, nici măcar n-ar fi trebuit să îi amintesc asta. Se știe că pompierii nu ies cu alți pompieri. Nu e doar împotriva regulamentului, ci și a tradiției.

Însă nu i-a păsat.

— Nu aș spune nimănui, niciodată, a răspuns.

— Asta nu ar schimba cu nimic situația.

Mi-a aruncat o privire gravă.

— Trebuie să te mai și distrezi.

— Nu ești genul meu de distracție, am înclinat din cap.

După răspunsul meu, s-a aplecat și mai aproape.

— Tu nu te vezi cu nimeni, niciodată. Cum e posibil? Te irosești. Nu te mai reține.

— Nu mă rețin, am spus, de parcă discutam despre vreme. Doar că nu sunt interesată.

S-a privit aprobator ca și cum și-ar fi dorit o reconfirmare că se încadrează în standardele tuturor femeilor, apoi s-a uitat în ochii mei.

— Ba ești interesată.

Am clătinat din cap.

— Ți-a trecut prin minte, a insistat.

— Cu siguranță, nu, l-am contrat.

— Totuși, acum te gândești la asta, nu? a adăugat, pe un ton scăzut.

— Nu într-un sens pozitiv.

— Trebuie să încetezi să trăiești ca o măicuță, a continuat. Dacă eu sunt leacul pentru singurătatea ta?

Asta mi-a atras atenția. Nu i-am arătat însă și am înfipt furculița într-un morcov din farfuria cu salată.

— Nu sunt o singuratică.

S-a încruntat, de parcă eram vădit nebună.

— Știi ceva? Ești cea mai singuratică persoană pe care o cunosc.

Să fiu sinceră, asta m-a atins puțin și am îndreptat furculița spre el.

— Îmi sunt *autosuficientă (mulțumită de sinele meu și n-am nevoie de altcineva care să mă împlinească),* l-am corectat. Independentă. Sunt stăpână pe viața mea.

— Dar ai nevoie și de… A făcut o pauză semnificativă. Companie.

Am refuzat să accept ce implica acest lucru.

— Nu am timp pentru companie, i-am spus. Aveam tura de la stația de pompieri, un al doilea job ca instructoare de autoapărare, zece ore de voluntariat pe săptămână la organizația *Big Sisters,* un maraton pentru care mă antrenam și weekenduri în care îmi ajutam tatăl să construiască o anexă pentru casă. Abia dacă aveam timp să dorm, darămite să am… *companie.*

— Din vina cui? a întrebat Hernandez.

Chiar îmi pusese o asemenea întrebare?!

— Compania nu e o prioritate pentru mine. Nu sunt romantică.

— Nu-i vorba despre romantism, ci despre căldură și relaționare. Despre apropiere interumană.

— Asta îmi sună a romantism, i-am spus.

— Zi-i cum vrei. Dar tot ai nevoie.

Ce se întâmpla, de fapt? Vorbeam cu *Hernandez.* Nu avea cum să fie serios. Și totuși, fața lui asta îmi transmitea. M-am tot uitat după vreun semn, poate o urmă de zâmbet sau o scânteie în privirea lui, dar tot ce am descoperit a fost privirea lui intensă, neclintită, ciudat de onestă.

— *Glumeşti,* nu?

Trebuia să glumească.

Eram complet descumpănită în fața acestei persoane pentru care manifestasem o lipsă totală de interes (reciprocă) atâta vreme și care, dintr-odată, se pretindea interesată. Parcă ne-am fi înțeles să jucăm dame, iar el ar fi anunțat subit că jucăm șah.

Absent, a ridicat mâna pe marginea mesei și mi-a atins cu degetul mânerul cuțitului nefolosit.

— Și dacă ai greșit în legătură cu întreaga ta viață? a întrebat, aproape în șoaptă. Dacă eu sunt exact ceea ce aveai nevoie în tot acest timp? Nu vrei să afli? Nu crezi că vei regreta dacă nu încerci?

Îmi repet că este vorba despre *Hernandez.*

Întotdeauna a fost tipul de om a cărui glumă favorită era să încerce să mă arunce pe canapea și să dea drumul la vânturi. Nu a existat niciodată între noi un moment care să fi putut fi catalogat drept flirt sau măcar să sugereze asta – sau să fi putut fi considerat *intim.*

Dar acum eram prinsă într-o conversație incredibilă. Intensitatea pe care o investea în comunicarea cu femeile avea o forță hipnotică. Îl văzusem folosind-o pe numeroase ținte cu un succes aproape covârșitor. Doar că nu și-o exercitase niciodată asupra mea.

Ar fi trebuit să fiu imună. Dar nu mă simțeam tocmai în apele mele în hotelul elegant, așteptând să urc pe scenă. Este ceva super important să-ți fie recunoscută și *onorată* munca și asta îmi răscolea emoțiile în moduri neașteptate. Sinceră să fiu, Hernandez nu se înșela 100% în privința mea. În

ciuda a tot ceea ce știam despre el, despre viață și despre pompieri, dar mai ales despre mine, mărturisesc că ceva din prestația lui chiar *funcționa.*

Probabil că nu putem fi chiar mereu în gardă.

Poate că eram mai singuratică decât îmi dădusem seama. Poate că aveam nevoie de ceva mai mult. Poate că nimic din viața mea nu era așa cum îmi închipuisem eu.

Problema era că tocmai spusese niște lucruri surprinzător de adevărate și mi se părea nedrept să mă cunoască atât de bine și să se folosească de asta împotriva mea. Captivă în acest moment ciudat, m-am trezit că îmi analizam viața dintr-un unghi complet diferit. Avea oare dreptate?

Poate că nici măcar nu voiam să joc dame.

A fost cel mai ciudat moment dintre toate pe care le petrecusem cu el. Mai ciudat decât petrecerea disco, decât concursul de mâncat plăcinte și chiar decât noaptea de karaoke sfârșită prost.

Hernandez. Dintre toți oamenii.

Am privit amândoi degetul pe care încă și-l ținea pe mânerul cuțitului. L-a apropiat de mine, spunând.

— Ești tentată.

Nu eram. Sau poate eram. Așa, microscopic. M-am gândit la apartamentul meu trist, spartan și la șirul ordonat de plante de pe pervazul ferestrei din bucătăriei. La patul meu, făcut mereu cu o precizie militară, la aspectul ca de spital și la lipsa completă a unui partener care să-mi calce pragul de când locuiam acolo. La liniștea care mă va înconjura când mă voi duce acasă, tulburată doar de tic-tacul ceasului din bucătărie.

Știam precis cum va arăta și cum voi resimți întoarcerea acasă, în apartament – senzația de piele prea întinsă pe care o căpătăm de fiecare dată după ce-mi spălam fața cu săpun, damful detergentului meu pentru rufe când îmi trăgeam bluza de pijama

peste cap, foșnetul cearșafurilor când mă strecuram între ele și mi le aranjam cu grijă sub brațe. Aceeași rutină la culcare, iar și iar, la nesfârșit – sigură, repetitivă, monotonă. O puteam derula în minte minut cu minut.

V-aș putea spune chiar și la ce m-aș gândi înainte să adorm. Întotdeauna mă gândesc la același lucru: mi-aș imagina că pregătesc prăjiturele cu fulgi de ciocolată. Fiecare pas ar fi zugrăvit în detalii liniștitoare, de la amestecarea untului la adăugarea vaniliei, de la spargerea ouălor la încorporarea fulgilor. Aș privi imaginar cum se rotesc paletele mixerului, cum curăț marginile castronului cu o spatulă de cauciuc, apoi adun aluatul cu linguriță mici, în formă de semicerc și le las una câte una pe tava pentru prăjituri, în șiruri ordonate, cu spații perfect egale între ele.

Nu mai făcusem prăjiturele de ani de zile, dar în fiecare seară îmi imaginam că le gătesc.

Cum ar fi fost să renunț la acea rutină?

Ești cea mai singuratică persoană pe care o cunosc, spusese Hernandez.

Dintr-odată, am știut că era adevărat.

Dar ăsta nu era un motiv ca să mă culc cu el. Pentru mine, sexul nu era un leac pentru singurătate, ci dimpotrivă.

Hernandez. Era ca și cum mi-ar fi făcut o propunere partenerul de laborator de la chimie. Sau băiatul de la curățătorie. Sau doctorul.

Nu aveam de gând să mă culc cu el. Categoric nu. Cu siguranță asta nu avea să se întâmple niciodată.

Probabil.

Și totuși, fără să-mi dau seama, mi-am ținut respirația.

Apoi, din lateral, la trei locuri distanță, vizavi de mine, am auzit un sunet cunoscut, distinctiv: pufnetul cu gura închisă pe care operatorul nostru

de motoare, Big Tom, îl scotea de fiecare dată când cuiva i se juca o festă.

Mi-au fugit ochii într-acolo.

Iată-l pe Big Tom, cu mâna peste gură și nas, încovoiat de un hohot pe care nu și l-a mai putut reține.

L-am văzut făcând asta de o sută de ori. Era singurul care nu se putea abține.

— Oh, Doamne, am spus, privind în altă parte.

Am scanat restul mesei. Băieții din tura noastră erau cu toții prezenți ca să mă ovaționeze în marea mea seară. Se comportaseră ca niște adevărați domni tot timpul, mestecând cu gurile închise și tot tacâmul. Dar, odată ce Big Tom ceda, cedau cu toții. Dintr-o privire, am văzut amuzamentul pe fiecare chip. Amuzament infuzat de triumful unei farse reușite.

Mă prinseseră.

M-am întors spre Hernandez și l-am lovit peste umăr.

Tare.

— Serios?

Era prima dată când le ieșea. Și încercaseră de suficiente ori.

Ce să spun? Nimeni nu-i perfect.

Odată ce reținerea băieților s-a risipit, efectul a fost instantaneu. Au început cu toții să arate cu degetul și să-și ridice brațele în semn de victorie. Hohoteau atât de tare, că se clătina masa. Reichmann, Noian, Trey, Big Tom și mai ales

Hernandez hăhăiau acum încântați, roșii la față, încercând să respire.

I-am lăsat un minut. Îl meritau.

Apoi am început să râd și eu, de ușurare. Lumea și-a recăpătat contururile cunoscute. A redevenit familiară. Am inspirat adânc. Hernandez nu vorbise serios cu propunerea lui. Îmi jucase *o festă.*

Fusese doar o farsă. Slavă Domnului!

Când Hernandez s-a liniștit cât să poată vorbi, a arătat spre mine.

— Ai căzut în plasă.

L-am lovit peste umăr.

— M-ai speriat de moarte, băi! Dintre toate serile…

— Ne-am gândit c-o să-ți fie de folos să te distragem. Apoi a arătat spre Big Tom. M-ai torpilat, omule! Era pe cale să accepte!

— Ba nu, am spus.

— Ba da, a protestat Hernandez. Dacă mă pricep la ceva, este să fac fetele să accepte.

— Eu nu sunt fată. Sunt pompier.

— Și… ai fost la *o secundă* distanță.

Am aruncat în el cu un rulou.

— Ai vrea tu.

Dar abordase niște puncte sensibile, recunosc. Poate prea multe.

Hernandez a vârât mâna în buzunar, după portofel.

— Doamne! Am pierdut douăzeci de dolari!

Ceilalți și-au scos și ei banii.

— Nu paria niciodată împotriva lui Hanwell, i-a spus Big Tom, făcându-mi cu ochiul.

Băieții au început să numere bancnotele și să le adune.

L-am privit pe Hernandez cum plătea și l-am lovit iar, și mai tare.

— Ai pariat împotriva mea?

A ridicat din umeri, afișând un zâmbet viclean.

— Știu eu ce știu. Sunt irezistibil.

Pe scenă, începuse programul.

Un MC încălzea microfonul, în timp ce personalul debarasa, iar invitații își îndreptau atenția spre podium.

— Este plăcerea mea, spunea MC-ul, să ajut la onorarea eroilor noștri pompieri salvatori, în seara aceasta.

Sala s-a umplut de urale zgomotoase. Apoi băieții de la masa mea au început să scandeze:

— Cassie! Cassie! Cassie!

Le-am făcut semn să tacă, trecându-mi degetul peste beregată.

Dar am zâmbit. Ce descreierați!

I-am aruncat lui Hernandez o ultimă privire. Fusese doar o glumă. Și într-adevăr, mă distrăsese puțin.

Apoi ne-am liniștit cu toții, eu mi-am îndreptat poziția pe scaun și toate emoțiile mi-au revenit în mod galopant. Mi-am încleștat mâinile în poală, fiind conștientă de cât de reci erau, apoi mi-am permis o clipă în care să apreciez ideea ridicolă că nu mă speria nimic – exceptând, pare-se, scenele de la banchete.

M-am holbat la podium după ce au început să strige numele persoanelor premiate, fiind îngrozită de clipa când urma să fiu chemată.

Purtam pantofi cu toc *pumps* la uniforma de gală și aveam ceva probleme cu echilibrul. Nu îmi place să fiu în centrul atenției. În plus, trebuia să vorbesc. Primiserăm fiecare câte două minute ca să ne rostim mulțumirile la microfon, iar acest termen îmi părea a fi o durată imposibil de lungă și imposibil de scurtă, în același timp.

Scrisesem plină de conștiinciozitate un paragraf pe care mă gândeam să îl citesc cu voce tare la festivitatea de premiere. Cât de dificil putea fi să citesc? Deși, privindu-i pe ceilalți cum urcă pe scenă și își rostesc alocuțiunile, am început să cred că era mai greu decât îmi imaginam. Se poticneau, se bâlbâiau, își pierdeau ideea și ajungeau să repete frazele. M-am trezit mustrându-mă că nu exersasem înainte.

Pentru că eram cea mai tânără laureată, și femeie, și fiindcă era prestigiosul premiu onorific al brigăzii, dar și pentru că *Îngerul din Autobuzul Școlar* era pe toate paginile de ziar, îmi lăsaseră momentul la final. Era sfârșitul apoteotic al serii, însuși primarul avea să-mi ofere premiul și să mă copleșească de glorie.

Am numărat în timp ce alții urcau pe scenă și reveneau la locurile lor, simțind că mi se strânge pieptul de emoție.

În sfârșit, mi-a venit rândul. Trebuia doar să trec de următoarele cinci minute și mă puteam întoarce acasă, la plantele mele, la cearșafurile mătăsoase și la apartamentul meu liniștit.

— Oameni buni, am păstrat pentru final un moment special, a spus MC-ul. Băieții din tura mea au început să chiuie și să bată în masă. Ultima noastră invitată primește cea mai aleasă distincție, iar pentru a i-o oferi ne-am gândit la ceva deosebit. Ni se alătură un VIP. Speram să fie primarul, însă a fost reținut în ultima clipă de niște probleme orășenești. Dar n-aveți nicio teamă, pentru că vă oferim pe cineva la fel de celebru! Am plăcerea de a-i ceda podiumul consilierului născut și crescut în Austin…

MC-ul s-a întors să facă semn spre lateralul scenei și, în secunda aceea, am zis: *Rahat!*

Nu era primarul.

O veste foarte proastă.

Știam ce nume va spune. Îl presimțeam.

Și am avut dreptate.

— Heath Thompson! a strigat MC-ul, pe un ton de prezentator de la *Prețul corect* – de parcă un spectator norocos tocmai câștigase un uscător de rufe nou.

Mi s-a părut că totul se derulează cu încetinitorul. Silabele cuvintelor s-au adâncit, au devenit siropoase, iar aplauzele sunau ca și cum cinci sute de oameni loveau cu putere în tobe snare[1]. Am privit dezamăgită cum însuși Heath-*nenorocitul-Thompson* își făcea apariția din stânga scenei ca să se alăture MC-ului.

Mai precis, a pășit țanțoș ca un cocoș.

Aș fi recunoscut mersul acela oriunde. Era mersul iritant al unui bărbat care credea că lumea îi va permite mereu să se bucure de orice și-ar dori și căruia nu i se spusese niciodată altfel.

Să fi anticipat asta? Să fi știut mai bine că se va întâmpla ceva, decât să îndrăznesc să îmi doresc ceva pentru mine? Să fi presupus de la început că viața va găsi o cale de a distruge momentul?

Pentru că nu o făcusem. Nu anticipasem. Am fost atât de uluită să îl văd pe Heath Thompson pășind pe scena aceea, încât am uitat să respir. De-a dreptul. Până când Hernandez m-a văzut amorțită și mi-a dat una pe spate.

Apoi, tot ce știam s-a rezumat, dintr-odată, la un moment infim de înțelegere că, în cel mai de succes moment al vieții mele, care trebuia să-mi onoreze munca și strădaniile, îmi primeam răsplata de la Heath Thompson.

Heath. Thompson.

Singura persoană din întreaga lume care ar fi putut distruge momentul.

Doi

Când a păşit pe scenă, cu toată încrederea, zgomotul mulţimii s-a transformat, în mintea mea, într-un zgomot ca un vuiet de vânt peste mlaştini, care a înecat orice alt sunet.

Schimbarea mi s-a părut atât de reală, încât m-am întrebat dacă nu cumva se stricase ceva la sistemul de sonorizare. Am privit în jur, însă nimeni altcineva nu părea deranjat. Nimeni nu părea să vadă că sub ochii săi se petrecea ceva imposibil, o adevărată nebunie.

Toţi ceilalţi erau OK.

Atunci am decis că trăiam un coşmar. Nu se putea întâmpla. Pe măsură ce m-am acomodat cu ideea, urletul straniu din încăpere a devenit o dovadă reconfortantă că, probabil, dormeam dusă sub pilotă şi totul se petrecea în mintea mea. Ca de obicei.

Nu eram cu adevărat aici, în sala de festivităţi a unui hotel, la apogeul carierei, pe cale să primesc cea mai înaltă distincţie pentru un pompier… de la *Heath Thompson.*

Viaţa nu putea fi chiar atât de nedreaptă.

Dar iată-l. Încă acolo. Vorbea la microfon, pe scenă, în lumina reflectoarelor, ca şi cum realitatea din faţa mea era dreptul său înnăscut. Am clipit din nou, de parcă l-aş fi putut face să dispară. Era la o mie de kilometri distanţă. Timpanele au început să îmi pulseze, iar apoi, când i-am auzit vocea îndepărtată, aproape neinteligibilă, strigându-mi numele (sau am crezut că o aud), am simţit că mă cuprinde greaţa, din stomac până la claviculă, apoi până în gât.

Hernandez m-a lovit peste umăr.

M-am întors către el şi, cu încetinitorul, mi-a arătat spre scenă.

M-am uitat în jur. Toate chipurile erau îndreptate spre mine. Oamenii zâmbeau, aplaudau,

izbucniseră în urale. Tipii din tura mea s-au ridicat să mă ovaționeze, secondați apoi și de restul sălii. Următoarea mea mișcare îmi scăpa. Câștigasem un premiu și tot ce trebuia să fac era simplu: să merg pe scenă și să-l iau.

Am înghițit în sec și m-am ridicat. Stăpânire de sine. Ridică-te, mergi, ia trofeul. *Simplu.* Simplu de tot. Am înghițit iar, am înjurat pantofii ăia ridicoli și am străbătut mulțimea, croindu-mi drum dincolo de mese, ca un pește printr-un recif de corali.

Undeva între locul meu și scenă, am scăpat discursul. Am simțit cum îmi flutură foaia printre degete, însă mi s-a părut că i se întâmpla altcuiva. *Fără discurs,* m-am gândit. Cea mai mică problemă.

Lângă scenă, am urcat o treaptă. Apoi alta, și alta. Gleznele mi se clătinau din cauza tocurilor idioate. M-am apropiat de podium, simțind că am un balon plin cu apă legat de cutia toracică.

Nu trebuia să mă uit la el. Nici să îl ating. Sau să mă opresc. Trebuia să rămân mereu în mișcare, ca un rechin, și să-mi feresc ochii cu orice preț. Să urc și să cobor. Să nu mă opresc. Să nu privesc în urmă. Să mă prefac că nu era real.

Doar iau trofeul și plec. Îl iau și cobor în culise. M-am pregătit tot drumul până acolo la fel cum mă pregăteam pentru orice lucru dificil. Așa cum mai adăugam doi kilometri la o alergare de douăzeci sau încă un set de repetări la sală. Așa cum reușisem să îmi croiesc drum pe o casă a scării prăbușită. Sau cum ținusem lipit craniul spart al unui tip. Sau cum sărisem de pe un acoperiș care se prăbușea. Puteam face și asta.

M-am oprit în fața podiumului, cu ochii fixați pe trofeu, încercând să *photoshopez* mintal silueta bărbatului și să o elimin din cadru.

Trebuia să îi strâng mâna lui Heath Thompson?

În niciun caz.

Mă puteam convinge să fac multe, însă nu și asta.

Am văzut placheta apropiindu-se cu încetinitorul și am apucat-o strâns, încercând să mă concentrez pe cât de solidă și de grea era. *Ce fel de lemn să fie oare? Stejar? Nuc?* Cântărea o tonă.

Ia placa și pleacă, mi-am spus. Dar, înainte să pot face asta, Heath Thompson m-a apucat de mâna liberă. Ca să mi-o strângă. Așa cum făcuse fiecare prezentator cu fiecare laureat.

Doar că el nu era orice prezentator, iar eu nu eram orice laureat.

Heath Thompson avusese grijă de asta.

Am perceput șocul atingerii de parcă m-ar fi curentat: o durere ascuțită, malițioasă, rapidă. Ca un junghi. Din instinct, i-am privit fața.

Iată-l. Mai în vârstă, mai solid, cu mai mult fixativ în păr decât cu zece ani în urmă, cu o expresie arogantă de consilier local, de parcă lumea întreagă ar fi existat doar pentru el.

Am știut imediat că mă recunoscuse.

Tocmai îmi citise numele în fața a trei sute de oameni, în fond.

Dar eu mă schimbasem mult. Aveam părul mai întunecat, până la umeri. Când eram mai tânără, îl purtam desfăcut – acum era strâns într-o coadă sau într-un nod, în fiecare zi. Îmi pusesem lentilele de contact. Și aveam o masă musculară dublă față de liceu. Purtam uniformă de gală, cu un sacou încheiat până sub bărbie, cu umeri supradimensionați și cu o cravată mică.

Ceva din combinația aceea dintre fața lui cărnoasă, mulțumită, rânjetul pompos, postura sa și, în sfârșit, recunoașterea din priviri… mi-a alterat peisajul emoțional. Într-o secundă, șocul mi s-a transformat într-o furie arzătoare.

Cred că era un fotograf prin zonă, pentru că Heath Thompson îmi strângea mâna și mă ținea pe loc, pozând.

De undeva, de la masă, l-am auzit pe Big Tom strigând:

— Fă-i praf, Cassie!

Chiar când mă felicitam pentru că rezistam eroic, pentru că mă descurcam cu o asemenea grație în circumstanțe oribile, am simțit ceva apăsându-mi fundul.

Nu doar apăsându-l, de parcă m-aș fi îndepărtat de podium sau ceva de genul ăsta. Ci *mângâindu-l.*

Singurul lucru care putea fi era cealaltă mână a lui Heath Thompson.

Asta m-a lovit. Becul s-a spart. Mâna aceea mi-a prins fesa și a strâns-o cu un puternic simț al proprietății.

Mi s-a rupt filmul.

Ținând cont de situație, mă mir că nu l-am ucis.

Ce să fac altceva? M-am întors și l-am pocnit atât de tare pe Heath Thompson în cap cu trofeul meu din lemn de stejar și metal, că l-am făcut să cadă grămadă și i-am cauzat o contuzie.

Nu mi-am dorit niciodată să fiu pompier.

Există oameni care visează întreaga viață la asta. Copii care cască ochii la mașinile brigăzilor, care poartă căști în miniatură și care se îmbracă în uniforme de pompieri de Halloween.

Majoritatea sunt băieți.

Eu nu am fost printre ei.

De fapt, la grădiniță, de Ziua Carierei, îmi trâmbițasem intenția de a deveni Zâna Măseluță când aveam să cresc mare. Încă mai cred că ar fi un job tare de tot.

Nu m-am gândit niciodată să devin pompier, până nu s-a întâmplat.

Accidental.

Mă pregăteam pentru Facultatea de Medicină, de fapt. Voiam să lucrez la Urgențe. Pe atunci, eram boboc la colegiu și îmi căutam un job în campus, când am fost recrutată de un tip simpatic din căminul meu să lucrez ca ofițer de prim-ajutor

pentru Universitate. A fost ușor. Aveam nevoie să fac practică în domeniul medical și voiam o slujbă. Gata.

După ce am început munca, nu am mai vrut să mă opresc. Nici măcar nu îmi doream să ies din tură. Îmi plăcea totul, de la pregătirea medicală la sirene și la momentele dintre viață și moarte.

Nu era vorba doar despre adrenalină. Să ajut oamenii îmi oferea o satisfacție profundă. Să intervin într-un moment absolut oribil și să ameliorez situația. Să simt că fac ceva care contează îmi crea dependență. Avusesem multe joburi peste ani – spălasem vasele într-o pizzerie, fusesem salvamar, plimbasem câini – dar niciodată ceva asemănător.

De exemplu, colega mea de cameră servea iaurt congelat în campus.

Nu exista comparație.

Să fiu ofițer de prim-ajutor îmi deschisese o lume nouă, glorioasă. Înțepam oamenii cu ace, apăsam piepturi pentru resuscitare și puneam oase la loc. În prima săptămână de muncă, am ajutat la salvarea unui profesor de fizică aflat în stop cardiac, cu ajutorul unui defibrilator.

Deloc rău pentru zece dolari pe oră.

S-a dovedit că mă pricep.

Când nu eram de gardă, așteptam să mă întorc acolo. Lucram în zilele libere. Țineam locul colegilor. Visam lumini și sirene.

Am făcut asta timp de doi ani, înainte ca supraveghetorul meu să îmi recomande să mă acreditez ca paramedic și să lucrez pentru oraș. Toți pompierii sunt ofițeri de prim-ajutor, pentru că brigăzile de pompieri au parte de mai multe apeluri pe fond medical decât pe fond de incendiu, însă nu toți sunt paramedici. Într-adevăr, durează încă un an să obții acreditarea și trebuie să iubești medicina sau să fii *obligat,* fiindcă brigada are nevoie de tine.

Eu iubeam medicina.

Am lucrat ca paramedic timp de un an, iar apoi, după absolvire, un alt supraveghetor m-a convins să dau examen la Academia de Pompieri.

De acolo, a urmat o reacție în lanț.

Și, la un moment dat, mi-am dat seama că eram făcută pentru asta.

Sunt multe calități care fac un pompier să fie bun. Nu strică să fii mare și puternic, pentru că asta face mai ușoară manevrarea echipamentului. Este bine să ai o dispoziție generală bună, fiindcă jobul este foarte stresant și, dacă vrei să ajuți oamenii, cu atât mai bine. Iar dacă îți ții anxietatea sub control alergând de colo-colo în lenjerie, aruncând apă în capetele oamenilor sau înfășurând vasele de toaletă cu benzi protectoare, e chiar minunat.

Te vei potrivi la fix.

Ah, și dacă ești tip, atunci fii tip! Este un avantaj net.

Eu nu eram tip.

Dar eram un pompier foarte bun.

Poate că sună arogant, dar știi când te pricepi la ceva, nu?

În primul rând, am absolvit cu cea mai mare medie din anul meu, la Academie. Cea mai bună studentă. Știam manualul *Merck* de la cap la coadă și înapoi. Puteam pune o perfuzie și în somn. În plus, eram puternică pentru o fată, chiar prin comparație cu mulți băieți, și nu mă ofensam ușor. Eram în largul meu în brigadă, cu băieții. Nu eram timidă. Nu mă speriam. Nu intram niciodată în panică. Aveam un tată singur care era antrenor de baschet la liceu, prin urmare crescusem jucând meciuri unu-la-unu și vorbind urât. Depășindu-i pe băieți în toate.

Toate astea ajutau, însă ce mă făcea de fapt un pompier bun era o trăsătură de personalitate sucită, pe care nici măcar nu știusem că o aveam până nu începusem să o folosesc. E nevoie de tărie de caracter să intri într-o clădire în flăcări sau să

oprești o sângerare arterială, fără îndoială. Dar și creierul tău trebuie să fie aparte. Pompierii gândesc diferit față de alți oameni și asta mi se aplică mie în special – când toată lumea se agită, eu mă liniștesc.

De parcă mi s-ar inversa un circuit în creier.

Toată lumea din brigada de pompieri are circuitul acesta inversat, într-o anumită măsură. Când dintr-o clădire care arde aleargă mulțimi de persoane panicate, noi intrăm cu calm.

Dar n-am cunoscut pe nimeni așa ca mine.

Persoanele normale văd explozia, văd flăcările, văd mormanul alcătuit din douăzeci și patru de mașini și se gândesc: *Fugi!* Eu îmi spun: *Ha, mișto!* Toată lumea o ia la goană, cu ochii mari, urlând, pentru că asta vrea procesul de evoluție să facem. Eu mă opresc și mă uit în jur.

Cred că am parte de o mică eliberare de adrenalină, însă fix în cantitatea potrivită. Suficient cât să mă pună în alertă. Totul devine mai clar și apoi se liniștește, iar eu văd ce se petrece foarte limpede. Pentru alții este ceață, pentru mine însă sunt detalii, texturi, culori, conexiuni.

Uneori, simt că numai atunci văd lucrurile bine.

În orice caz, de aceea nu am ajuns medic la Urgențe. Nu e nevoie de mine *după* urgență, ci în *timpul* ei.

Să conștientizezi asta despre tine este un lucru interesant și curios, dar iată: eu mă descurc cel mai bine când situația e cea mai rea.

Chiar dacă tata era convins că *povestea cu pompieria* era doar *o fază,* patru ani mai târziu lucram încă la Secția 11 de Pompieri din Austin, eram mai departe singura fată din tura B, cu excepția căpitanului nostru, tot femeie, și încă adoram fiecare minut.

De aceea, seara în care am primit trofeul pentru curaj ar fi trebuit să fie doar un alt pas ușor, inevitabil, în cariera mea imaculată de pompier.

Dar trebuie să mărturisesc ceva. Nu doar că l-am lovit pe Heath Thompson, consilier al orașului, cu placa aceea, când mi-a pus mâna pe fund.

L-am bătut până a făcut pe el.

L-am atacat *cu violență.* Chiar și după ce i-am spart capul cu trofeul, i-am mai aplicat un pumn în zona feței, o lovitură de încheietură în trahee și cel puțin una în plexul solar, înainte să-i mai car câteva în coaste, cu pantofii, după ce-a căzut. Nimeni nu s-a așteptat, cu atât mai puțin eu, așa că timpul lui de reacție a fost redus și am profitat.

Mi-am tăiat mâna în dinții lui, dar a meritat.

Nu-mi amintesc partea asta, însă Hernandez mi-a spus că am urlat tot timpul:

— Dacă mă mai atingi o dată, ticălosule, o să vezi cât de puțin timp mai ai de trăit!

Nu m-a mai atins.

Din fericire, nu m-au acuzat de nimic. Aș fi putut, și ar fi trebuit, să îmi petrec noaptea aceea la închisoare. Nu-i tocmai de ignorat să lovești un oficial al urbei până când îl umpli de sânge, pe o scenă, în fața a trei sute de bravi funcționari publici ai orașului. Nu vezi asta în fiecare zi. Sau vreodată.

Dar nu-i un fleac nici să apuci un pompier de fund.

Ne-au scos pe amândoi de pe scenă, i-au bandajat fața și mi-au oblojit mâna, în timp ce MC-ul încerca să convingă lumea să se așeze și să-și mănânce desertul. A venit poliția, dar Thompson a refuzat să depună plângere. *Sunt bine,* repeta mereu printre buzele umflate. *Lăsați-o în pace!*

Sunt convinsă că asta își dorea. În hol erau camere de la televiziuni. Sunt sigură că nu doar pe mine voia să mă țină departe de ochii lumii.

În final, ne-au scos pe amândoi pe ușa din spate. Nu știu ce fel de sfori a tras, dar nu a apărut nimic în ziare. Nu știu dacă a fost un lucru rău sau bun.

Mai târziu, după ce am ajuns acasă, am făcut duș și mi-am bandajat mâna în apartamentul meu

liniștit, m-am trezit cu Hernandez la ușă.

L-am văzut prin vizor, ținând telefonul meu mobil într-o mână și trofeul în cealaltă. Le lăsasem acolo.

Mi-a luat un minut să desfac toate lanțurile. Când am deschis ușa, mi-a întins trofeul, învelit într-o pungă de plastic.

— E plin de sânge, a spus.

Am încuviințat și l-am luat. Apoi m-am întins după telefon, dar el l-a ținut departe de mine.

— Ce-a fost acolo, de fapt? m-a întrebat, fără să treacă pragul.

Mi-am privit telefonul ostatic din mâna lui. Am ridicat din umeri.

— Ești bine?

Am încuviințat.

— Vrei să stau puțin cu tine?

Am clătinat din cap.

— L-ai cunoscut pe tipul ăla în liceu?

Am încuviințat iar.

Hernandez m-a privit lung, apoi a spus:

— Am dreptate când spun că are legătură cu motivul pentru care nu te vezi cu nimeni, niciodată?

L-am privit și eu până și-a aflat răspunsul.

Apoi a făcut un semn din cap și a oftat prelung.

— Apropo, bună treabă. L-au dus la spital.

Am zâmbit ușor.

— M-am străduit.

— Oferta mea rămâne în picioare.

— Ce ofertă?

A ridicat scurt din umeri.

— Companie. Companie *adevărată.*

Știam că avea intenții bune. Dar am clătinat din cap.

— Mă descurc mai bine singură.

Și-a deschis brațele pentru o îmbrățișare, ținând telefonul meu încă în mână.

— Haide! Dacă are cineva nevoie de o îmbrățișare, tu ești aceea.

Aș fi spus nu, însă telefonul a sunat chiar atunci.

Asta a fost tot. A trecut momentul. Mi l-a întins, l-am luat și l-am folosit ca să îl salut de rămas-bun, înainte să încui din nou ușa și să răspund.

Trei

Era mama. La telefon.

— Mersi că ai răspuns.

— Din greșeală, am spus și am închis ochii.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

— Mi-am închipuit.

Mă vâna de câteva săptămâni, iar eu o evitam, insistând în sinea mea, și pe bună dreptate, că nu aveam vreme de stat la povești.

Primul ei apel a fost când eram la muncă, în timpul uneia dintre cele mai aglomerate ture din ultimele săptămâni. Alergasem la o tentativă de sinucidere dintr-o toaletă de liceu (eșuată), la un incendiu structural dintr-un depozit abandonat (pus intenționat), la un chef care prepara sushi cu un vârf de deget tăiat (pus la loc la Urgențe) și la o vacă pierdută într-un cartier rezidențial (adorabil).

Când am ieșit din tură, în dimineața următoare, nici măcar nu îmi privisem telefonul, cu atât mai puțin să îmi ascult mesajele de la mama cu care nu mă vedeam niciodată.

Aveam multe alte treburi pe cap.

În plus, nu voiam să vorbesc cu ea.

Dacă își dorește într-adevăr să discute cu mine, am decis, *mă sună ea.*

Și m-a sunat.

A sunat a doua zi, în timp ce împăturem rufele, dar am lăsat apelul să intre în căsuța vocală.

A sunat când ieșisem la alergat. Apoi când eram la cumpărături.

La un moment dat, m-am simțit hărțuită.

— Ce vrei? am întrebat, dacă tot mă încolțise.

— Trebuie să îți cer o favoare imensă.

M-am pregătit. Orice ar fi fost, răspunsul era *nu.*

— Va suna foarte brusc, a continuat, dar asta e fiindcă încerc să te împiedic să-mi închizi.

Avea dreptate. Eram pe punctul să o fac.

A inspirat. Apoi a izbucnit:

— Trebuie să vii în Massachusetts și să trăiești cu mine.

Am clipit.

— Doar pentru o vreme, a spus. Nu pentru totdeauna! Un an, cel mult.

— Un an?!

— Cel mult.

Eram uimită. Uimită că îndrăznise să îmi ceară așa ceva – sau că se gândise la asta. Nu eram tocmai înstrăinate, însă clar nici apropiate nu eram. Era un lucru atât ridicol, că nici nu-mi venea să cred că rostise acele cuvinte.

— Nu mă mut în Massachusetts, Diana. E ridicol!

Nici măcar nu-i mai spuneam *mamă* de ani de zile. Zece, mai precis. De când ne părăsise pe tata și pe mine. Atunci începusem să îi spun și tatei *Ted.*

La început, a fost doar pentru a-i enerva. Spuneam că, dacă voiau să fie tratați ca niște părinți, ar fi trebuit să se poarte ca atare, să rămână împreună și să fie nefericiți. Dar, cu cât stăteau mai mult despărțiți, cu atât asta devenea o cale de a se transforma în niște adulți fără nicio însemnătate specială, pe care doar îi cunoșteam.

Acum erau doar Diana și Ted pentru mine. Abia dacă-mi aminteam că fuseseră cândva altcineva.

— Vorbesc serios, a zis Diana.

— Imposibil.

— Nu-mi da răspuns imediat. Mai lasă…

— Nu, am întrerupt-o.

A ezitat.

— Nu, am repetat, spunând pe un ton vehement, ca să înțeleagă.

— Nici măcar nu ai ascultat până la capăt.

— Restul nu contează.

— Un an – acum se târguia, de parcă ar fi avut vreo șansă – apoi te întorci în Texas și o iei de la capăt.

— Nu merge așa. Ar trebui să stau acolo câțiva ani, ca să fiu promovată, înainte să îmi găsesc un nou post.

— Nu înțeleg.

— Dacă aș face ce-mi ceri tu, aș renunța la viața mea.

— Când vorbești așa, nu sună prea încurajator, a spus Diana.

— De aceea e și atât de simplu. *Nu.*

— Înțeleg, a continuat. M-am tot gândit. Nu ai vrut să te muți aici, cu mine, când aveai cincisprezece ani…

— Șaisprezece, am corectat-o.

— Când aveai nevoie de mine, a continuat, așa că de ce ai vrea să vii acum, când ești adultă și mă detești…

— Nu te detest, am spus așa, din principiu. Dar nici nu îmi plăcea foarte mult.

— Ai mult mai puține motive să vii, iar eu am știut de la început că nu vei accepta. Dar a trebuit să încerc.

Am închis ochii.

— De ce?

— Pentru că am nevoie de tine.

Ceva nu era în regulă cu vocea ei.

Vorbisem cu ea de vreo patru ori pe an în cei zece de când se mutase în cealaltă parte a țării – apelurile obligatorii de Crăciun, Ziua Recunoștinței și zilele de naștere. Dar încă îi intuiam emoțiile în voce. Crescusem cu vocea aceea. Îi cunoșteam tonul, ritmul. Vocea ei o modelase pe a mea. N-aș fi putut să o uit nici să vreau.

— Ce se întâmplă? am întrebat.

— Am o problemă cu ochii și nu mai văd atât de bine.

— Ce fel de problemă? am continuat. Știam multe despre ochi. Și despre probleme. Orbești sau ce?

Un suspin. De parcă i-aș fi cerut prea multe informații.

— Într-un fel.

— Ce înseamnă asta?

— Doar la un ochi. Și nu *orbesc.* Am orbit deja.

Mi-am răsfoit mintal cunoștințele medicale. Cataractă? Degenerare maculară? Retinopatie diabetică?

— La un singur ochi?

— Am glaucom sau așa ceva. Ceva ce se termină în *om.* M-au operat, cu riscuri mari de orbire, și am știut asta de la început. Se dovedește că e mult mai dificil să vezi cu un singur ochi decât ai crede. Mai ales când ai fost răsfățată cu doi atâta vreme.

Nu eram sigură că să ai doi ochi era un privilegiu, dar fie.

— De ce nu mi-a zis despre asta înainte?

O pauză care îmi spunea: *Hai, te rog!*

— I-ai lăsat să te opereze la ochi și nici măcar nu-mi poți spune ce s-a întâmplat?

— Eu nu mă prea pricep la detalii, Cassie.

Iritarea din vocea ei mi-a permis, dintr-odată, să fiu și eu iritată. Chiar îi ceream prea mult dacă aveam pretenția să retină detaliile de bază ale stării ei de sănătate? Femeia avea peste cincizeci de ani și se purta ca una de nouăzeci.

Dar nu puteam continua să fiu iritată. Chiar dacă e mult mai ușor să *judeci* decât să *empatizezi,* nu mă puteam abține. Trebuie să fie groaznic să îți pierzi vederea pe jumătate. Pentru oricine, dar mai ales pentru o artistă. Viața ei profesională se învârtea în jurul vederii și a percepției. Firește că era iritată. Probabil era și cuprinsă de panică.

— Și celălalt ochi? am întrebat-o, mai blând.

— E OK, deocamdată.

Nu este niciodată o idee bună să arăți prea multă empatie pacienților. Dar ea nu era pacienta mea, mi-am amintit. Era mama.

— Oricum, a continuat, nu e chiar așa de rău. Doar că nu pare să mă descurc în raport cu spațiul. Torn cafea și ratez cana. Mă împiedic. Am palmele și genunchii juliți. Am căzut pe scări zilele trecute. Nu mai pot să conduc. Nu cred că voi mai reuși vreodată.

— Ai căzut pe scări?

— Sunt bine. Ideea este că mi-ar prinde bine niște ajutor. Nu pentru totdeauna.

— Cel mult un an, am repetat.

— Exact, a spus, de parcă acum am fi început să discutăm. Cât mă obișnuiesc. Există terapie pentru accelerarea procesului de recuperare. Ca să învăț să-mi folosesc un singur ochi ca o profesionistă. Dar durează.

— Un an?

— Între nouă luni și un an. Apoi gata.

Trebuie să îi admirați optimismul.

Mi-am înghițit empatia. Nu voiam să îmi pară rău pentru ea. Oamenii aveau parte de lucruri mai rele, mereu. Săptămâna trecută, ajutasem un tip care-și tăiase mâna în timp ce construia o casă pentru copiii lui.

Dar mintea mea intrase în alertă. Se întâmpla. Chiar îmi cerea asta. *Un an.* O viață de om. Nu aveam un an la dispoziție.

— Nu poți angaja o asistentă?

A izbucnit în râs, de parcă făcusem o glumă.

— Drăguță, sunt artistă! Apoi, de parcă era evident: Sunt săracă lipită pământului.

— Nu te poate ajuta Ted?

— De ce ar face așa ceva?

Avea dreptate.

— Dar ai asigurare de sănătate, nu?

— Este foarte proastă. Este mai rea decât dacă n-ai avea deloc asigurare.

— N-ai prieteni?

— Firește că am prieteni! Părea jignită. Dar au și ei familii de care să aibă grijă.

— Dar locuiesc în Texas! am spus, simțind că mă înmoi.

— Sunt doar două zile de condus, a continuat. *Uşor*. Poți sta la mine. Gratis! Am o cameră de oaspeți la mansardă, cu perdele albe cu franjuri și vedere spre port.

A așteptat, de parcă franjurile m-ar fi convins. Apoi a adăugat:

— Ai putea economisi o grămadă de bani de chirie! Pentru un an doar. Poate chiar mai puțin.

Am clătinat din cap.

— Am o viață aici. Prieteni.

— Un iubit? a întrebat.

— Nu am iubit.

— Cineva cu care te culci, măcar? Apoi, parcă desenând ghilimele în aer, a adăugat: *Un prieten cu beneficii?*

— Mamă! am țipat, uitând că nu-i mai spuneam astfel. Nu se mai folosește această expresie.

— Scuze.

— Sunt prea ocupată pentru așa ceva, am adăugat.

— Pentru ce?

— Pentru întâlniri. Nu am timp.

A urmat o pauză. Apoi a spus:

— Nu înțeleg.

— Uite ce, dragostea nu-i pentru mine, am subliniat. Cum ajunseserăm la subiectul ăsta?

Mi-am dat seama că se încrunta, după voce.

— Nu e pentru tine?

— Nu-i pentru mine.

— Niciun fel de iubire?

— Nu e pentru mine iubirea romantică, am specificat. Aia prostească.

A mai stat o secundă și mi-am dat seama că încerca să se hotărască dacă să continue.

— Atunci minunat, a concluzionat, renunțând. Încă un lucru care nu te va reține.

Era cea mai plină de miez discuție pe care o purtaserăm de ani de zile.

— Dar îmi iubesc slujba, am zis, revenind la subiectul inițial.

Părea momentul potrivit să menționez că tocmai primisem un premiu pentru curaj. Dar n-am făcut-o.

— Avem stingători și aici, să știi, a adăugat.

— Pompieri, am corectat-o.

— Și suficiente incendii, a continuat ea, aproape mândră. Cu zecile. Toată partea asta de țară este ca o cutie cu iască fumegândă, gata să ia foc oricând.

Care era ideea?

— Sunt secții de pompieri la fiecare colț. Poate faci un schimb.

— Nu merge așa, Diana. Ar trebui să renunț la job.

— Doar pentru un an.

— Nu sunt o studentă care pleacă în străinătate. Nu îmi rețin locul.

N-a comentat. Cu forțe noi, a continuat:

— Ți-am cerut eu vreodată ceva?

Am oftat.

— Niciodată, a răspuns în locul meu. Nu ți-am cerut niciodată nimic.

Era adevărat. Îmi ceruse cândva să o iert, într-o scrisoare la care nici măcar nu îi răspunsesem. Dar nu am discutat despre acest lucru.

— Doar de data asta, a spus. Promit că nu îți voi mai cere niciodată nimic.

Era prea mult. Mi se învârtea capul. Trebuia să termin cu ziua asta. Mi-a fugit gândul la seara aceea, la băieți, la felul în care îmi scandaseră numele la banchet. Apoi mi-am imaginat cum m-aș simți să îi părăsesc și am spus ceva atât de adevărat, că a sunat răutăcios:

— M-aș bucura să te pot ajuta, Diana. Dar nu-mi pot părăsi familia.

La nici zece minute după ce am închis, în timp ce terminam de spălat trofeul în chiuvetă, mi-a sunat din nou telefonul. Am crezut că era mama și

mi-am zis că n-o voi lua în seamă… dar s-a dovedit a fi tata.

Nu-l ignoram niciodată pe tata.

— Mama ta m-a sunat să-mi spună că ai refuzat-o, a zis el, când am răspuns.

Vorbiseră?

— Știai?

— Când n-a reușit să dea de tine săptămâna trecută, m-a sunat pe mine.

— De ce ar face asta? Voi doi ați divorțat.

— E o chestiune de familie.

— Nu tocmai.

— Cum ai putut să o refuzi? Are nevoie de tine.

— Putem vorbi mai târziu despre asta? am întrebat.

— Nu contează când vorbim despre asta, a spus tata, pe cel mai autoritar ton posibil. Te duci!

— Am spus deja că nu.

— Răzgândește-te!

— Nu vreau, am zis.

Parcă înnebunise.

— Este mama ta și are nevoie de tine, așa că mergi.

— Îmi spui să-mi las jobul, apartamentul și viața?

— Ești tânără. Vei reuși.

— Ted, nu vreau să reușesc așa.

— Irelevant.

— Abia dacă o cunosc. Suntem străine.

— Prostii. Femeia aia te-a *făcut.* Ți-a dat viață.

— M-a părăsit. Și pe tine, apropo!

— Încă ești supărată?

— Da. Nu. Ambele.

— Nu poți fi supărată mereu.

— Punem pariu?

— Trebuie să treci peste asta.

— Tu ai trecut peste cu o soție nouă. Eu nu pot dobândi o nouă mamă.

— Așa este. Dar cea pe care o ai îți bate la ușă.

Într-un fel, mă simțisem din nou abandonată când tata începuse să se vadă cu Carol. Și nu spun că era groaznică, pentru că nu era nici pe departe rea, poate cam pretențioasă pentru gustul meu.

Ideea era că tata și cu mine fuseserăm împreună, doar noi doi, ani de zile. Devenise ca o tradiție. De parcă făceam parte dintr-un club special pentru doi: *Oamenii abandonați de Diana Hanwell.* Apoi a găsit-o pe Carol, administrator la școala lui. Era divorțată, purta fuste-pantalon în nuanțe pastel și espadrile. A decis să se însoare cu ea. Atât. Nu mai putea face parte din clubul nostru, al singuraticilor, dacă nu mai era singur.

El ieșise din club.

Sau poate l-am alungat eu.

Dar o parte din mine refuza să părăsească clubul. Din principiu. Într-o manieră ciudată, eram de partea eului meu adolescentin.

Pentru că dacă nu o făceam eu, atunci cine?

Acum, tata îi lua partea mamei.

— De ce o aperi? am întrebat. Te-a părăsit! Ai iubit-o, te-ai purtat frumos cu ea, iar ea te-a înșelat.

Firește că știa toate astea.

— Lucruri de genul ăsta se întâmplă, Cassie. Viața este complicată. O să înțelegi când mai crești.

Faptul că nu era supărat mă făcea să fiu și mai încrâncenată.

— Sper că nu.

— Nimeni nu-i perfect, a zis.

Ce făcea? Încerca să îmi servească aceste povețe drept modele de conduită? Era un soi de moment educativ despre creștere și schimbare? Părea atât de binevoitor. Nu știam chiar totul despre iertare, dar cu siguranță nu ajungeai acolo prefăcându-te că trădările care făceau pământul să se cutremure nu însemnaseră mare lucru.

O soție care te înșală e mare lucru. O mamă care te abandonează, la fel.

Nu voiam să îmi insult eul adolescentin și toate prin câte trecuse ridicând din umeri și doar spunând că *nimeni nu-i perfect.*

— Cred că ai uitat cât de rău a fost, am spus. Am mâncat Spaghettios un an întreg.

— Cred că am uitat.

— Eu nu.

— Nu cunoști expresia aia, *cea mai bună răzbunare e iertarea*?

— Mie mi se pare că este *răzbunarea.*

— Spune-mi că nu încerci să i-o plătești mamei tale.

Cum ar fi?! Era totuși prea târziu pentru răzbunare.

— Bineînțeles că nu, am spus, deși, practic, asta făcusem ani de zile, păstrând distanța. Refuz să o iert.

— Dragă, mi-a spus tata, cu blândețe, las-o baltă.

— Dar ea e cea care m-a sunat!

— Au trecut *zece ani.*

— Zece ani în care mi-am construit o viață frumoasă… în *Texas.*

— Are nevoie de tine.

— Nu îmi voi distruge viața ca să mă mut în cealaltă parte a țării pentru o femeie de care nici măcar nu sunt apropiată.

— Cred că i-ar plăcea să fiți.

— Păcat. Nu poate să mă oblige. A renunțat la dreptul ăsta când ne-a părăsit.

— Dar nu te obligă. Te roagă.

— Nu pot să cred că o aperi!

Tata a tăcut o secundă. Apoi a spus:

— Știi, există oameni care nu au de ales decât să își petreacă viețile evitându-și mamele. Oameni ale căror mame sunt rele, toxice, alcoolice și le fac rău de fiecare dată când lasă garda jos. Dar tu nu ești în situația asta, pentru că mama ta este o femeie de treabă.

Multe cuvinte pentru tata, care, deși puternic, era de regulă taciturn. Un adevărat discurs.

— Cum poți spune una ca asta, după tot ce ți-a făcut?

— Oamenii greșesc.

— Nu mă poți convinge să o iert, i-am spus, abia venindu-mi a crede ce ton plângăcios aveam.

— Ai dreptate, a subliniat tata, nu pot.

Pentru o fracțiune de secundă, am crezut că învinsesem. Dar el a continuat.

— Dar tot o să mergi.

— Greșești, am spus.

— Ba am dreptate. Ai fost educată să faci lucrurile corect. Ea este cea care te-a educat așa.

Patru

În dimineața următoare, eram în tură de la ora 6:30. Aveam mâna bandajată și eram gata să îmi continui viața.

Dar cred că mă pândea căpitanul, pentru că, de îndată ce am intrat pe ușă, a spus prin stație:

— Hanwell. În biroul meu. Acum.

Treceam chiar atunci pe lângă Hernandez, iar el și-a făcut cruce auzind tonul vocii ei.

M-am îndreptat spre biroul căpitanului, spășită, cu capul în piept, dar, chiar când am intrat, mi-a sunat telefonul.

Mama. Din nou. Iar băieții din tură îmi schimbaseră tonul de apel cu *Big Bottom* din *Spinal Tap.* Pentru că asta fac pompierii.

Căpitanul Harris m-a privit mustrătoare, iar eu m-am străduit să fac telefonul să tacă.

— Închide ușa, a spus.

Am închis-o.

— Ia loc.

Am luat loc.

A răsfoit niște dosare de pe biroul ei și m-a lăsat să aștept. Căpitanul Harris fusese una dintre primele femei care se alăturaseră Brigăzii de Pompieri din Austin, în anii ’80. Era prima femeie afro-americană căpitan. O veneram, o admiram și îmi era teamă de ea. Văzuse multe.

Era cam la fel de aproape de o super-eroină, pe cât putea o persoană reală să ajungă la acest nivel. Și ghici ce? Nu suporta aiurelile.

Am așteptat să se dezlănțuie. Să îmi spună, amintindu-mi cele mai mici detalii, că umilisem brigada seara trecută prin comportamentul meu. Am așteptat să mă pedepsească. Să mă suspende. Să mă retrogradeze. Orice.

Ea a rămas însă mult timp cu ochii în hârtii.

Într-un târziu, a ridicat privirea.

— De câtă vreme lucrezi aici, Hanwell?

— De patru ani, împliniți săptămâna trecută.

— Te potrivești în peisaj, așa-i?

— Așa cred, am spus.

— Băieții te plac. Chiar și după ce ai înălțat lenjeria lui Big Tom în locul steagului.

— Cred că mă plac *pentru că* am făcut asta.

— Pari foarte admirată pentru o femeie.

Am clipit.

— Mulțumesc.

— Te-am chemat aici din mai multe motive – nu doar pentru accesul de nebunie temporară de seara trecută. Dar fii fără grijă, ajungem și acolo. Mai întâi, trebuie să discutăm cum te-ai descurcat la examenul pentru locotenenți. Au ajuns rezultatele. L-ai dat prima oară, nu?

Am rămas nemișcată.

— Corect, căpitane.

— Știi că majoritatea persoanelor nu trec examenul din prima.

— Da, căpitane.

Toată lumea știa asta.

— Unii dintre cei mai buni băieți de aici au încercat de trei-patru ori.

Mi s-a strâns puțin inima, în așteptarea veștilor proaste. Învățasem luni de zile pentru testul acela.

— Da, căpitane.

— Atunci te-ar putea surprinde să afli nu doar că ai trecut, ci și că ai luat și cel mai bun punctaj din tot orașul. Cu două puncte sub cât am luat eu, cândva.

M-am ridicat.

Fața ei părea vag admirativă.

— Bună treabă.

Eu nu știam ce să spun.

— Mulțumesc.

— În mod normal, firește, asta ar însemna o promovare ca locotenent.

Am încuviințat.

— Dar circumstanțele de moment nu sunt tocmai normale.

Mi-am privit mâna, care îmi pulsa ușor. Era posibil să-mi fi luxat un deget.

Meritase.

Mi-am ridicat din nou privirea spre căpitan.

— Trebuie să știi că primarul e cu ochii pe tine de ceva vreme.

— Serios?

A dat din cap.

— Ai fost în colimatorul autorităților de când a publicat *Statesman* articolul acela despre tine, vara trecută, însă punctajul ăsta la test a pus capac. Până aseară, erai reprezentanta perfectă a tot ce avem mai bun în brigadă. Ești tânără, în formă, nu ai tatuaje vizibile… Mi-a mai studiat fața o secundă, apoi a spus: Ești drăguță, dar nu prea.

M-am încruntat.

— Mulțumesc.

— Spune-mi, Hanwell. De ce am pus furtunurile pe focul de la depozit, luna trecută, deși ardea prea tare și nu avea cum să ajute la ceva?

Știam amândouă răspunsul. O sută de persoane ne priviseră atunci – apoi apăruseră elicopterele. Și chiar dacă singura cale prin care puteam stinge focul era să îl lăsăm să consume totul din jur, am folosit apă. Fiindcă asta voiau oamenii să facem.

— Relații „hidraulice” cu publicul, căpitane, am zis.

A dat din cap. *Exact.*

— Imaginea contează. Când ne văd venind, trebuie să fie convinși că suntem tipii cei buni. Trebuie să ne lase să intrăm și să ne facem treaba.

Am încuviințat.

— Știi care-i necazul cu femeile, Hanwell?

Am clătinat din cap.

— Femeile nu arată a pompieri.

Nu aveam contraargumente.

— Știi că Austin este o brigadă progresistă, a continuat.

Da, știam. Oricine ne văzuse steagul în curcubeu, cumpărase ceva de la reducerile noastre

de mâncare vegană/cușer sau oricine ne văzuse maiorul plimbându-se mândru într-o mașină electrică *Prius* știa că eram o brigadă progresistă.

— Consilierii doresc să ne actualizăm imaginea, a continuat ea. Din nou, până ieri seară, aș fi zis că ești candidata perfectă. Ești deșteaptă, ești puternică și nu pare să-ți fie teamă de nimic.

— Mulțumesc.

— Nu c-ai fi necugetată. Ești constantă, iar asta ajută mult în jobul ăsta.

Am dat din cap aprobator.

— Nu ești aici doar simbolic, asta vreau să zic. Chiar ești bună.

Mă gândisem că era de la sine înțeles, dar fie.

— După ce am anunțat că urma să ți se decerneze premiul pentru curaj, primarul și șeful pompierilor s-au întâlnit și au oficializat totul. Voiau să te includă într-o campanie de PR pentru a redefini aspectul serviciului de pompieri. Panouri, interviuri TV, anunțuri pe autobuze. Pe tine și încă niște oameni. Au alcătuit o întreagă echipă multiculturală.

Wow.

— Dar asta, a adăugat scoțându-și ochelarii de citit, înainte de aseară.

Nu am spus nimic.

— Ce naiba s-a întâmplat acolo, Hanwell?

Ce să se întâmple? De unde să încep? Mi-am privit mâinile.

— Vreau să te ajut, a spus căpitanul. Dar nu pot, dacă nu vorbești cu mine.

Îmi doream să vorbesc cu ea, însă nu eram sigură că puteam face asta.

— Consilierul de aseară, am început, îmi este cunoscut din liceu. El era în clasa a XII-a când eu eram într-a X-a.

— Așa.

Dar nu am părut capabilă să îmi ordonez gândurile în cuvinte. Subiect, predicat,

complement. N-ar fi trebuit să fie atât de dificil. Am deschis gura, însă n-a ieșit niciun sunet.

A clătinat din cap.

— Trebuie să-mi spui *ceva.*

Am încuviințat. *Ceva.* Bine. M-am aplecat în față și m-am uitat în ochii ei.

— Este un om rău, am spus, într-un târziu.

A așteptat detalii și, când nu le-a primit, a ridicat brațele. *Atât?*

Am încuviințat iar. Acela era rezumatul. M-am aplecat mai aproape.

— Este un om *foarte* rău.

Atunci expresia ei s-a schimbat. A părut să înțeleagă ceva. Nu că dintr-odată, prin telepatie, ar fi înțeles *cum* era o persoană rea, ci că amănuntele nu contau. Mă cunoștea. Avea încredere în mine. Mă dovedisem de nenumărate ori o persoană cu un simț al moralei foarte pregnant, curajoasă și altruistă. A știut imediat.

A știut așa cum știu alte femei.

Nu glumeam, nu o luasem razna și – cel mai important – aveam motivele mele. Nu erau necesare alte detalii și nici nu urma să le solicite. Dacă spuneam că era un om rău… atunci era un om rău. Aici se încheia discuția.

A oftat și a lăsat umerii în jos.

— Sunt dispuși să treacă cu vederea.

Am clipit.

— Nu te mai pot include în echipa de imagine, firește, pentru că ar fi un eșec mediatic. Dar vor să te promoveze locotenent și să reducă totul la un *conflict interpersonal.* Cu siguranță, nu ești primul pompier care se implică într-o bătaie. Am văzut cum îi tresărea colțul gurii, fiindcă încerca să-și înghită zâmbetul. Deși s-ar putea să fii prima femeie pompier care să fi dat de pământ cu un politician arogant.

Mi-am privit mâna.

— Am auzit că are o contuzie.

— A meritat-o, am spus ridicând ușor din umeri.

Nu eram sigură ce să înțeleg din ce îmi spunea. Cu o seară înainte, când mă întorceam acasă, fusesem convinsă că mă aștepta o suspendare, nu o promovare.

— Am putea lăsa totul să treacă, a continuat ea. Să zicem un an. Apoi te promovăm discret. Cum ți se pare?

Am privit-o în ochi. Nu era discuția pentru care mă pregătisem.

— Sună prea frumos ca să fie adevărat.

— Ideea este să nu lași o seară neplăcută să-ți modeleze restul carierei, a spus ea. Apoi, după o mică pauză, a adăugat: sau restul vieții.

Am încuviințat, remarcând ironia.

— Trebuie să faci un singur lucru, și repede, a zis ea, închizând dosarul, de parcă ne pregăteam să încheiem discuția.

— Ce anume?

— Să îi prezinți scuze.

Am clipit.

— Cui? Șefului Pompierilor?

S-a încruntat, parcă nevenindu-i să creadă.

— Consilierului.

Am început să clatin din cap înainte ca vorbele să se formeze în mintea mea.

— Nu pot face asta.

A oftat ușor, de parcă eu eram cea dificilă acum. Și presupun că eram.

— Scuze formale. Nu trebuie să pui suflet. Doar să le treci la catastif.

— Nu vreau să fac asta, am spus.

— El și prietenii lui din consiliu ne controlează bugetul. Ar putea depune plângere.

Eu nu credeam că ar face-o. Aveam un trecut prea întunecat, iar el avea la fel de multe de pierdut ca și mine.

— Nu va depune plângere, am replicat.

— N-ai de unde să știi. Și, mai mult decât atât, în mod sigur, nici șeful nu știe asta. De aceea, vrea

o asigurare că totul s-a încheiat. Ăsta e târgul propus de el: te scuzi și mergem mai departe.

— Nu mă pot scuza, am răspuns, și nici nu vreau.

M-a privit lung. Chiar aveam de gând să mă împotrivesc până la capăt?

Se părea că da.

— Dacă nu vei proceda astfel, va trebui să îți desfac contractul, a spus ea. Din ordinul șefului.

Să mă dea afară. Aceea era alegerea mea. Mă scuzam, și primeam promovarea. Refuzam să mă scuz, și eram concediată.

— Nu îmi prezint scuzele.

S-a apropiat puțin, clătinând din cap.

— Fă-o! Hai să mergem mai departe. Ești un pompier fenomenal. Meriți să faci ceea ce îți place. Ai nevoie de noi, iar noi avem nevoie de tine. Nu lăsa treaba asta să te afecteze.

— Nu pot, am spus. Orice, dar asta nu.

Am rezistat.

S-a sprijinit de spătar. Apoi a scos oftatul lung al unei femei care a văzut și a supraviețuit la prea multe pentru a-și permite să glumească. S-a uitat la mine peste ochelarii de citit. *Fie.*

— Ești sigură că asta vrei?

Am dat din cap.

S-a uitat iar la dosarul ei și s-a retras în spatele scutului formal.

— Atunci, din acest moment, contractul tău de muncă este desfăcut, ca urmare a neascultării ordinelor și a unui comportament inadecvat.

Desfăcut.

Doamne! Eram *concediată.*

M-a cuprins panica. Cine eram, dacă nu un pompier? Ce făceam, dacă nu asta? Era viața pentru care muncisem, pentru care mă antrenasem și la care visasem. Era singurul lucru pe care mi-l doream. Era motivul meu pentru mers la sală, pentru mâncat broccoli și pentru *trăit.* Era identitatea mea.

Concediată.

Dar chiar și așa, tot nu aveam de gând să mă scuz.

Nu puteam face altă alegere și iată consecințele.

Mi-am amintit, brusc, altă posibilitate și, indiferent cât de oribil mi se păruse ieri, astăzi părea dintr-o dată mai OK.

— Și dacă ar exista altă opțiune?

— Cum ar fi?

— Dacă m-aș transfera la altă brigadă?

S-a încruntat.

— Mama este bolnavă, am spus. Mi-a cerut să mă mut în Massachusetts și să o ajut. M-aș putea transfera acolo. Aș putea dispărea.

Poate funcționa. Orice era mai bine decât să fiu *concediată.* În plus, m-a mai lovit ceva: dacă rămâneam, nu avea să fie ultima dată când dădeam peste Heath Thompson. Omul era peste tot zilele astea.

Poate chiar era timpul să plec naibii din oraș.

Căpitanul s-a încruntat.

— Dacă se află în presă sau dacă depune plângere, cariera ta tot se va sfârși.

— Nu va depune plângere.

S-a uitat lung la mine, în timp ce enumera în gând opțiunile mele. Mi-am dat seama că încerca să cântărească fiecare posibilitate. Mă plăcea, asta știam. Nu doar că eram un pompier bun, eram excelentă. Nu voia nici ea să mă știe concediată. A început să încuviințeze, de parcă i se părea că ar merge. Într-un târziu, a spus:

— Nici nu știam că ai o mamă.

— Uneori uit și eu.

— OK. Încercăm planul B. Dar promovarea este exclusă. Va trebui s-o iei de la capăt. Să rămâi acolo măcar câțiva ani. Să-ți recâștigi poziția de top.

Puteam să mă descurc să o iau de la capăt. Dar nu și dacă eram concediată. Am închis ochii.

— Mulțumesc.

Căpitanul a răsfoit din nou dosarul meu, ca să noteze ceva.

— Unde locuiește? Știu că sunt câteva posturi disponibile în Boston.

— În Rockport, cam la o oră spre nord. Pe coasta peninsulei Cape Ann.

— Poate găsesc ceva mai aproape, atunci. Mă interesez.

Voia să se intereseze.

Nu eram concediată.

Pentru o clipă, m-am simțit ușurată. Apoi mi-am dat seama că aveam un nod în gât, care, de obicei, anunța că mi se umpleau ochii de lacrimi. Am tușit, iar și iar. Nu mai plânsesem de ani buni și, cu siguranță, nu aveam chef să încep acum. Dar oamenii de aici, din tura mea de la secție, erau familia mea. Ideea că trebuia să îi las pe toți în urmă îmi stârnea o furtună în interiorul cutiei toracice.

Una cu multă umezeală.

Nu era bine. Nu îmi plăcea să fiu copleșită de emoții. De fapt, îmi structurasem întreaga viață în jurul lipsei lor. Mi-o construisem pe o temelie formată din rutină, siguranță și ordine. Sentimentele aduceau necazuri. Le evitam pe cât posibil.

Am înghițit în sec. M-am obligat să fiu tare. Voiam să țâșnesc spre ușă, dar mi-era teamă că, dacă mă mișcăm, o luam razna.

Chiar eram pe cale să plâng și, una peste alta, tocmai în fața căpitanului?!

Nu mi se părea în regulă.

Dintr-odată, ca prin farmec, a sunat alarma fiindcă o autospecială se răsucise pe Autostrada 71.

Munca mă salva de fiecare dată. M-am ridicat, simțind cum se topesc emoțiile rebele, și am trecut direct în modul de lucru.

— Hanwell? a spus căpitanul, când puneam mâna pe clanță.

M-am întors spre ea.

S-a uitat la mine peste ochelarii de citit, pe care și-i reașezase pe nas.

— Ai fi fost un locotenent dat naibii.

Cinci

Într-o săptămână, căpitanul a reușit să îmi găsească un post într-un orășel numit Lillian, cam la douăzeci de minute de mers cu mașina de casa mamei din Rockport. O tură de la Secția 2 avea două posturi disponibile, pentru că o pereche de frați, care lucraseră împreună timp de treizeci de ani, ieșeau la pensie – se mutau în sud, în Florida, să pescuiască și să bea bere pentru tot restul vieții. Pentru unul dintre posturi găsiseră un novice, însă voiau pe cineva cu experiență pentru celălalt.

Căpitanul Harris m-a chemat în birou, după o conferință online cu șeful de batalion și căpitanul secției, un tip pe nume Murphy.

— Le-am spus că ești mare sculă, m-a anunțat căpitanul. Te-am lăudat serios. Le-am povestit despre rezultatele tale și despre cât regretăm că te pierdem. Le-am relatat despre unele dintre episoadele tale memorabile: dublul infarct de la restaurantul unde se serveau costițe; copilul pe care l-ai scos din mașina care ardea, când nimeni din jur nu l-a auzit cum plângea sau ce le-ai făcut membrilor ălora dintr-o frăție pentru că au dat foc piscinei. Le-am mai spus că ești cea mai tânără persoană care a primit distincția noastră pentru curaj, deși am omis faptul că l-ai bătut, direct pe scenă, pe cel care ți-a înmânat-o.

— Mulțumesc.

— În principiu, m-am asigurat că Murphy este complet vrăjit de tine, înainte să-i dau vestea proastă.

— Vestea proastă?

Credeam că se referea la aplecarea mea aleatorie către violentă, dar ea a ridicat din umeri a *evident.*

— Că ești femeie.

— Ah. Asta. Și ce-a zis?

— Sincer, a spus ea, accentul tipului ăluia, Murphy, este atât de pronunțat, că nu am prins

chiar totul. Dar sunt destul de sigură că a menționat că femeile sunt cele mai rele, că n-au ce să caute printre pompieri și că, în cei o sută douăzeci de ani de existență, Brigada din Lillian nu a angajat niciodată o *cucoană.* Apoi a mai spus: *În orice caz, nu ca să stingă incendii.*

— Chiar a zis că femeile sunt cele mai rele?

— Nu pare să fie prea diplomat.

— Și-a dat seama că vorbește cu o femeie?

— Dacă da, nu i-a păsat.

— Și-a dat seama că nu poate discrimina?

— Dacă da, nu i-a păsat nici de asta.

Am înregistrat totul, apoi am oftat adânc. Mintea mea trecea rapid prin opțiuni. Puteam da în judecată Brigada de Pompieri din Lillian pentru discriminare, însă asta nu m-ar fi ajutat să ajung în Rockport mai repede. În plus, nu dădusem niciodată în judecată pe cineva și chiar îmi doream mai puține procese zilele astea, nu mai multe.

Nu voiam să mă lupt pentru dreptate, ci doar să mă lupt cu focul.

Am expirat.

— Poate caut de lucru în Boston, am spus mai departe, încercând să fiu productivă. Nu mi se pare imposibilă o navetă de o oră.

— Ah, nu, a ridicat privirea căpitanul. Te vor în Lillian.

— Serios?

— Da. Căpitanul Murphy și-a încheiat predica despre felul în care femeile pompier vor duce omenirea la pierzanie recunoscând totuși că au nevoie de cineva și că nu își permite să aleagă. Și că, în momentul ăsta, acceptă, citez: *Pe oricine cu experiență și vitalitate – chiar și o cucoană.*

Detestam cuvântul. Mă făcea să par că am bucle mici și jupon.

— Șeful a fost de acord. Am rezolvat.

— Deci, am rezumat, nu mă vor, dar sunt atât de disperați, că mă acceptă oricum.

— Cam așa ceva.

M-am gândit o secundă.

— Și eu sunt disperată. Ne potrivim.

— Ba chiar deloc, a spus căpitanul. Dar singura opțiune care îți rămâne ar fi Boston și nu cred că ei vor o *cucoană.*

Am încuviințat.

— Deci accepți?

Am încuviințat iar. Ce altă posibilitate aveam?

— Ce ai de gând? a întrebat.

Nu eram sigură la ce se referea.

— Pun mâna pe o hartă a orașului și mă familiarizez cu teritoriul înainte să ajung. Nu o să întârzii, o să fiu gata de muncă și o să mă străduiesc să…

Căpitanul m-a întrerupt.

— Nu asta vreau să zic.

S-a aplecat peste birou și mi-a dat o hârtie goală.

Am luat-o.

Apoi a găsit un pix în sertar și mi l-a aruncat.

L-am prins.

— Cum ai ajuns aici? a întrebat.

— Am fost recrutată direct de la Academie.

— După ce absolviseși prima din an, a adăugat, trecând cu ușurință testele scrise și cele fizice. Apoi te-am selectat personal să vii aici. Ai fost un atu valoros pentru noi, ai lucrat neobosită și ai fost o stea în ascensiune.

A așteptat să înțeleg ce voia să spună.

Dar eu nu înțelegeam.

S-a aplecat să îmi explice.

— Nu ai idee cum e să lucrezi undeva unde nu ești dorită. Ai fost recrutată – binevenită – la fiecare slujbă pe care ai avut-o vreodată.

Avea dreptate.

— Dar acum s-a terminat. Când vei pleca de aici, gata cu asta.

— Chiar va fi atât de rău? am întrebat.

— Mai rău.

M-am uitat la bucata de hârtie.

— Pentru ce e asta?

S-a lăsat pe spate.

— Îți voi da niște sfaturi dobândite cu sudoare. Și tu vei lua notițe.

— Bine. Am scos capacul pixului și am așteptat.

S-a oprit o secundă, de parcă i-ar fi fost greu să își dea seama de unde să înceapă. Apoi a spus:

— Mai întâi, să nu te aștepți să te placă. Deja te detestă și nici măcar nu te cunosc. Tipii ăia nu vor fi niciodată prietenii tăi.

S-a uitat la hârtie.

— Notează.

Am notat.

— Nu te machia, nu te parfuma, nu folosi nici măcar deodorant feminin. Balsamul de buze e OK, dar nu gloss-ul. Nimic lucios, nicio culoare. Nu te da cu lac de unghii. Nu purta bijuterii, nici măcar cercei simpli. Și taie-ți părul sau ține-l prins. Nu îl lăsa pe spate, nu îl scutura, nu te juca cu el. Nici măcar nu-l atinge.

Nu aveam de gând să-mi tai părul. Acolo trăgeam linie.

— Deci ideea e să creadă că sunt tip?

— Vor ști că nu ești tip. Te dau sânii de gol.

M-am corectat:

— Să nu fie *atât de conștienți* că sunt tipă?

— Ori de câte ori este posibil. A continuat: Nu te hlizi. Nu râde prea tare. Nu atinge pe nimeni, pentru nimic în lume. Nu purta poșetă. Nu folosi registrul ascuțit al vocii, dar nu vorbi nici prea sec. Nu cânta. Niciodată. Dacă te uiți în ochii cuiva, fă-o ca un prădător.

— Glumești?

A ridicat o sprânceană care părea să-mi spună că ea nu glumește niciodată.

Și chiar nu glumea.

— Urmează ordinele, a continuat. Nu pune întrebări. Respectă regulile. Fă tot ce poți, ba chiar mai mult, cu orice ocazie. Dacă îți spune căpitanul să alergi doi kilometri, aleargă patru. Dacă vrea să

ridici șaptezeci de kg, ridică optzeci. Câte poți ridica?

— Nouăzeci.

— Impresionant. Câte tracțiuni poți să faci?

— Douăzeci.

Erau multe chiar și pentru un tip.

— Trebuie să faci măcar treizeci, cu ușurință. Patruzeci ar fi mai bine. Și asigură-te că-ți ies măcar câteva într-o mână.

Am notat: *40 de tracțiuni.*

— Să nu lași să se vadă că îți este teamă. Să nu eziți niciodată. Să nu recunoști când greșești.

— Dar dacă nu înțeleg?

— Îți dai seama. Ca un bărbat.

Nu știam ce însemna asta, dar am notat.

— Nu te da înapoi de la nicio provocare, a continuat, iar dacă te întreci cu cineva, asigură-te că și câștigi. Fără teamă! Dacă îți tremură mâinile, așază-te pe ele. Dacă te rănești, ignoră.

— Ne spui mereu să *nu* ignorăm accidentările.

— Regula nouă este să nu recunoști niciodată că te doare. Durerea este pentru cei slabi.

Am notat: *DURERE = pentru cei slabi.*

— Te vor ignora. Te vor exclude. Îți vor purta pică. Nu te ajută să fii drăguță. Nici să muncești din greu. Prin simpla ta prezență acolo, îi ataci. Încerci să le răpești ceva ce ei cred că li se cuvinte, încerci să te infiltrezi și să le dezbini frăția. Vei fi ca o găină înconjurată de lupi și te vor ronțăi ca pe o gustare cu prima ocazie.

S-a oprit. M-am gândit de unde veneau toate sfaturile.

Încerca să mă ajute să îmi înfrunt viitorul, dar îmi era limpede că vorbea despre trecutul ei, despre calea pe care o străbătuse ca să ajungă unde se afla acum. Admirația mea pentru ea a mai crescut cu 1000%, în timp ce încrederea în mine a început să se clatine.

Am încercat să îmi revin. Poate că lucrurile se schimbaseră. În fond, ea se alăturase brigăzii cu

treizeci de ani în urmă. Abia dacă inventaseră bustiera pentru sport. M-am gândit la camaraderia de care avusesem mereu parte aici – la senzația de familie.

Căpitanul părea să descrie situații desprinse dintr-un Ev Mediu întunecat. Mă întrebam dacă o fi chiar atât de rău.

— Nu poți lăsa nimic să te tulbure, a continuat. Nu te poți ofensa. Nu te poți purta ca o fată. Te vor testa iar și iar, înainte să îți câștigi locul printre ei, și s-ar putea să nu devii niciodată a lor. Te vor tachina fără milă, indiferent că va fi cruzime sau inocență la mijloc, dar nu contează. Vor da năvală peste tine în toaletă. Te vor lovi cu palma peste fund. Îți vor turna apă cu gheață în cap, în timp ce dormi. Nu vrei să încep discuțiile despre banda izolatoare. Așa stau lucrurile. Asta este viața. Nu te superi, nu depui plângeri – poți doar să râzi.

Am încercuit cuvântul *râzi.*

— Nu vorbi prea mult. Amintește-ți că ceea ce femeile interpretează ca fiind o destăinuire, la bărbați reprezintă, de fapt, un plâns de milă.

Simțeam cum mi se lasă încetișor umerii.

— Și încă un lucru: să nu dezvolți sentimente.

— *Sentimente*?

— Nu vorbi despre ele, nu le explora și, pentru numele lui Dumnezeu, orice ai face, nu plânge.

— Eu nu plâng niciodată.

— Bravo. Ține-o tot așa.

Am notat *sentimente,* am încercuit cuvântul și am tras o linie prin cerc. *Sentimente = rău.*

— Și nu în cele din urmă, a spus, lovind hârtia cu degetul, parcă vrând să îmi atragă atenția. Fără sex.

A așteptat să protestez. N-am protestat.

— Nu faci sex cu pompierii. Nici cu prietenii pompierilor. Cu rudele lor. Cunoștințele. A arătat cu degetul spre mine. Dacă ei simt măcar că ești atrasă de cineva din apropierea secției, te-ai ars.

Este cea mai importantă regulă și de aceea am lăsat-o pentru final. Nu te culci cu pompieri!

— Trebuie deci să trăiesc ca o călugăriță. N-ar fi o problemă. Celibatul tragic e pentru campioni.

— Până când nu te-ai dovedit suficient de bună, da. Nu e cale să te pierzi mai repede, decât să i-o tragi unuia dintre ei.

— Ipotetic vorbind, am spus, deși știam deja răspunsul, și tipul ar păți la fel?

Căpitanul și-a scos ochelarii pentru citit și mi-a aruncat o privire care spunea *Te rooog!*

— Îmi placi. Mi-ai plăcut mereu. Ți-a fost ușor și acum te așteaptă exact opusul. Poate asta va însemna sfârșitul pentru tine sau poate așa te vei ridica din nou. Dacă îți joci corect cărțile, eforturile tale s-ar putea să fie recompensate.

N-aveam nicio idee cum să-mi joc cărțile corect.

Dar ea a mai spus:

— Găsește pe cineva pe care să poți conta. O singură persoană.

M-am uitat la foaie.

— Deci, pentru a reuși la noul loc de muncă, trebuie să fiu un robot uman, asexuat și androgin, care nu simte nimic, nici fizic, nici emoțional.

S-a lăsat pe spate, pe scaun, și a aprobat. *Da, simplu.*

Am încuviințat și eu.

— Fii o mașină, a mai zis. O mașină care mănâncă foc.

Șase

Drumul făcut cu mașina până la destinație mi-a oferit destul timp să mă gândesc cum va fi viața mea de acum încolo.

Nici măcar nu am dat drumul la radio.

Am condus doar cu geamul deschis, iar vântul turbat mi-a vâjâit tot timpul pe la urechi.

Oare chiar se întâmplaseră toate astea? Chiar îmi distrusesem cariera, cel mai bun lucru din viața mea? Chiar îl lovisem pe Heath Thompson pe o scenă, în fața a trei sute dintre cei mai apreciați colegi ai mei? Chiar renunțasem la promovare, fiindcă refuzasem să îmi prezint scuzele? Ce naiba?!

Nu puteam să mă hotărăsc dacă acest refuz însemnase să rămân fidelă principiilor mele sau să mă autosabotez. Vedeam argumente pentru fiecare dintre părți. Lăsam în urmă, în Texas, toate lucrurile și persoanele la care țineam – apartamentul, garajul tatei, plin cu tâmpeniile mele. Întrebările însă rămâneau și mă asaltau, în timp ce drumul care mi se întindea în fața ochilor ducea spre și mai multe incertitudini.

Ar fi putut fi mai rău, îmi repetam.

Mă tot gândeam la o femeie pe care o salvasem în urma unui accident de avion. Pilotul, iubitul ei, fusese prins la aterizare între curenții de aer puternici, și se răsturnase. Tipul nu pățise nimic, însă femeia era atât de arsă, de zdrobită și înțepenită, încât fusese nevoie să dezmembrăm avionul ajutându-ne de cuterele hidraulice.

În timpul descarcerării, mi-a spus că tocmai se logodiseră. Chiar în timpul zborului.

A insistat că era cea mai fericită zi din viața ei.

Când ești pompier, cazurile încep să ți se amestece în cap după o vreme. Dar câteva ies totuși în evidență. Ceva legat de acea femeie îmi rămăsese întipărit în minte, și anume felul în care

îi întrevăzusem viitorul înaintea ei. Viața pe care o cunoștea ea dispăruse, iar eu am fost prima care a știut asta.

Așa e viața. Se întâmplă lucruri. Se frâng destine. Unii oameni nu își revin niciodată.

Mă întrebam dacă ea reușise.

Dacă eu voi reuși.

Tot ce ar fi trebuit să fac era să strâng mâna omului și să plec de pe scenă. În schimb, l-am băgat în spital. Tot era puțin, față de ce îmi făcuse el mie. Dar cum suna vorba aia care-i plăcea atât de mult tatei? *Cea mai bună răzbunare este uitarea.*

Eu nu uitasem nimic.

În ciuda eforturilor.

În apărarea mea, nu mă așteptasem să îl văd acolo pe Heath Thompson. Nu fusesem avertizată. Trebuia să fie primarul, un tip prietenos, jovial, pe care-l mai întâlnisem de câteva ori. Însă șocul revederii acelui monstru nu îmi permisese să mă pregătesc. Dacă știam dinainte că va fi el, poate acționam diferit.

Sau nu.

Poate, dacă știam, nu participam deloc la banchet.

Poate nu eram atât de bine pe cât pretindeam…

Acum, colac peste pupăză, mă mutam cu mama. Ultima persoană din lume cu care aș fi vrut să locuiesc.

Nici măcar nu știa motivul adevărat pentru care fusesem de acord. Credea că sunt amabilă, că îmi fac datoria de fiică.

Sau poate credea că mă înmuiasem. Că hotărâsem să o iert. Se aștepta să dezvoltăm o relație de mamă-fiică? Asta urmărea?

Nu va exista nicio relație.

Mergeam acolo să-mi fac treaba. Aveam s-o ajut până când se obișnuia cu noua situație, apoi îmi găseam alt loc unde să stau. Dacă puteam dovedi brigăzii din Lillian de ce sunt capabilă, voiam să

mă mut în acel orășel. Dacă nu, altundeva, mai aproape de casă, de preferință unde se servea tacos. *Cel mult un an,* spusese ea. Dar avea să dureze mai mult.

Oh, Doamne! Mă mutam înapoi cu mama.

Cât trecuse de când locuisem cu ea? Plecase în seara când împlineam șaisprezece ani.

O viață de om.

Avea să remarce diferențele?

Mă va deranja dacă da?

Va încerca să mă schimbe iar?

Dacă o făcea, dacă insista să compare cum mă purtam atunci cu acum, care aveau să fie consecințele? Urma să mă înec în durere din cauza a tot ce pierdusem?

Am inspirat adânc și mi-am îndreptat spatele.

Aveam nevoie de o strategie. Nu puteam deveni instabilă emoțional. Muncisem din greu, ajunsesem prea departe.

Singura abordare sigură era să păstrez distanța. Da, trebuia să locuiesc în mansarda ei, dar vom fi colege de apartament și nimic mai mult. Voi merge la lucru, voi alerga pe distanțe mari și mă voi duce la sală, o voi ajuta cu tot ceea ce mă va ruga și atât. Mama mea, viața, circumstanțele și căpitanul Harris mă obligaseră să ajung aici. Dar nu mă puteau forța să-mi și placă.

Când am ajuns în Rockport, am văzut imediat casa mamei. Nici măcar n-a fost nevoie să verific adresa.

Avea formă de cutie cu sare, clasică, în stil New England, cu șindrile cenușii, așa cum văzusem atâtea altele în drum spre acest oraș, însă de la prag până la acoperiș era pictată cu flori.

Ușa din față, zonele din jurul ei, geamurile, obloanele și pervazurile, toate erau îmbrăcate în flori pictate de mână, în nuanțe de roșu, roz și portocaliu. Curticica din față deborda de flori adevărate, într-un amestec multicolor, care se cățărau până și pe gard.

Clar. Era casa Dianei.

Locuia deja în Rockport de un deceniu, însă nu o vizitasem niciodată. M-a tot invitat, iar eu am tot evitat-o.

O parte din mine refuza să vadă viața pentru care ne părăsise.

Acum, iată că mă mutam la ea.

Am rămas la poarta grădinii, fără să fiu prea convinsă că vreau să o deschid.

Drăgălășenia casei mi se părea înșelătoare. Ai fi putut trece pe lângă ea și decide că era locuită de o persoană la fel de dulce. Dar eu știam adevărul. Nu era suficientă o puzderie de flori pictate ca să ascundă adevărul – ea rămânea cea care ne părăsise. Cea care dispăruse când aveam nevoie de ea.

Rămânea una dintre cele mai mari dezamăgiri ale vieții mele.

Am încercat să mă orientez privind în jur și astfel am remarcat farmecul pur, nealterat și aproape agresiv specific regiunii New England.

Fusesem avertizată. Diana îmi spusese că, dacă am văzut vreodată un film cu *un sătuc fermecător de* pe *malul mării,* trebuie să fi fost vorba despre Rockport. Iar casa ei, putea să jure, era epicentrul drăgălășeniei – într-o veche așezare de pescari, cuibărită pe un ponton numit Bearskin Neck, care se curba înspre port.

Mi-o descrisese înainte, bineînțeles. Doar că nu îi dădusem atenție.

Prăvălioare ca niște case de păpuși, decorate cu geamanduri de lemn, vindeau orice, de la tricouri la înghețată. Obloanele erau în nuanțe de cireșiu pastelat și peste tot vedeam numai straturi de flori. Era prea idilic să fie adevărat și, pe lângă orașul meu natal – mare, prea cald, multicultural, autentic și atât de îndrăgit – ceea ce vedeam aici mi se părea complet fals.

Dar parcă aducea a mama. Ea însăși era fermecătoare, îngrijită, adorabilă. Îmi dădeam

seama ce o atrăsese la locul ăsta. Era al ei, așa cum nu fusese niciodată Texasul. Am simțit un junghi de gelozie față de orășelul adorabil și de tot ce avea de oferit. Concurase cu Austin, care pierduse, însă cea care trăsese ponoasele eram eu.

Tocmai atunci s-a deschis ușa din față. Iat-o. Mama mea, de mult pierdută. Nici chiar așa, de vreme ce, tehnic vorbind, ne străduiam să ne vedem uneori.

Și totuși, pierdută.

Trecuse un an de când o văzusem ultima dată. Ieșisem la o cafea, când era în trecere prin Austin. Întâlnind-o, am trăit din nou senzația familiară pe care o încercam de fiecare dată când o vedeam, de când divorțaseră ai mei. Era un soi de amorțeală care se instala când inima mea voia să se inunde cu toate lucrurile pe care oamenii le simt față de mamele lor, dar eu refuzam să îi permit.

Iat-o. Femeia care fusese mereu mama mea. Aceeași.

Doar că purta un petic pe ochi, ca de pirat.

Mi s-a părut tare straniu să o văd așa. Peticul era făcut dintr-o țesătură albastră, înflorată, iar asta m-a deranjat și mai tare. Cine-și confecționează așa ceva acasă?

Probabil era ochiul cu afecțiunea misterioasă. Vederea acelei bucăți de material a făcut ca situația ei și, prin extensie, și a mea, să pară adevărate pentru prima dată.

A mai făcut-o să pară și ceva mai importantă.

Sau poate era ea impunătoare.

Mi-am amintit că era Diana și atât. Firește că părinții noștri capătă o doză aparte de importanță în mintea noastră. Când suntem mici, reprezintă totul. Sunt zeii și zeițele care ne conduc lumile. Durează mult să creștem și suportăm multe dezamăgiri până acceptăm că sunt doar niște oameni obișnuiți, care fac greșeli la fel ca toată lumea.

Acum avea părul mai cărunt și îl purta într-un bob scurt, care i se răsucea sub urechi. Nu îi plăcuse niciodată să se machieze. Purta același șorț de pânză ca întotdeauna, cu pete și urme de vopsea de-o viață, în toate culorile naturii, pe deasupra unor pantaloni largi, de in, și a unei bluze din același material. Ambele păreau a fi undeva la mijloc între călcate și boțite.

Uitasem cât era de frumoasă. Puteam spune asta fără să mă înmoi față de ea, nu? Realist vorbind, era foarte frumoasă.

Dar, pentru prima dată în viață, mi s-a părut și în vârstă.

A încercat să facă un pas spre mine, însă s-a împiedicat de un colț al prețului de la intrare și a trebuit să se aplece ca să studieze cele două trepte ce coborau spre alee.

Când am ajuns una lângă cealaltă, resentimentele pe care le simțeam s-au amestecat cu atât de multe alte emoții și impulsuri – durere, regret, singurătate, admirație și afecțiune – că au devenit complet altceva.

Complicat.

A făcut un gest cu încetinitorul, să mă îmbrățișeze. Am văzut-o și m-am gândit: *Să nu cumva să mă îmbrățișezi!*

M-a îmbrățișat.

M-am dat înapoi după ce și-a desprins brațele.

— Ai ajuns, mi-a spus, privindu-mă cu ochiul sănătos.

— Simpatic peticul.

L-a atins, de parcă ar fi uitat că era acolo, apoi a zâmbit, parcă jenată.

— Mi l-a făcut o prietenă. Avea argilă sub unghii, ca de obicei, iar după ureche își proptise o pensulă. Te-ai descurcat cu drumul?

— Mereu mă descurc.

— Mulțumesc că ai venit, Cassie.

— Nu prea am avut de ales.

— Mereu ai de ales, a răspuns. Mi-a făcut loc să intru. Te pot ajuta cu bagajul?

Mi s-a părut o întrebare aproape amuzantă, în timp ce o priveam cum urcă încetișor cele două trepte.

— Nu cred că poți, i-am spus.

Casa era micuță la interior, și nu doar pentru că totul este mai mare în Texas.

Chiar dincolo de ușă era o cameră de zi, în care abia dacă încăpeau o sofa mică și două scaune în fața unui șemineu din piatră. Dincolo de asta era bucătăria, cu o masă în stil rustic. Mai departe, în spate, vedeam o grădină și mai încolo, apa. Din camera de zi urca o scară îngustă, stil secolul al XVIII-lea, care ducea la etaj. Casa nu părea să aibă nici măcar un singur unghi adecvat, iar vântul de afară o făcea să trosnească exact ca o navă.

— E ca o casă de păpuși, am spus.

A zâmbit, de parcă îi făcusem un compliment.

— Nu-i așa?

Nimic nu părea real. Mă simțeam ca o persoană adevărată care tocmai ce intrase într-un desen animat marca *Disney.*

Și totuși, eram acolo.

— Îți pregătesc o gustare? m-a întrebat ea, de parcă aș fi fost o copilă care abia ce ajunsese acasă de la școală. S-a uitat lung la mine. Sau îți aduc ceva de băut? Preferi să despachetezi și să te instalezi?

Nu, nu aveam nevoie de o gustare. Ce naiba, doar nu aveam doisprezece ani!

— Îmi duc lucrurile sus.

— Dormitorul și atelierul meu sunt la primul etaj, mi-a spus ea, iar întreaga mansardă îți aparține. Are baie proprie, așa că ai tot ce-ți trebuie.

— Mereu e așa vântos pe-aici?

— Da, mereu a spus, de parcă voia să-mi vândă casa. Pentru că suntem aici, pe ponton. Nu suntem doar aproape de apă, ci *pe* apă.

Am privit în jur.

— Locul ăsta cred că are o sută de ani.

A încuviințat.

— O sută cincizeci. Un pescar pe nume Samuel McKee a construit casa. El și soția lui, Chastity, au crescut opt copii aici.

— Cât de ironic!

— Pe podeaua bucătăriei se mai văd încă urmele în locurile unde puneau peștele la marinat.

Într-o parte se afla o verandă, pe care Diana o folosea pentru un atelier de olărit și un magazin. Își inventase o profesie: meșteră de vase. Nu era cuprinsă în nomenclatorul de meserii, așa că-mi petreceam viața explicând oamenilor care întrebau – *Ce?* – cu ce se ocupa mama. Dar aici, în casă, profesia ei părea cât se poate de reală. Făcea vase – platouri, căni, farfurioare. Le crea pe roată, apoi aplica de mână vopsea lucioasă și le punea la cuptor. Se specializase în grădini și animale, culori strălucitoare și buline. Făcea și seturi. Magazinul era luminos și vesel, la fel ca vasele. Mai vindea și alte obiecte simpatice pentru bucătărie, ca să completeze colecția. Prosoape, șorțuri, șervete, toate cu modele și materiale fermecătoare.

— Nu-mi aduce cine știe ce bani, îmi spusese cândva, dar îmi place.

Chiar părea să-i placă.

— Cum ai găsit locul ăsta?

— Ah, a spus ea, privind pe geam. A fost al lui Wallace.

Wallace fusese bărbatul pentru care îl părăsise pe tata.

Nu vorbeam despre el.

— Ți-a dat-o?

— Mi-a lăsat-o moștenire. După ce a murit.

Nu-l cunoscusem pe Wallace. Știam de existența lui, dar refuzasem să îl cunosc, așa cum am refuzat să vin în Rockport. Dădeam vina pe el. Eram mult prea absorbită de durerea pe care ne-o provocase, mie și tatei, ca să-l văd drept orice altceva decât

sursa tuturor problemelor mele. Acum era prea târziu, bineînțeles. Murise când eram la facultate.

— Va fi a ta într-o zi, mi-a spus mama.

— N-o vreau, am răspuns prea repede.

Nu mă putea obliga să mă mut aici și apoi să-mi dea și casa.

A clipit.

— În regulă. Dar oricum ți-o voi lăsa ție. În testament. Firește că o poți vinde.

— Nu trebuie să mi-o lași mie.

— Dar cui să i-o las?

— Să nu vorbim despre asta.

— Da, de acord. Nu-i tocmai pe lista mea de priorități.

M-am uitat prin cameră.

— Sunt atât de recunoscătoare fiindcă ai venit, a mai spus ea, după un minut. Știu că ai renunțat la multe ca să fii aici.

Se întâmpla din nou. Felul ei magic de a fi, calitățile precum recunoștința și simpatia făceau să-mi dispară furia, însă lucrurile nu erau deloc ușoare. Cu tata, era simplu. Era dedicat, sincer, blând și, în același timp, puternic. Știam exact cum să mă raportez la el. Nu existau straturi de sentimente conflictuale. Era un tip simplu, ușor de abordat.

Dar orice simțeam pentru mama era amestecat cu altceva. Adesea, emoțiile erau opuse.

În plus, nu reușeam să trec peste peticul de pe ochi. Îi conferea o vibrație ciudată, nepotrivită – de parcă Laura Ingalls Wilder[12] s-ar fi făcut pirat.

Să o studiez pe îndelete mi-a cauzat anxietate, deși, până atunci, modul meu de a reacționa la tot felul de situații stresante a fost întotdeauna unul profesionist.

— Mă lași să mă uit la ochiul tău? am zis, făcând un pas spre ea și întinzând mâna spre el, bucuroasă că îmi găsisem ceva de făcut.

— Nu cred că e o idee bună, a răspuns, ridicând o mână ca să mă împiedice.

— Știi cu ce mă ocup, nu? Văd chestiile astea mereu. Nu mă poți șoca.

— Știu. Dar e altfel.

— Aș putea să te ajut, i-am spus.

— Nu cred.

— Lasă-mă să mă uit.

Nu mușca momeala.

— Am o echipă întreagă de medici. Nu te preocupa.

— Nu pentru asta sunt aici? Ca să mă preocup?

A clătinat din cap.

— Ești aici ca să mă ajuți să urc și să cobor scările, să conduci mașina și să faci cumpărături.

— Asta e tot ce vrei? am întrebat.

Mi se părea că ar putea s-o facă oricine.

— De asta *am nevoie,* a răspuns. Apoi m-a luat de mână și m-a strâns. Ce *vreau,* după toți anii ăștia, este să petrec ceva timp cu fiica mea de care m-am îndepărtat.

Șapte

Cina a fost pregătită în casă. Supă cremă de homar și salată cu verdețuri din grădină. Am fost și recunoscătoare, și iritată pentru cât de gustoasă era. Mă gândisem să urc în camera mea, cu un sandviș, dar pregătise deja totul și pusese masa – cu veselă făcută chiar de ea.

Planul B: Mănâncă repede și spune *noapte bună!*

Să luăm cina împreună a fost mai rău decât mă așteptasem. Mi se părea că uitasem cum să stăm de vorbă una cu cealaltă. Nicio încercare nu a supraviețuit.

— Orășelul ăsta e prea drăguț ca să fie real, am spus.

Iar ea a fost de acord.

Apoi am ascultat vântul care făcea casa să trosnească, până când venea una dintre noi cu altă idee.

După părerea mea, toate aceste neconcordanțe s-au agravat din cauză că lucrurile stăteau altfel când era încă mama mea.

Fuseserăm apropiate. Ne uitaserăm împreună la toate filmele făcute de Jimmy Stewart[3], stând una lângă alta pe canapea. Nu acționase niciodată precum alte mame – numai reguli și critică. Îmi fusese mai degrabă prietenă. Nu conducea o dubiță, de exemplu, ci un *Volvo* de colecție, deloc practic, de culoare verde smarald. Pe mașină o botezase Barbara. Era în service jumătate din timp, așa că trebuia de multe ori să luăm autobuzul și, când o imploram să o înlocuiască, îmi spunea că o avusese înainte să mă aibă pe mine. Atât.

— O mai ai pe Barbara? am întrebat-o.

— Da, mi-a spus, dar e în service.

— Tipic, am comentat. Era o amintire plăcută.

Cândva, mama îmi povestise că s-ar fi căsătorit cu tata fiindcă el îi spusese că o găsea fascinantă.

— Cine nu își dorește să fie fascinant?

Dar nu prea semănau. Ea era o visătoare, care nu prea își amintea în ce zi a săptămânii se afla, iar el era profesor de matematică la liceu, tuns periuță, care antrena echipa de baschet în timpul liber. Era bun și corect. Loial.

Nici nu visasem că va pleca, și nici el. Crezuserăm amândoi că eram fericiți cu toții.

Era pe lista de lucruri despre care nu aveam de gând să o întreb vreodată.

De cealaltă parte a mesei, Diana a mai făcut o încercare.

— Știu că e o schimbare uriașă să te muți aici. M-aș bucura să-ți arăt orașul.

— Nu, mersi, am făcut semn din mână.

— Doar cât să-ți faci niște prieteni.

— Nu am venit să-mi fac prieteni.

Sunam ca o concurentă la un reality show.

— Atunci, *de ce* ai venit?

— Ca să… am ezitat. Ca să-mi fac datoria.

— *Datoria*?

— Da, am spus, fără urmă de apreciere față de tonul ei ironic. Ești în vârstă, ești pe jumătate oarbă și ești falită, așa că ține de datoria mea să te ajut. Bine, am venit și ca să evit concedierea, am recunoscut în gând. Dar adevărul-adevărat este că aș fi venit oricum. N-aș fi refuzat. Într-un târziu, vina m-ar fi împins să fac lucrul potrivit, chiar dacă amenințarea concedierii a grăbit puțin lucrurile. Sunt aici să te ajut, așa cum mi-ai cerut, i-am zis. Pentru un an.

A părut dezamăgită.

Ce mai voia? Venisem, nu? Chiar trebuia să mă scoată vinovată pentru că nu eram suficient de mulțumită?

— Ce este? am întrebat.

— Nu pare prea distractiv.

— Nu sunt aici să mă distrez.

— Chiar excluzi ideea?

— Da, am spus hotărâtă. O exclud. Am prea multe de făcut. Trebuie să am grijă de tine și să ajung într-o formă mai bună. Trebuie să dovedesc că sunt profesionistă la o secție nouă, unde oamenii deja mă detestă. Trebuie să-mi reclădesc viața.

— Fără să te distrezi.

Era ca un terrier, cu distracția ei.

M-am ridicat.

— Mă duc la culcare, i-am zis.

S-a uitat la ceasul de perete, ridicând din sprâncene.

— E 19:30.

Nu aveam de gând să o las să câștige.

— Mă trezesc devreme.

A încuviințat și a spus după o secundă:

— Voiam să te invit la clubul de croșetat.

Clubul de *croșetat*?

— E alături, a completat, arătând cu mâna. Acasă la prietena mea, Josie.

— Eu nu croșetez.

— Nu trebuie să croșetezi. Ai putea tricota. Sau rula gheme.

— Vrei să rulez gheme?

— E foarte liniștitor. Ai putea să coși. Poate un suport pentru ghivece?

— Nu cos suporturi pentru ghivece.

— Ideea este că ne place să ne facem vizite și să petrecem timp împreună.

— Eu nu prea socializez în cluburi.

Era adevărat. Conexiunile interumane aveau și avantaje, dar necesitau mult efort. Raportul riscuri-recompense era tare scăzut.

— Ai intrat în brigada de pompieri, mi-a spus ea, demonstrativ.

— Nu este un club, ci locul meu de muncă.

— Sună a muncă de echipă.

— Evit părțile de echipă.

— Vino doar zece minute. E adorabil.

Chiar credea că mă poate tenta cu formularea *suport pentru ghivece*?

— Și nu e vorba doar despre croșetat, a continuat. De obicei, punem și o comedie romantică.

Își băga singură bețe în roate. Am clătinat din cap.

— Mai am o zi să termin de memorat străzile și localizările hidranților din Lillian.

— Serios? s-a strâmbat ea.

— Vreau să-mi cunosc teritoriul.

— Trebuie să le memorezi pe *toate*?

— Lucrez la asta de când am primit slujba. Am cartonașe. Hărți.

A încuviințat, resemnată.

Mi-am dus farfuria la chiuvetă, am clătit-o și am pus-o în mașina de spălat vase. M-a privit. Chiar credea că o să vin aici să *croșetez*? Sau să mă uit la comedii romantice? De asta mă temeam. Voia să ne creăm o relație. Dar eu nu făceam asta cu nimeni.

M-am îndreptat spre casa scărilor.

M-a urmat.

— Nu merge prea bine, nu? a spus ea.

— Ce?

— Asta. Acum. În seara asta.

— E o situație ciudată. Dintr-odată, locuim împreună, după zece ani de… cum să îi spun? După ce *nu* am locuit împreună.

— Parcă am fi la prima întâlnire și ar fi jenant.

— N-am de unde să știu, am spus, sperând să închei conversația. Eu nu merg la întâlniri.

— Asta ce înseamnă?

Oh, Doamne! Începeam o altă conversație.

— Generația mea nu prea își dă întâlniri.

— De ce nu?

Am ridicat din umeri.

— Cred că ni se pare artificial.

— Și ce faceți?

Mă tot gândeam că fiecare răspuns va fi și ultimul, apoi mă va lăsa în pace. Dar mă tot oprea.

— Petrecem timp împreună. De obicei, în grupuri.

— Dar cum vă apropiați de cineva?

— Bănuiesc că depinde ce înseamnă *apropiere.*

— Cum faceți conversație? Cum vă cunoașteți? Cum vă îndrăgostiți?

— Eu ți-am spus că nu mă îndrăgostesc.

— Cu siguranță că da, măcar puțin.

— Nu. Dragostea e pentru fete.

— Ești fată, a remarcat Diana.

Nici măcar nu am încercat să-mi maschez disprețul din voce.

— Asta nu înseamnă că trebuie să mă comport ca atare.

Chiar era necesar să purtăm conversația asta? Am pus piciorul pe următoarea treaptă. Voiam să merg să memorez hidranți. Chiar nu știam ce argumente în plus să-i mai aduc, dacă ea nu înțelegea deja ceea ce am dorit să subliniez.

— Dragostea prostește, am spus, sperând să încheiem. Eu nu sunt interesată de prostie.

— Nu mereu, a continuat ea.

— Mai ales femeile, am adăugat, fără să mă obosesc să îmi ascund nerăbdarea. Le face triste și jalnice și le răpește independența.

— Independența este supraestimată, a spus mama.

— Ba dragostea, am replicat.

Apoi mi-au venit în minte notițele luate după discursul căpitanului Harris și am rostit răspicat, lovind balustrada pentru emfază:

— Dragostea este pentru cei slabi.

Poate era cazul să-mi imprim un tricou.

— Dragostea nu este *slabă,* a spus, de parcă aș fi șocat-o cumplit. Dimpotrivă.

Am mai urcat o treaptă.

— Hai să cădem de acord că nu ne înțelegem.

Dar nu avea de gând să mă lase în pace.

— Să alegi iubirea, în ciuda tuturor felurilor în care te dezamăgesc oamenii, când dispar, când îți frâng inima. Să cunoști tot despre cât de grea este viața și totuși să alegi iubirea… nu este slăbiciune, ci curaj.

Am apreciat pentru că nu am pufnit, spunând: *Putem să vorbim despre curaj de-abia după ce ai mers printr-un foc real.* Voia să vorbească despre curaj? Puteam vorbi despre așa ceva toată ziua. Și nu-l găseai în comediile romantice.

Dar nu-mi doream decât să merg în camera mea.

— OK, am spus pe un ton plăcut. Cum zici tu.

M-a țintuit cu privirea.

— E vina mea, a adăugat după o clipă. Am plecat.

— Nu e vina ta, am răspuns, dar am simțit din nou furia amestecată printre celelalte emoții. Cam era. Fusese prima persoană care-mi arătase cât de oribilă putea fi dragostea.

Prima, dar cu siguranță nu și ultima.

— Aveai cincisprezece ani când am plecat…

— Șaisprezece, am corectat-o iar. În seara în care ai plecat, împlineam șaisprezece ani.

Cine face așa ceva? Cine își părăsește soțul și familia de ziua fiicei ei? Era una dintre marile întrebări fără răspuns din viața mea, dar nu aveam de gând să i-o adresez acum. Am fi petrecut acolo toată noaptea.

— Erai atât de îndrăgostită de băiatul acela… Hank? Harold?

— Nimeni de vârsta mea nu se numește Harold, am spus. De parcă ai întreba dacă se numea Egbert.

Acum se uita la mine cu atenție, de parcă mă încolțise.

— Dar cum îl chema? a pocnit ea din degete.

Am oftat. Chiar trebuia să facem asta acum?

— Numele lui, am spus, gata să trec peste, era Heath Thompson.

Când am rostit numele, am simțit o înțepătură în piept. Era a doua persoană care distrusese iubirea în ochii mei. Tot de aniversarea mea de șaisprezece ani, ca să vedeți ce noroc aveam și eu – chiar în aceeași seară, două lovituri încasate în ringul abandonului. Seara după care îmi petrecusem aproape toată viața încercând să îmi revin.

Abia dacă își amintea.

Dar nu aveam de gând să detaliez. Am privit scările de parcă întârziasem la o întâlnire.

— Erai îndrăgostită de el. Îi mâzgăleai numele permanent.

Am rămas nemișcată.

Arăta spre mine, parcă victorioasă, ca și cum am fi discutat despre ceva plăcut.

— Am crezut c-o să faci sindromul de tunel carpian.

— N-a fost iubire, am spus, cu fața lipsită de expresie. A fost o amăgire.

Dar ea părea încântată de sine, de parcă am fi ajuns undeva.

— Ce s-o fi întâmplat cu el?

Mi-a luat o secundă să mă minunez de întrebare.

Știam, bineînțeles, că nu avea de unde să fie la curent cu *ce s-o fi întâmplat* cu Heath Thompson. Nu îi spusesem. Nu spusesem nimănui. Nu i-o puteam reproșa. Dar ceva din tonul ei frivol, când a întrebat, de parcă încerca să afle noutăți despre planurile de vacanță ale unor prieteni, de exemplu – poate chiar și ideea că *nu știa nimic,* că își petrecuse ultimii zece ani făcând ceai și udând straturi de flori în orășelul ăsta absurd de drăguț – m-au enervat foarte, foarte tare, dintr-odată.

M-am uitat la ea, atât de politicoasă și de prietenoasă, cu peticul ei pestriț.

— Nimic, am răspuns. Nu s-a întâmplat nimic cu el.

A răspuns lent, de parcă știa că mințeam.

— Ah, păcat.

— Nu prea. S-a dovedit a fi un ticălos.

— Serios? a tărăgănat ea cuvântul.

Credeam că mă descurcam de minune prefăcându-mă că am o conversație normală, când mi-am dat seama că tremuram. Nu așa cum pățești când ți se răcesc degetele. Eram complet zguduită, de parcă emoțiile mele s-ar fi ciocnit între ele și ar fi format plăci tectonice.

Își dădea seama?

Nu voiam să aflu.

— Chiar am multă treabă, i-am spus, făcând încă un pas.

Scara a scârțâit.

Mi-a citit expresia și mi-a înțeles graba. Am văzut-o dând înapoi. Deja mersese prea departe, și-a dat seama atunci.

Încercase prea din greu. Încălcase regula de bază a relațiilor interumane: dacă insiști prea mult, toată lumea fuge.

— Bineînțeles, a spus. Nu în seara asta. Continuăm.

— Sau nu, am răspuns.

A înțeles că greșise. Încercase să mă apropie și nu reușise decât să mă îndepărteze mai tare. S-a mai uitat o dată în ochii mei și mi-a zâmbit trist.

— Mi-ai răpit șansa.

Mă întorsesem deja. M-am oprit s-o privesc peste umăr.

— Ce șansă?

— De a te face să te răzgândești în privința iubirii.

Am ridicat din umeri.

— Nu mă voi răzgândi. Știu deja prea multe.

— Sau nu știi destule.

De ce nu mă lăsa odată să urc? Am permis iritării să îmi inunde vocea.

— Uită-te în jurul tău, la oamenii singuri, la cei înșelați. La oamenii violenți, la cei abandonați… știu precis de ce sunt capabili oamenii. Am văzut suficiente vieți distruse.

— Nu despre asta vorbesc, a spus ea. Nimic din asta nu este iubire.

— Există cuceriri, statut și pornografie. Iubirea este ceva inventat de fetițe ca să le facă să se simtă mai bine.

O șocasem. Ce bine!

— Dacă asta crezi, a spus ea, atunci îmi pare rău pentru tine.

— Mie îmi pare rău pentru toate femeile care-și târăsc iubiții la *Bed Bath & Beyond* ca să cumpere pernuțe decorative. Vor fantezia, nu realitatea.

— Care e realitatea? m-a provocat ea.

— Că nu există dragoste.

Voiam să câștig. Voiam să-i transmit că indiferent de ce își amintea despre mine, de ce aștepta de la mine sau de ce voia de la mine, nu avea să se întâmple. Nu aveam să ne uităm împreună la *It's* A *Wonderful Life* și să devenim cele mai bune prietene. Nici să vorbim despre băieți și să ne împletim una alteia părul sau să ne purtăm de parcă anul ăsta era o lungă petrecere în pijama. Declarația mea era menită să bată în cuie mersul lucrurilor.

Fata de care-și amintea ea nu mai exista.

Mama ar fi trebuit să încuviințeze și să renunțe. Dar n-a făcut-o. Cuvintele au părut să trezească în ea și mai mult spirit de rezistență.

S-a îndreptat de spate și m-a privit de parcă atunci mă vedea prima dată.

— Mi se pare că tocmai ai provocat universul, domniță.

— Adică?

— Adică, a spus ea, triumfătoare, din clipă în clipă îmi este tot mai limpede că mai e puțin și te vei îndrăgosti.

Opt

Prea multă conversație. Mi-am petrecut următoarele două zile evitând-o cu obstinație pe mama.

Nu era deloc ușor într-o casă cât o cutie de pantofi.

Am sărit peste cină. Am ieșit la alergat. Am *inspectat vizual* orășelul Lillian. Am făcut cumpărături și am luat o pernă pentru gât în nuanța lavandei, de la farmacie, pentru Diana.

Când interacționam cu ea, ca de exemplu atunci când o ajutam să urce scările, acțiunile mele erau scurte, politicoase și orientate spre rezultat. Nu voiam să mai avem vreo conversație. Nu venisem aici pentru terapie sau ca să mă răzgândesc, indiferent de subiect. Venisem fiindcă nu aveam de ales.

Practic, încercam să rezist până ce începeam prima tură la muncă.

Cronometrasem deja timpul de condus între Rockport și Lillian, de două ori, și cercetasem secția ca să știu cum să ajung acolo. Fusesem la reprezentanța din centru și completasem munți de hârtii, mi se luaseră amprentele și îmi ridicasem masca, echipamentul și uniforma, atât cea de ocazie, cât și cea de zi cu zi. Totul era acum oficial. Mi-am luat plăcuța de alamă cu numele și ecusonul, pe care scria *pompier/paramedic.*

În dimineața primei zile, am setat trei alarme la 4:30, ca să nu întârzii.

Am urmat instrucțiunile căpitanului Harris, literă cu literă: fără machiaj, fără bijuterii, fără decolteu. Am încercat chiar *și fără sâni,* acoperindu-i cu o brasieră, confecționată o parte din spandex, o parte sub formă de corset. Mi-am prins părul într-un coc la ceafă. *Coc* era mult spus, de fapt, era mai degrabă un soi de codiță. Am înfășurat elasticul în jurul cozii de câte ori a ținut.

Mesajul era că-mi pasă de aspectul meu la fel de puțin ca oricărui tip.

Am ezitat chiar și la aplicarea balsamului de buze, pentru că am scos capacul și mi s-a părut că bătea în rozaliu.

Când am părăsit casa, la răsărit, Diana se trezise și ședea într-o postură de meditație pe o bancă, în grădină. Avea ochii închiși și fața întoarsă spre briza oceanului. Purta un kimono din mătase și alt petic pentru ochi, roșu cu flori de cireș. În două zile nu o văzusem deloc fără.

Am deschis ușa din spate, dar nu m-a auzit.

— Plec, am strigat.

S-a întors, cu ochiul teafăr deschis.

— La ora asta imposibilă?

— Și tu ești trează.

— Nu fiindcă vreau.

— Ai insomnie?

— Ceva de genul.

— Și ce faci?

— Respir.

M-am uitat la ea cu gândul că respirăm cu toții.

— Meditez, s-a corectat ea.

— Ah, am spus. Nu pare la fel de OK ca somnul.

— Are și avantaje.

— Ai nevoie de ceva înainte să plec?

— Sunt bine. Dacă intru în bucluc, o sun pe Josie de alături. Soțul ei este plecat mai mereu cu munca, așa că avem întotdeauna grijă una de alta.

Am remarcat că Josie nu fusese pomenită când Diana mă bătea la cap să mă mut aici. Dar era în regulă. Minunat. Aveam o rezervă.

Era timpul să mă pun în mișcare.

— Mâine-seară avem din nou clubul de croșetat, în caz că vrei să vii.

Am clătinat din cap.

— Răspunsul este *nu.*

— Atunci ne vedem mâine, a spus. Mi-a făcut apoi semn cu ochiul sănătos. Distracție plăcută!

Am ajuns cu o jumătate de oră mai devreme și am așteptat în camionetă până când a venit vremea să intru, pentru că nu voiam să par prea entuziasmată.

La 5:45, mi-am luat echipamentul și m-am prezentat în fața căpitanului Murphy.

Nu mai intrasem niciodată într-o secție marcată de atâta răceală. La orice job anterior mă integrasem ușor. Știusem tipi care lucrau acolo sau fusesem încurajată de către cineva din echipă să mă alătur lor. Una e să fii invitată undeva, alta să-ți faci apariția.

Aveam un ghem în stomac. Era momentul adevărului, momentul în care urma să aflu la ce renunțasem mutându-mă acolo și dacă puteam vreodată să regăsesc senzațiile pierdute. Pe cât de ciudat ar suna, prietenii, apartamentul și chiar orașul mi se păreau înlocuibile. Dar jobul… mai ales acest tip de job special, manifesta pentru mine o atracție pe care nu o puteam găsi nicăieri altundeva. Îmi oferea accesul la partea favorită din mine, la persoana aceea calmă și concentrată, care știa precis ce avea de făcut.

Aș fi suportat orice, doar să mă întorc la ea.

Eșecul nu se număra printre opțiuni.

Poate că nu mă voiau acolo. Poate că nu mă vor suporta. Nu conta. Trebuia să-mi asigur un loc aici, prin orice metode.

Dacă pierdeam, dispărea și acea parte din mine fără de care nu puteam trăi.

Deja îl căutasem pe căpitanul Murphy pe *Google,* bineînțeles, fiindcă așa procedam de obicei, și știam cum arată. Avea la vreo cincizeci de ani, era îndesat, cu trăsături înăsprite de o viață petrecută în exterior, și avea o mustață spectaculoasă, stil morsă, care-l făcea să semene mai degrabă cu un pompier din desene animate decât cu unul adevărat.

Căpitanul Murphy nu părea să mă aștepte.

— Da?

— Sunt Cassie Hanwell, am spus, iar când mi-am dat seama că nu-i suna cunoscut, am adăugat: Am venit pentru tura C.

— Am priceput, a zis el. Începătorul a ajuns înaintea ta. A adus și gogoși.

Era o competiție?

— Am ajuns cu cincisprezece minute mai devreme, am spus.

— Comandantul nostru spune mereu că, dacă ajungi cu cincisprezece minute mai devreme, ai întârziat, de fapt, treizeci.

M-am încruntat, dar am rostit:

— Da, domnule.

— Să nu mai întârzii!

Nu mi-am dat seama dacă glumea.

Și-a dat capul pe spate și a înclinat cana cu cafea deasupra gurii. Restul i s-a scurs direct printre buze. Apoi a trântit-o înapoi pe birou, și-a împins scaunul în spate și a spus:

— Urmează-mă!

L-am urmat. Am ieșit pe hol și am intrat în alt birou. A luat microfonul sistemului radio și l-a pornit.

— Atenție, vă rog! Stripteuză la masa din bucătărie. Repet: stripteuză la masa din bucătărie.

Mi-a făcut cu ochiul și a ieșit iar.

— Știți că nu sunt stripteuză, nu? am întrebat.

A continuat să meargă.

— Firește că știu. A intrat pe ușile batante ale bucătăriei. Dar așa ne anunțăm ședințele.

Tipii din tura C se adunau deja în jurul mesei. Unii citeau pagina de sport sau își verificau mesajele pe telefon, alții veneau din alte părți ale secției. Am rămas mai în spate.

Căpitanul Murphy s-a oprit în capul mesei și a început să vorbească.

— Astăzi e o zi obișnuită pentru tura C și totuși nu chiar. Astăzi, în timp ce frații Patterson își expun la soare fundurile lor căzute de irlandezi, pe

o plajă din Florida, le spunem bun-venit celor doi membri noi ai celui mai bun echipaj din cea mai tare tură din toate brigăzile din măreţul stat Massachusetts.

Toată lumea a izbucnit în urale.

Îi studiasem pe toţi, aşa cum studiasem şi teritoriul. Le învăţasem deja numele: Jerry Murphy, Joe Sullivan, Drew Beniretto, Tom McElroy, Anthony DeStasio. Dacă ne puneam şi pe mine şi pe începător, ăsta era tot echipajul, deşi noi doi sosiserăm prea recent să fim deja pe site. Am scanat grupul şi am comparat pozele văzute cu feţele adevărate. Era un mare contrast comparativ cu tura mea de-acasă, alcătuită aproape exclusiv din tipi tineri, în formă, buni de calendar. Eram şapte în tură şi, cu vreo două excepţii, nimeni nu se potrivea descrierii. Chiar şi tipii care nu erau de vârstă mijlocie arătau aşa. Erau slăbănogi, de o paloare cenuşie, tipică regiunii de nord-est. În Texas, toţi erau robuşti şi bronzaţi. Aici, arătau ca nişte scrumiere. McElroy era gras. Mult mai gras decât în poză. Gras de-a dreptul. Obez.

Nimeni din încăpere nu arăta ca un începător.

Căpitanul Murphy a continuat.

— Unii dintre voi şi-ar fi dorit, poate, să nu fi avut parte de doi oameni noi deodată, însă eu vă spun că merită. Sunt recruţi impresionanţi, şi nu vă mint. Primul a avut un parcurs demn de o cometă la Brigada din Austin, Texas, înainte să vină în colţul nostru de pădure, din motive familiale. Dar vom păstra ce e mai bun pentru final. Mai întâi, vreau să îl cunoaşteţi pe noul nostru răcan[4], pompier din Massachusetts la a patra generaţie. Unii dintre voi îl ştiţi pe tatăl lui, Big Robby Callaghan, din Boston. Băiatul ăsta tocmai a ieşit din Academie şi e treaba voastră să-l faceţi bărbat.

Căpitanul Murphy s-a oprit pentru o clipă, ca să scaneze încăperea. S-a încruntat.

— Băieţi, unde-i tipul?

Cel pe care l-am identificat drept Beniretto și-a dres glasul:

— E posibil să fie lipit cu bandă adezivă de stâlpul coșului de baschet, căpitane.

— Deja? Căpitanul a clătinat din cap. Sullivan! DeStasio! Mergeți să-i dați drumul. Își ratează propria prezentare.

Doi tipi s-au ridicat și s-au îndreptat spre ușă. L-am recunoscut pe Sullivan din poză. Era foarte înalt – cel puțin un metru nouăzeci și cinci. Celălalt, DeStasio, era mult mai scund.

Căpitanul i-a privit o secundă.

— Ia te uită, a mormăit el către grup, de parcă era o lecție de viață profundă. Italienii și irlandezii colaborează. Cine spune că nu putem trece peste diferențe în țara asta?

Din nou, nu mi-am dat seama dacă glumea sau nu.

Dar nu am avut mult timp la dispoziție să mă întreb, pentru că ușile s-au deschis și cei doi s-au întors în pas alergător, de data asta aducând și un al treilea trup.

Era răcanul.

Ud leoarcă – se părea că îl stropiseră cu furtunul – cu gleznele și încheieturile lipite cu bandă adezivă, avea mâinile la spate. Sullivan și DeStasio zâmbeau când l-au așezat cu fața în jos pe masă.

— Nu-i deloc igienic, a strigat un tip, iar ceilalți au început să aplaude.

DeStasio a scos un briceag și s-a apropiat de începător.

Ar trebui să menționez că pompierii muncesc, nu glumesc – iar când glumesc, muncesc din greu să le iasă. Brigăzile sunt pline de tipi cu prea multă energie, care sunt dependenți de adrenalină și se confruntă cu multe tragedii. Să se prostească este un mecanism de supraviețuire.

Toată lumea prezentă știa că răcanul ud până la piele era noua jucărie a brigăzii – dar eu am

remarcat, pentru o fracțiune de secundă, o expresie de pe fața lui DeStasio, în timp ce se apropia de el cu briceagul, și mi-am dat seama că nu râdea. Era singura persoană prezentă care nu râdea. Chiar și eu, care nu eram implicată în farsă, zâmbeam puțin.

Dar nu și DeStasio.

M-am alarmat când s-a aplecat spre începător cu briceagul, de parcă ar fi fost în plin episod psihotic și ar fi vrut să-l despice ca pe un pește, sub ochii noștri.

Nu s-a întâmplat asta.

DeStasio a tăiat banda din jurul ghetelor răcanului, apoi i-a eliberat mâinile. Tipul s-a întors și s-a așezat pe masă.

Apoi s-a petrecut ceva oribil – mult mai rău decât ce ar fi fost DeStasio capabil să facă.

Începătorul a ridicat capul.

Și-a scuturat părul ud ca un câine după baie, apoi le-a servit tuturor un rânjet tâmp, iar eu am încremenit.

Avea un chip uluitor, teribil de atrăgător.

Nu, m-am gândit. *Nu, nu.*

În clipa în care l-am văzut râzând, cu mușchii încordați încă sub cămașa udă, când i-am văzut zâmbetul afabil, atât de american, amintind de Norman Rockwell[5], am avut simptomele unui atac de cord.

Am rămas pe loc, într-o cameră plină cu licențiați în prim-ajutor, diagnosticându-mă pe tăcute cu infarct miocardic. Într-un fel, mă simțeam liniștită, fiindcă eram în mijlocul unui grup de oameni care-mi puteau salva imediat viața.

Dar apoi tipul s-a uitat în ochii mei și mi-a zâmbit, iar eu a trebuit să recunosc că nu era nicio disfuncție coronariană.

Era mai rău.

Era tipul însuși.

Aveam o reacție la răcan, o reacție de tip romantic, în cel mai prostesc mod.

O reacție care-mi cuprinsese tot corpul, de parcă s-ar fi declanșat niște artificii de 4 Iulie în pieptul meu. Teribil. Umilitor. Atât de… tipic feminin.

Nu mi se mai întâmplase niciodată.

Demn de menționat ar fi că nu era genul de *pompier de calendar.* Nu bloca traficul, cu siguranță. Era un tip normal și nu exista niciun motiv pentru care vederea lui să îmi provoace o asemenea reacție.

Dar m-a lovit.

Nu îmi puteam întoarce privirea, ceea ce era în regulă, fiindcă oricum toți se uitau la el. S-a dat jos de pe masă și s-a apropiat de căpitan, picurând. Apoi a făcut câteva plecăciuni.

Adună-te, mi-am comandat.

Văzusem mii de pompieri. Duri, chipeși, distruși. Pompieri arătoși se găseau o grămadă. La naiba, îmi petrecusem trei ani din viață lucrând cot la cot cu Hernandez, care era *de copertă.* Aveam o imunitate solidă, iar răcanul n-ar fi trebuit să fie special.

Ce era? Nasul drept? Maxilarul pătrat? Curba prietenoasă a sprâncenelor? Ce vedeam la fața lui de făcea să-mi vibreze globii oculari, până la creier și apoi fiece colțișor din corp?

Poate dinții. Erau atât de… nici nu știu. De *drepți.*

Doamne! Ce mi se întâmpla?

— Băieți, acesta este răcanul nostru. Au scos cu toții urale. Este un tip născut și crescut în comunitate, cu o descendență de eroi curajoși, a spus căpitanul Murphy.

Nu-mi era de ajutor.

Timpul a părut să încetinească în timp ce îl priveam pe tip făcând cunoștință cu ceilalți, rând pe rând, întinzându-le antebrațul ud, musculos, ca să le strângă mâinile. Zâmbea tuturor, cu dinții aceia tulburători, inclusiv celor care-l lipiseră cu bandă adezivă de stâlpul de baschet și care-l

udaseră cu furtunul, cu niște riduri agonizante de bună-dispoziție la colțurile ochilor.

Evident că nu era deloc o veste bună. Nici pe departe. Pompierii nu se aprind pentru alți pompieri – nu, dacă vor să își păstreze slujbele.

Nu intra în panică, mi-am zis. *Este ceva fizic. Se va dovedi ori prost, ori nepoliticos, ori narcisist. Sau poate adoră excesiv glumele cu pârțuri. Și atunci magia se va risipi și vei fi bine.*

Ar fi indicat. Pentru că în brigada de pompieri nu-i loc pentru *atracție.*

Nu există dorință. Nici ochi care se scurg, nici priviri care savurează, nici aventuri secrete. Brigăzile de pompieri sunt temple ale eroismului masculin, iar lucrurile femeiești precum inimile aprinse sunt antiteza absolută a tot ce reprezintă ele, pentru că nu există nimic mai feminin decât să te îndrăgostești, așa cum îi explicasem recent mamei.

De fapt, unul dintre motivele pentru care mă considerasem mereu calificată pentru a fi o femeie care lucrează într-o brigadă de pompieri a fost că, fie prin șansă, fie prin construcție, fusesem mereu imună la absurdițăile de genul ăsta.

Până acum.

Fiindcă, în dimineața primei zile din restul vieții mele de pompierie, chiar în clipa în care aveam nevoie de imunitatea aceea mai mult ca niciodată, am pierdut-o. Imunitatea.

Nouă

ASTA S-A ÎNTÂMPLAT când căpitanul a început să prezinte *celălalt om nou.* Adică pe mine.

Atunci am început să mă întreb dacă precizase cineva că *tipul cel nou* era, de fapt, o tipă.

Mai târziu, aveam să mă gândesc la ce spusese căpitanul când mă prezentase. Dacă fusese specific cu privire la gen. Probabil că nu.

Când a terminat, toată lumea s-a uitat prin cameră.

Și s-a tot uitat.

De parcă nici nu eram prezentă.

Eram o străină care se afla în bucătăria lor, purtând pantaloni cu însemnele brigăzii și o bluză de uniformă inconfundabilă. M-am apropiat de căpitan. Eram singura persoană neidentificată din peisaj. Nu mai era nimeni care să fi corespuns descrierii. Dar ochii lor au trecut de mine, și nu doar o dată, iar camera s-a umplut de murmure confuze.

Era posibil? Se putea ca așteptările să altereze într-atât realitatea?

Într-un târziu, cineva a spus:

— Verificați stâlpul coșului de baschet.

Căpitanul, care părea să se distreze de cât de șocați erau, a decis să lămurească lucrurile.

— Prieteni, a spus, mișcând un braț spre mine, vi-l prezint pe tipul cel nou.

Murmurele au încetat.

— Credeam că e studentă.

— Credeam că e s*tripteuză,* a intervenit altcineva.

— Îmi pare rău să vă dezamăgesc, a spus căpitanul. Asta e trupa, m-a privit el în ochi.

Au urmat prezentările. Căpitanul a arătat spre tipul cel mai demn de calendar din cameră.

— Fermecătorul de serviciu este Drew Beniretto.

— Ești prea drăguță să fii pompier, mi-a spus el.

— Și tu, i-am răspuns.

Brigada a chicotit, iar căpitanul a precizat:

— Îi spunem Pachețel.

Pachețel și-a ridicat uniforma să ne arate mușchii abdominali și câțiva tipi au aruncat în el cu lucruri: un pahar de hârtie, o minge de fotbal *Nerf,* un set de chei.

Căpitanul a continuat:

— Gălușca de lângă el se numește Tom McElroy. Lui îi spunem Cutie.

— Pentru că Drew e scândura… a început un tip.

— …și Tom dulapul! a completat restul.

McElroy a zâmbit, plesnindu-se peste burtă.

— E tare ca o tobă, mi-a spus.

— Nu știu dacă e un lucru bun, am comentat.

Cutie s-a apropiat de mine.

— Dă-i una.

— Nu vrei să fac asta.

Căpitanul a arătat spre Sullivan.

— Operatorul nostru, Sullivan. Ridică-te, băiete.

S-a ridicat. Mi-am revizuit estimarea anterioară. Avea pe puțin un metru nouăzeci și opt. Poate chiar doi metri.

— Cum crezi că-i spunem?

Era o provocare. Să vadă dacă gândeam ca un pompier.

— Scundul sau Micuțul? am ghicit.

Toți au început să râdă și să strige.

— S-a prins!

Micuțul a făcut o plecăciune.

Căpitanul a încuviințat, cu respect, și a mers mai departe.

— Tipul morocănos, cu probleme la spate, este DeStasio. Îți dau o mie de dolari dacă-l faci să zâmbească. Orice ai face, să nu cumva să parchezi pe locul lui. După plecarea fraților Patterson, a preluat îndatoririle culinare. Poate pregăti doar trei feluri de mâncare, toate arse.

DeStasio nu m-a salutat. Pe un ton nemulțumit, a întrebat:

— De ce tipul cel nou e o tipă?

Căpitanul a făcut semn, gen *Bună întrebare.*

— Cred că vă face bine elementul surpriză. În plus, e un medic de clasă. Și eram disperați.

Pachețel a zis:

— Eu sunt pro. M-am plictisit să mă uit la fețele voastre hidoase.

A urmat o nouă rundă de hohote și proteste.

Căpitanul și-a desfăcut brațele, să îi calmeze.

— Știu ce credeți voi despre femei. Apoi s-a oprit pentru un minut, părând să analizeze ce credea chiar el. Dar pe ea a angajat-o șeful și puteți să tratați asta ca niște bărbați sau să vă văitați ca niște…

S-a oprit.

— …cățelușii, a încheiat.

Cutie s-a băgat în seamă iar.

— Dar unde o să doarmă?

— Și unde o să se…? a întrebat Micuțul. N-avem toaletă pentru doamne.

— Unde își va pune produsele pentru femei? a întrebat și DeStasio, iar toată încăperea a gemut dezgustată, de parcă n-ar fi existat ceva mai grețos pe lume. De parcă tipii ăștia n-ar fi văzut toate lucrurile groaznice de pe lume. De parcă n-ar fi călcat peste trupuri moarte, slinoase, arse până la os. De parcă ar fi fost șocați de un tampon.

Dar îmi puneam și eu aceleași întrebări. În Austin, secția era aproape nou-nouță – construită într-o suburbie recentă, cu multă lumină naturală și facilități fără diferențe de gen și chiar cu zone flexibile de odihnă pentru grupuri diferențiate de bărbați și femei din ture. Secția asta, în schimb, avea cel puțin o sută de ani și nu fusese nicidecum construită cu o viziune progresistă asupra politicii de gen.

— Există o singură căcăstoare, a anunțat Micuțul, și-i numai a mea.

— Fără doamne în zona cu rahat! a adăugat și Cutie.

— Dar unde va *dormi*? a repetat DeStasio.

Căpitanul avea răspunsul pregătit.

— L-am întrebat pe șefu' aceleași lucruri. Mi-a zis s-o cazăm în debara.

Vorbea serios?!

— Nu glumesc, a zis el. Dacă scoatem rafturile, există destul spațiu pentru pat. Mi-a făcut cu ochiul. Dacă dorești, dulceață, o vopsim cu roz, ca să te simți ca acasă.

I-am aruncat o privire.

— Doar dacă nu vrei să dormi cu băieții.

— Poți dormi oricând cu mine, iubito, a strigat Pachețel, și au râs cu toții.

De fapt, nu eram sigură. Nu îmi plăcea deloc ideea debaralei, departe de grup, însă dacă somnul într-o încăpere mare cu tipii ăștia ar fi ajutat sau ar fi împiedicat simțul camaraderiei să se dezvolte, asta avea să depindă mai mult de ei.

— Ce alegi? a întrebat căpitanul.

— Camera cu cel mai mic număr de bășini, am spus.

S-a râs.

— Nu dormi lângă Micuțul, atunci! a strigat cineva.

— Dacă alege debaraua, a întrebat Cutie, unde vom ține lucrurile de acolo?

— Te referi la o anumită stivă cu provizii de pe raftul de jos? a întrebat căpitanul. Aceea care-i dată din mână în mână de câteva decenii?

— Se referă la acele lucruri – Pachețel m-a privit, dorind ca vorbele sale să le fie limpezi celorlalți, și nu mie – pe care le folosesc unii dintre noi când se simt…

M-a privit iar. Cuvintele păreau să îl trădeze.

— Neliniștiți? i-a sugerat Micuțul.

Căpitanul Murphy a încercat abordarea directă.

— Găsim un loc nou pentru proviziile tale, Cutie. Filmele tale porno sunt în siguranță.

Pachețel a început să râdă.

— Fiindcă e singura formă de mișcare pe care o practică Cutie, a comentat.

Câțiva dintre băieți l-au bătut pe umăr.

— OK, răcanilor, a spus căpitanul, întorcându-se spre noul recrut și spre mine.

— Eu nu mă consider răcan, am ridicat mâna.

— Am notat. OK, răcan și tipa cea nouă, să vă povestesc despre Secția 2. Suntem puși pe glume, dar muncim din greu. Glumesc și eu, la fel ca oricine, însă, dacă dau un ordin, nu vă gândiți, ci executați. Viețile celorlalți depind de lanțul de comandă, iar eu nu pot tolera insubordonarea.

Amândoi am dat din cap la unison.

— Mă aștept ca toată lumea din echipă să se implice și să pună umărul la treabă. Fără vaiete. Vă faceți datoria și sunteți recunoscători pentru șansă. Rămâneți în formă. Cum faceți asta, e strict treaba voastră, dar, de două ori pe an, alergăm la cursa cu obstacole dintre echipaje. Chiar și Cutie, a spus, aruncând o privire tipului gras. Vă vom tachina și vă vom juca farse, a continuat el. Să vă faceți griji dacă *nu* o să se întâmple asta. Altfel, indiferent cât de răutăcioși am fi, să știți că suntem bucuroși că vă aflați aici. S-a uitat la mine. Chiar și pentru cucoană.

Căpitanul Harris avusese dreptate. Tipul nu se cenzura.

Apoi s-a întors spre echipaj:

— Știu la ce vă gândiți. Faptul că avem o fată aici ne va strica distracția. Nu vom putea să ne mai prostim ca de obicei, sau să ne relaxăm, sau să glumim. Credeți că nu va avea deloc simțul umorului și că se va ofensa din orice. Că n-o să ne lase să înjurăm, că va fi slabă de înger. Că va fi de parcă ați avea-o pe mama cu voi mereu, care vă bate la cap să vă strângeți lenjeria murdară de prin cameră. Pricep. Într-o sută douăzeci de ani, secția noastră n-a avut nevoie de o femeie. Sau, cel puțin, nu pentru muncă. Dar lucrurile se schimbă,

dragilor. A arătat spre mine cu degetul mare. Știm despre ea că-i foarte bună, pentru o fată. Șeful ei a spus că era în plină ascensiune în Texas și asta nu doar pentru că dădea bine pe hârtie să promoveze o femeie.

— Căpitanul ei a spus că era bună? a întrebat DeStasio, de parcă ar fi fost imposibil.

Murphy a ridicat din umeri, împărtășindu-i uluirea.

— Așa a zis ea.

— *Ea?* a strigat Micuțul.

— Căpitanul ei era tot femeie? a întrebat Cutie.

Întreaga cameră a izbucnit în speculații și întrebări. Oare o femeie căpitan era potrivită să evalueze o femeie pompier? Era posibil să fi mințit despre mine ca să mă ajute să obțin slujba? Am fi putut considera evaluarea ei altceva decât o acțiune de afirmare feministă?

Toate au rămas fără răspuns.

Dar eu aveam unul.

Poate că nu a fost cel mai bun. Planul meu fusese să stau cuminte, la început, până mă adaptam. Să joc strategic. Poate că, dacă uluiala pe seama non-masculinității mele dispărea într-un timp rezonabil, aș fi putut renunța.

Dar n-a dispărut. Dimpotrivă, a crescut ca un incendiu structural.

Nu aveam răbdare să-l las să ardă totul.

Cred că poți urmări cum te subestimează oamenii doar pentru un timp limitat.

Într-un târziu, am strigat suficient de tare ca să acopăr zgomotul.

— Câte tracțiuni credeți că pot să fac?

S-au întors cu toții spre mine.

— Trei, a zis Micuțul, după un minut.

— Două, a spus și căpitanul Murphy.

— Femeile nu pot face tracțiuni, a declarat Cutie.

— Pe cincizeci de dolari, am spus, că pot măcar șapte.

Portofelele au început să aterizeze pe masă.

De remarcat: singurul care nu a pariat împotriva mea a fost răcanul.

M-au condus în spate, unde am dat peste un traseu cu obstacole ca pentru armată, cu bare, garduri, frânghii și un zid pentru cățărat de treizeci de metri.

Ne-am oprit sub bara pentru tracțiuni, iar băieții s-au adunat în jur.

O problemă pe care nu o anticipasem era înălțimea barei. Era construită pentru tipi de un metru optzeci. La cei unu șaizeci și cinci ai mei, nu prea puteam ajunge la ea.

Cât am așteptat să se potolească râsetele, am avut senzația ciudată că ideea mea avea să se termine prost. Îi invitasem să mă privească sărind ca o maimuță să mă prind de o bară la care nu puteam ajunge? Tocmai căpătasem atenția tuturor ca să mă umilesc?

M-am uitat la bară.

Am așteptat, iar băieții s-au plictisit și au pornit înapoi spre secție.

— Stați! am spus.

M-am prins de unul dintre stâlpii de susținere și m-am cățărat. În vârf, am apucat bara și m-am atârnat de ea. Câteva așchii, dar merita efortul.

Am auzit un murmur de apreciere fiindcă rezolvasem problema.

Am apucat bara în pumni, am rămas agățată o secundă, apoi, deliberat, când aveam parte de atenția tuturor, am luat o mână de pe bară și mi-am înfipt-o în șold.

Toată lumea a tăcut.

Am început. M-am ridicat cu o singură mână, cu gleznele încrucișate, perfect încordată. Cu fiecare tracțiune, expiram cu un șuierat scurt, apoi inspiram în timp ce coboram. De obicei, scoteam șapte, dar știam că acum aveam un avantaj conferit de adrenalină.

Opt tracțiuni cu o singură mână, în succesiune rapidă.

Apoi încă una, să fie.

La final, mi-am dat drumul jos și am aterizat curat. Am mers în cerc un minut, ca să-mi domolesc arsura din umăr. Când m-am întors, nu mișcase nimeni.

Băieții se uitau la mine cu gura căscată.

Apoi au început să aplaude.

Și să-mi întindă bani.

Mi s-a părut un început de zi foarte bun.

Zece

În noaptea aceea, întinsă pe patul meu din debara, mi-a luat mult să adorm. Era un loc nou, cu zgomote noi. Salteaua era tare. Somnul nu era tocmai un punct forte pentru mine, oricum. În plus, pe tavan era o gânganie dubioasă și trebuia să o țin sub observație.

Tocmai ațipisem când am fost trezită de un tropot asurzitor de pompieri care urlau, țâșnind pe ușa debaralei.

Ar fi trebuit să mă aștept. De fapt, *mă așteptasem.* Dar tot m-au speriat de moarte.

Am strigat și eu și m-am lansat într-o poză de jiu-jitsu, pe saltea. Am observat fața lui Cutie, care venise spre mine entuziasmat, dar când m-a văzut adoptând poziția de autoapărare a încremenit și a ridicat mâinile.

Au încremenit cu toții.

Cred că uitasem să le spun că lucrasem ca instructoare de autoapărare, în timpul liber.

În liniștea clipei, așa cum ne priveam unii pe alții, am înțeles că erau acolo ca să-mi joace un renghi.

M-am uitat la fețele lor șocate. Presupuseseră că va fi mai ușor.

— Sunteți aici să îmi jucați o festă? am întrebat, coborându-mi brațele.

— Ar trebui să te prindem de stâlpul coșului de baschet, a ridicat din umeri Micuțul.

Am încuviințat și m-am relaxat. Corect.

— Bine.

Micuțul n-a mișcat niciun pas în față, așa că i-am făcut semn să se apropie.

— Să terminăm odată, am spus.

A ridicat din nou din umeri și s-a apropiat. L-am lăsat să mă ia pe sus și să mă scoată pe ușă. Am trecut prin sala mașinilor și am ieșit în parcare.

Mi-am dat seama că-l luaseră și pe răcan.

În secunda următoare, ne-au lipit laolaltă, spate în spate, de stâlp, și au trecut o bandă în jurul nostru. Era o vară târzie și începea să se răcorească afară. Eu dormeam în tricou și boxeri. Am fost bucuroasă că aveam mereu pe mine brasiera de sport când eram în tură. Apucasem să-l văd pe începător când coboram și eram convinsă că nu purta nimic.

Doamne, m-am gândit. *Să nu fie gol!*

Am rămas ascultători cât timp echipajul ne-a prins cu bandă adezivă de la umeri la șolduri, acceptându-ne soarta cu cât mai multă demnitate și așteptând să se întoarcă din nou în clădire.

Știau cum să folosească banda, trebuia să recunosc.

După ce au plecat, am tăcut o vreme. Îl auzeam pe răcan respirând. La un moment dat, a tușit, iar cotul lui l-a atins pe al meu.

— Se pare că petrec mult timp în compania stâlpului, a spus.

— Măcar n-au mai folosit furtunul.

— Da, mare noroc.

— Știai că asta ne așteaptă.

— Da, desigur.

— Face parte din distracție, i-am zis și am început să tremur.

— Pun pariu, a fost el de acord.

— Răcane… am început, dar m-am oprit.

— Poți să-mi spui pe nume, să știi.

Nu era pe lista echipajului când o studiasem. Nu știam cum îl cheamă.

— Cred că rămân la *răcan.*

— OK.

— Câte grade crezi că sunt? am întrebat.

— Vreo cincisprezece-șaisprezece.

— E cam răcoare.

— Cu siguranță.

— Ce haine ai pe tine?

— Păi… a ezitat. Am boxeri.

Ah. Nu era dezbrăcat. Ce ușurare!

Dar tot pe-aproape.

Am încercat să nu mi-l imaginez în boxeri, însă mintea mea părea hotărâtă să-l evoce așa. Nu era încă pompier în toată puterea cuvântului, dar așa arăta. O imagine a lui cu părul în nuanțe nisipii căzându-i pe frunte – mai lung în față, mai scurt în spate – s-a furișat în gândurile mele, în ciuda protestelor. Cumva, chiar dacă era doar un răcan, se potrivea în peisaj mai bine decât mine. Totul la el – înalt, lat în umeri, cu o purtare sinceră – striga că este săritor. Părea perfect pentru rol. Crescuse în cultura asta. Era atât de… *masculin.* Chiar și accentul lui de Boston, care-i lungea vocalele, părea desprins dintr-o fișă a postului ideal pentru el.

Nu-mi plăcea asta. Și nici cum insista mintea mea să și-l închipuie cu pieptul gol.

— Nici măcar tricou? am întrebat, sperând să mă înșel.

— Nici, a spus, groaznic de vesel pentru cineva care, probabil, avea pielea de găină. Dar acasă dormeam dezbrăcat, așa că mi-e cald în chiloți.

Minunat. Acum imaginea lui întins în patul de acasă, gol pușcă între cearșafuri, și-a făcut loc în mintea mea. Am închis ochii strâns.

Ce culoare or fi avut așternuturile lui? M-am trezit că mă întrebam dacă erau cenușii sau poate într-o nuanță palidă de albastru-petrol?

Atunci s-a auzit o fereastră deschizându-se deasupra noastră, iar băieții au aruncat o pătură spre noi, care a aterizat la aproape un metru distanță.

Ne-am uitat amândoi lung la ea.

— Care crezi că sunt șansele, a întrebat răcanul, să coboare băieții să ne-o dea?

— Nu există, am răspuns.

Atât de aproape, și totuși atât de departe.

— Cred că ar trebui să încercăm să ne așezăm într-o poziție diferită, am sugerat.

I-am simțit umerii ridicându-se.

— Bine, a spus flexându-și genunchii.

I-am îndoit și eu. Umerii ni s-au apăsat laolaltă în timp ce alunecam în josul stâlpului, reușind, într-un târziu, să ne așezăm pe betonul de la baza lui. Care era foarte rece.

— Ți-e frig? am întrebat, după ce ne-am așezat.

Cineva tremura, doar că nu eram sigură care dintre noi.

— Mi-a înghețat doar fundul, a spus.

— Cred că pot ajunge la pătură, am zis eu, întinzând piciorul într-o parte.

Am reușit să o ating cu vârfurile degetelor.

— Ești grozavă! m-a complimentat răcanul, când am tras-o mai aproape.

Ce urma să facem cu pătura nu prea știam, pentru că brațele ne erau lipite de corp cu bandă adezivă. Am împins-o spre el, până când a reușit să prindă un colț cu degetele.

— Nu o vrei tu? a întrebat.

— Ia-o, i-am spus.

— Dar tu ești fată.

— Și tu ești cel în lenjerie.

— Vorbesc serios.

— Nu, *eu* vorbesc serios, am spus. Ești mai dezbrăcat decât mine.

În tăcerea care a urmat, m-am întrebat dacă aș fi putut să mă exprim mai bine.

Apoi răcanul a pus o întrebare ciudată:

— Porți tricou?

— Ce?

— Ai un tricou pe tine?

— Ce fel de întrebare mai e și asta?

— Pentru că eu nu am tricou, așa că mi-au lipit banda adezivă direct pe piele.

— O să fie distracție mare când o s-o scoți.

— Dar cred că tu porți tricou sau așa ceva. Și poate că ai banda lipită de tricou. Așa că s-ar putea să ai șanse mai mari să te zvârcolești.

Să mă *zvârcolesc*?

— Nu avem cum scăpa. Dacă se pricep la ceva băieții ăștia, e să lege cu bandă adezivă.

— Dar ai putea să te miști pe lângă stâlp ca să ajungi mai aproape.

— De ce aș face asta?

— Pentru căldură, a spus răcanul.

— Chiar îmi propui să ne *cuibărim*?

Îl simt încruntându-se.

— Nu la asta mă gândeam.

— În prima noastră noapte aici?! Îți dai seama că nu am scăpa niciodată de povestea asta? Ai idee cât rahat ar mânca ăștia dacă vin aici dimineață și ne găsesc *împreună*?

Nu se gândise la asta.

— Mă refeream doar la un mod de a ne încălzi.

— Aș prefera să îngheț, am afirmat, și crede-mă când îți spun că și tu.

Pentru că am tăcut un minut, a zis:

— Deci rămâne nu?

— Hai să-ți explic cum stau lucrurile, răcane! Există altcineva în tura asta alături de care te-ai cuibări?

— Păi…

— Ai face asta cu Micuțul? Sau cu căpitanul? Sau lângă burta lui Cutie?

Acum zâmbea – simțeam asta în vocea lui.

— S-ar putea să fii singura alături de care mi-ar *plăcea* s-o fac…

— Exact. Ți-ai răspuns singur.

— Cum?

— Dacă n-ai face-o cu DeStasio, nici cu mine nu poți.

— Corect. Un sfat bun.

— Prefă-te că sunt un bătrân grețos.

— Fac tot ce pot.

Am închis ochii și mi-am sprijinit capul de stâlp. A lătrat un câine. A claxonat o mașină. Am rămas în tăcere o vreme, făcând exact ce detestam mai mult – stând liniștiți. Eram singură cu gândurile mele, iar asta nu îmi plăcea deloc. În

situațiile în care trebuia să fiu singură, porneam mereu radioul, aveam o carte sau altceva care să mă distragă. Aici nu exista așa ceva. Nici măcar să adorm nu puteam. Așa că mi-am lăsat conștiința să se adune în jurul meu ca o ceață groasă.

— Pot să-ți mai spun ceva? a întrebat el, după o vreme.

— Dacă trebuie…

— Vreau să fac pipi.

— O să fie o noapte lungă, răcane, am clătinat eu din cap.

— Chiar că este.

Echipajul a venit să ne elibereze la 6:30, cu pături și cafea fierbinte, chiar când începea tura următoare. Am deschis ochii și am văzut o mulțime încântată în fața noastră, iar căpitanul a anunțat că am scăpat ieftin.

— Pe vremea mea, a spus, te dezbrăcau, te ungeau cu ulei vegetal și te lipeau de o tablă, în fața unei case, să te vadă toți vecinii.

— Așa ți-au făcut, căpitane? a întrebat Cutie.

— Gol-pușcă, a confirmat, mândru. Doar că mi-au făcut o crăpătură pentru instalație, cu un furtun steril.

— Asta e o imagine pe care n-o poți uita prea curând, a spus Pachețel.

— Cu plăcere, i-a răspuns căpitanul, și iarăși nu mi-am dat seama dacă glumea sau nu.

Când ne-au eliberat, răcanul a zbughit-o în tufișuri, să se ușureze. Fără să vreau, am prins o fâșie de bandă de pe spatele său gol înainte să întorc privirea.

Prea târziu. Umerii lați și fundulețul strâns de boxerii roșii mi-au ars retina permanent. Am clipit iar și iar, conducând spre casă, și am încercat să fac imaginea să dispară.

Am plecat din tură complet dată peste cap, dar nu din cauza farsei sau a somnului în debara – nici măcar din cauza imaginii instalației căpitanului cu un furtun conectat ieșind printr-o gaură.

Era din cauza răcanului.

Tocmai ce petrecusem o noapte cu tipul și nu făcuse nici măcar un singur gest iritant. Niciun pârț, niciun sforăit. Cel mai rău fusese când venise cu idei să îmi țină de cald. Deja bănuiam că era comunicativ, iar în timpul nopții care trecuse fusese în permanență foarte atent. Primul lucru pe care îl aflasem de dimineață era că avea un fund adorabil.

Dezastru.

Aveam nevoie să găsesc niște defecte solide la tipul ăsta. Altfel urma să o încurc.

Unsprezece

Când m-am întors la Diana, după tură, era opt dimineața și eram extenuată. În multe feluri.

Diana își bea cafeaua la masa din bucătărie, cu o prietenă – o doamnă afro-americană simpatică, poate cu vreo zece ani mai în vârstă decât mine. Aveau cănile pline, aburinde, și amândouă le țineau în palme, savurând lichidul fierbinte. Când am intrat, au ridicat privirea și mi-au zâmbit.

Diana își schimbase peticul cu unul cu pătrățele albe și albastre.

— Ea este prietena mea, Josie, a spus Diana. Deține magazinul de lână din vecini și face cronici de film pe blog.

Am avut senzația stranie că le-am întrerupt tocmai când vorbeau despre mine.

M-a surprins că Diana avea prieteni. Îmi creasem despre ea ideea că era o doamnă în vârstă, izolată în casă, unde făcea oale toată ziua, cu peticul pe ochi. De parcă supărarea mea de un deceniu ar fi trebuit să fie împărtășită de tot restul lumii.

— Bună.

Dar Josie trântea deja cafeaua pe masă și își dădea scaunul în spate. Aproape că a galopat spre mine. A ridicat brațele și tot chipul i s-a deschis într-un zâmbet.

— Nu-mi vine să cred! a strigat. Tu ești!

Privind-o mai bine, m-am întrebat dacă nu cumva era puțin însărcinată. Aveam un dar să recunosc femeile gravide. Deși, câteodată, abia se cunoștea.

N-am întrebat.

M-am trezit că mă îmbrățișează tare și fără ezitare, așa cum îmbrățișezi un prieten vechi, chiar dacă nu ne văzuserăm niciodată.

Nu eram ahtiată după îmbrățișări, dar am îndurat.

Mi-a dat drumul, însă a continuat să zâmbească.

— Scuze, mi-a spus. Îmi place să îmbrățișez.

Apoi m-a cuprins iar în brațe.

Nu am protestat, nici măcar în minte. Cine se putea împotrivi unui entuziasm atât de molipsitor? În plus, îmi plăceau hainele ei. Purta o bandană cu buline și o bluză cu guler răsfrânt. Avea brățări mari, *statement.*

Adorabilă.

— Îmi place bluza, i-am zis.

— Eu am făcut-o.

— Tu ai făcut-o? am repetat.

Nu eram sigură că mai văzusem vreodată o haină confecționată în casă.

— E foarte talentată, a spus Diana, de la masă.

Josie se afla încă foarte aproape de mine. Mi-a luat mâinile și le-a strâns.

— Sunt atât de bucuroasă să te cunosc!

Într-un fel, mă speria. Crescusem cu tata, care nu era tocmai vorbăreț, așa că viața mea fusese liniștită. Vorbeam mai ales când eram întrebați, într-un soi de buclă de reacție negativă. El nu era genul exuberant – asta doar dacă nu cumva se uita la canalele sportive. În conversațiile zilnice, însă, era minimalist.

Poate că împrumutasem prea mult din atitudinea lui rezervată, fără intenție.

Dar prietena mamei îmi plăcea deja.

— Josie a auzit multe despre tine, a spus Diana, sorbind din cafea.

Am privit-o pe Josie.

— Asta mă sperie.

— Facem parte din clubul de croșetat, a zis Diana, așa că-ți închipui că vorbim mult.

Nu. Chiar nu-mi puteam închipui un club de croșetat.

— De fapt, suntem singurele membre ale clubului, a adăugat Josie.

— Cofondatoare și copreședinte, a confirmat Diana.

— Doar dacă nu vrei să vii și tu, a spus Josie.

— Nu, mersi, am zis.

Diana a continuat.

— I-am povestit despre dintele pe care ți l-ai smuls pe terenul de joacă al școlii și ai încercat să îl vinzi unui puști din clasă.

Doamne! Uitasem complet.

— Foarte isteață, a comentat Josie.

— Și despre ziua în care te-ai rătăcit la zoo și te-am găsit, peste o oră, de partea cealaltă, lângă cușca leilor. Erai fericită. Nici nu știai că fusese închisă grădina zoologică numai ca să te găsim.

Uitasem și asta.

— Cu simțul aventurii.

— Și despre planta aceea cu fructe verzi pe care ai găsit-o în curtea din spate și din care ai mâncat de pe o tulpină întreagă, iar apoi ai venit să mă anunți cu mândrie: *Mamă, ți-am mâncat mazărea!*

S-au privit de parcă abia suportau cantitatea de drăgălășenie.

— A trebuit să anunț un posibil caz de otrăvire, a spus Diana.

— Mama ta e tare bucuroasă că ești aici, a adăugat Josie, prefăcându-se că șoptește.

— Da, este o mare bucurie, am răspuns, neștiind dacă păream sau nu sarcastică.

— Haide să stai cu noi și să ne povestești despre prima ta tură, a spus Diana, trăgând scaunul de lângă ea.

— Nu pot, am zis, un pic prea repede. Sunt frântă. Ne-au ținut de veghe toată noaptea.

Era perfect adevărat. Dar nu de aceea nu voiam să stau.

Nu îmi doream să rămân pentru că trebuia să-mi țin viața sub control.

Din seara banchetului, fusesem mereu agitată – de parcă revederea lui Heath Thompson ar fi crăpat un zid care îmi susținea sănătatea mintală – și, acum, tot ce se stricase trebuia să refac. Să mă mut aici nu ajutase deloc. Să o iau de la capăt cu

un echipaj nou, să am reacția aceea stranie la răcan… nimic nu ajuta.

Aveam nevoie de lucrurile care îmi făceau bine de obicei. Să alerg. Să lucrez la sală. Să îmi organizez timpul. Să îmi aranjez viața, astfel încât să fie logică. Aveam nevoie de timp doar cu mine, să mă refac.

Nu voiam să stau comod în bucătărie, cu două femei pe care abia dacă le cunoșteam, gângurind povești despre cât de simpatică eram în copilărie. Nu voiam să creez legături emoționale care să mă țină în loc. Aveam nevoie de mai puține variabile, nu de mai multe. Voiam să fiu singură.

Odată ajunsă la mansardă, m-am obligat să fac duș, deși tot ce doream era să mă arunc în pat. Mi-am pus pijamaua și m-am urcat între cearșafurile de un alb catifelat. Diana avea gusturi bune la lenjeria de pat, asta puteam recunoaște.

Dar nu am reușit să adorm.

Prea multe de procesat, probabil.

Din câte îmi dădeam seama, aveam trei probleme majore de rezolvat înainte să îmi pot croi o viață aici.

Unu: secția era într-o stare teribilă. Cumplită. Ne punea viețile în pericol.

Bănuisem că secția din Lillian avea să fie diferită de ce știam din Austin, dar nu îmi imaginasem așa ceva.

În loc să fie o clădire spațioasă, din beton și alamă, ultramodernă, secția din Lillian avea peste o sută de ani și era construită din cărămidă. În loc de un platou cu negrese vegane proaspăt coapte, pe masa din bucătărie se afla mereu o cutie de *Twinkies.* În loc de rastele din inox pentru echipament, existau cârlige de lemn. Nu avea aer condiționat, doar ferestre prinse cu spumă. Nici mobilier ergonomic de la *IKEA,* ci doar niște fotolii pătate de sudoare, în fața TV-ului. Nu avea

panouri solare pe acoperiș, nici grădină organică în spate, nici groapă pentru compost.

Nici măcar nu exista o ventilație pentru gazele de eșapament de la motoarele de la subsol.

Stațiile radio aveau cel puțin zece ani, iar aplicele păreau și mai vechi. Chiar și becurile actualizate erau fluorescente, și nu de tip LED. Bucătăria era o *Formica* portocalie, din 1970, asortată cu dulapuri din lemn de nuc pătate.

Simțeam nevoia să redecorez.

Chiar și echipamentele erau diferite. Am fost șocată să descopăr că nu existau camere cu infraroșii, nici trusă cu antidot pentru cianură, ținând cont de cât de multe dintre lucrurile moderne, precum mobila sau covorul, eliberau cianură de hidrogen la ardere.

Nu doar diferite, ci periculoase.

Când întrebasem despre antidot, căpitanul Murphy începuse să râdă.

— Adică nu? făcusem eu.

Căpitanul încă râdea, clătinând din cap.

— Costă două mii de parai bățul.

Oricât ar fi costat, aveam nevoie de ele. Mă îngrijorau puternic aceste lipsuri. Existau multe căi de intoxicație cu cianură, printre care consumarea oxigenului din rezervor sau un sigiliu slab la mască. Dacă inspiram chestia aia, muream. Să ai un antidot era evident necesar.

În Austin aveam trei.

— Ar trebui să avem măcar unul, am insistat.

— Dacă găsești două mii de parai, cumpăr, a spus căpitanul, de parcă mi-ar fi cerut să descopăr comoara spiridușilor.

Nu era o solicitare nerezonabilă.

— Dar e o nebunie să nu avem nici măcar unul.

— Ar trebui să avem multe, a spus el. Cum ar fi stații funcționale.

Dacă aș fi băut ceva, probabil m-aș fi înecat.

— Stațiile noastre nu merg?

— Unele zile sunt mai bune ca altele. A ridicat din umeri. Sunt făcute de cine a licitat mai puțin.

Ideea era că, dacă el glumise spunând să îi găsesc două mii de dolari, eu chiar puteam s-o fac. Scrisesem o groază de propuneri de finanțare în Austin. Făcusem rost de bare noi pentru uscarea echipamentului, de un sistem de îndepărtare a gazelor de eșapament pentru mașini și de un grant pentru *relații comunitare* prin care fusese toaletată curtea din spate și instalate acolo mese pentru picnic din plastic reciclat.

Iar secției ăsteia, cu tot respectul, i-ar fi prins bine câteva mese de picnic.

Cel puțin.

Nu voiam să exagerez. Știam că nu era cazul să încep să decorez cu vaze pentru flori și pernuțe. Dar stații funcționale? Truse anti-cianură? Nu erau frivolități, ci lucruri esențiale.

În loc să dorm, m-am trezit căutând pe telefon, pe *Google, granturi pentru pompieri,* pentru propria-mi siguranță, dacă nu din alt motiv. Dar am început și să mă întreb dacă să strâng bani pentru secție ar fi putut deveni o cale de a-mi găsi locul acolo. În cazul în care îi puteam ajuta să obțină lucruri necesare, poate creșteam în ochii lor.

Dacă ar fi să țin cont de primele lucruri care-mi vin în minte, aș putea enumera cel puțin o sută de care ar avea nevoie această secție: o mână de vopsea proaspătă, aparate noi de respirat de sine stătătoare, măști respiratorii cu radiouri încorporate în loc de radiouri manuale, alte saltele, sistem de climatizare, o roată sau două motorizate cu furtun, vestiare noi, un spălător-extractor nou pentru echipamente și unul sau mai multe tăietoare hidraulice noi.

Era un început bun.

A doua problemă care mă ținea trează era terenul de antrenament din spatele secției.

Totul era prea înalt pentru mine. Era dificil să atingi jumătate dintre structuri, iar celelalte erau

de-a dreptul imposibile. Existau două piste identice, una lângă alta, iar băieții îmi spuseseră că nu organizau doar un simplu *concurs* de două ori pe an, ci și că miza era imensă, iar câștigătorul avea drept deplin să se împăuneze. Bănuiam că pierzătorul primea exact opusul.

Un lucru știam sigur: trebuia să îmi dau seama cum să câștig cursa. Să nu pierd, clar, însă n-aș fi zis nu nici să câștig.

Dar nu puteam să mă înalț.

Trebuia să fiu creativă.

Am început să mă gândesc la parkour – practicat de băieții din Austin. Era o combinație între alergare, salturi și cățărare prin oraș, de parcă acesta ar fi fost un teren de joacă gigantic. Se uitau mereu la clipuri cu noi tehnici, adunați în jurul mesei din bucătărie.

Am căutat pe *Google,* pe telefon, și am găsit sute de clipuri care demonstrau tehnici.

Puteai urca în fugă pe un zid, dacă știai care era unghiul potrivit de abordare și cum să îți înclini corpul. Dacă aveai trei suprafețe în unghiurile potrivite și procedai corect, te puteai folosi de inerție și de poziție pentru a sări ca o broască până la etajul al doilea al unei clădiri.

Am rămas captivată de clipuri și le-am privit multă vreme, unul după altul: filmări cu oameni care făceau cu ușurință lucruri imposibile. Secvențe care învățau pe oricine să procedeze la fel.

Mi-ar fi plăcut să învăț să fac câteva lucruri imposibile.

Un nou hobby. Nu era chiar croșetat, dar trebuia să funcționeze.

Pentru o dimineață petrecută zăcând în pat, am fost extrem de productivă.

Un mod de a mă face utilă echipajului? Bifat.

Un mod de a reuși să duc cursa la bun sfârșit? Bifat.

Mai exista o a treia problemă – *răcanul.*

Ce era de făcut cu el?

Am închis ochii, obosită. Poate că răspunsul nu era de găsit pe Google și trebuia să îl identific singură.

Doisprezece

Să mă acomodez la secție a fost mai ușor și, totodată, mai greu decât mă așteptasem.

În următoarele ture, am remarcat câteva lucruri importante la echipaj.

Unu, insistau să mă trateze ca pe o doamnă. Într-un fel. Atât cât își aminteau cum să procedeze.

Într-un fel, era și un lucru bun. Nu era ura covârșitoare la care mă avertizase să mă aștept căpitanul Harris. Dar era o problemă. Nu înjurau în fața mea, de exemplu. Dacă intram în cameră fix când Micuțul rostea *futu-i,* își pleca ochii, vinovat, și schimba vorba.

— Să știi că poți să spui *futu-i,* Micuțule, ziceam.

Dar el mă certa.

— Ai grijă cum vorbești.

— Nu mă mai trata ca pe o fată!

— Dar *ești* fată.

Nu puteam să le schimb modul de gândire. Înjurăturile nu erau pentru femei. Nici discuțiile porcoase, funcțiile corpului sau orice fel de glume. Cutie nu spunea nici măcar *bășină* în fața mea. Îmi arunca o privire și spunea *claxon.* Dacă eram prezentă, tot ce nu era avizat în preajma copiilor nu era rostit. Iar și iar, intram în bucătărie și se lăsa o liniște cumplită.

— Ce este? întrebam.

— Nu-i pentru urechile tale, zicea Cutie. Tai-o!

Nu cred că încercau să mă excludă – nu în mod conștient. Era un soi de cavalerism. Încercau să fie politicoși, respectuoși chiar. Dar ideea lor despre ce însemna să fii femeie era depășită și eu nu reușeam să le-o adaptez.

De exemplu, eu adoram să înjur. Puterea pe care ți-o ofereau vorbele dure, șocul pe care îl cauzau îmi plăceau mult. În anul în care plecase mama, înjurasem fără oprire, chiar și în fața tatei.

Împreună cu tata. El era prea distrus să mă oprească. Îi pregăteam una sau două băuturi, îmi puneam și mie un cocktail fără alcool (deși nu era așa) și ședeam la masa din bucătărie, mâncând *Pop-Tarts*[6] și plângându-ne de toate cele. Mai ales de femei.

— Femeile, spunea tata, disprețuitor.

— Mie-mi spui, prietene? ziceam, doar pe jumătate în glumă. Femeile sunt cele mai rele.

Mai târziu, când tata s-a căsătorit cu Carol, n-am mai înjurat nici eu, nici el. Ei nu îi plăcea. Dacă voiam să înjurăm, ne trimitea în garaj.

Iar acum să fiu motivul pentru care băieții de la secție se autocenzurau folosind înlocuitoare precum *naiba* sau *tac'su* mă făcea să mă simt de parcă eram mama mea vitregă.

— Băieți, le tot spuneam, mie *îmi plac* înjurăturile. E unul dintre hobby-urile mele.

Dar căpitanul clătina din cap.

— Nu este adecvat.

Continuau să presupună că eram slabă, ceea ce mi se părea straniu. Nu mă priviseră făcând nouă tracțiuni cu o singură mână, în prima zi? Puteam să pariez pe o mie de dolari că cel căruia i se spunea Cutie nu era capabil nici măcar de una, folosindu-și ambele brațe și un picior. Și totuși, continuau să îmi deschidă ușile, să îmi dea lucrurile de pe rafturile mai înalte sau să-mi ia din brațe echipamentul mai greu.

În sine, nu era ceva neplăcut. O luam ca atare: erau doar amabili. Ajutau. Era mai mult decât sperasem în timp ce condusesem din Texas încoace, când îmi fusese teamă că mă vor privi urât întotdeauna.

Dar exista și o parte proastă: presupunerea că nu puteam face singură lucrurile acelea. Băieții nu-și țineau ușa deschisă unul altuia și nici nu se ajutau între ei să care echipamentul. Dacă îmi duceau fierăstrăul pentru acoperișuri, care cântărea vreo patruzeci și cinci de kilograme, însemna că eram

ultima căreia i-l vor da când venea vremea să îl folosească.

Este ușor să te fixezi pe diferența de dimensiuni între femei și bărbați, dar sunt multe feluri în care să fii mai mic te ajută în caz de incendiu. Ești mai ușor. Ești mai aproape de pământ și mai agil. Te poți strecura în locuri în care nu intră un tip solid.

Vă amintiți de premiul din Austin, după ce salvasem copiii din autobuz? Vehiculul alunecase de pe un drum cu polei într-o ravenă și se făcuse acordeon. Am fost singura suficient de mică să se strecoare înăuntru. Eu am fost cea care a scos copiii afară pentru că doar eu am încăput.

Avem cu toții avantaje și dezavantaje.

Dar băieții nu gândeau așa.

Nu voiam să resping gestul amabil când unul dintre ei se oferea să care furtunul pentru mine, dar îmi doream să elimin ideea că nu puteam face eu asta. M-am decis să adopt o propoziție de fiecare dată când unul dintre ei încerca să facă ceva pentru mine:

— Mă descurc, spuneam. Mă menține în formă.

Au continuat să o facă în jumătate dintre cazuri.

Erau bine intenționați. Și mă limitau, totodată.

Celălalt aspect cu care insistau era că femeile nu aveau simțul umorului. De unde concluzia asta? Iar și iar, în primele săptămâni, făcusem glume la care nu râdea nimeni. Glume despre care știam că ar fi fost considerate amuzante în Austin.

Cred că avea sens, totuși. O parte din ideea că cineva ar fi amuzant este să te aștepți să și fie. Deci, dacă ai decis deja că femeile nu au simțul umorului, atunci le-ai cam pecetluit soarta.

În general, pompierii sunt amuzanți. Toată suferința absorbită în timpul muncii te face amuzant. Trebuie să compensezi cumva, iar glumele sunt una dintre cele mai mișto părți ale meseriei. Este atât de multă moarte în lumea pompierilor, însă râsul înseamnă viață.

Ai nevoie să râzi.

Asta m-a făcut să mă gândesc la cât de mult contează *cum crezi că vei gândi.* Dacă te aștepți să fie ceva amuzant, ți se va părea mai amuzant. Dacă pare mai amuzant, atunci și este, prin definiție.

Singurul care râdea la glumele mele era răcanul. Bineînțeles, el râdea din orice. Era genul ăla de tip. O altă calitate ce-mi plăcea la el și pentru care îmi era ciudă.

Așa era viața în noua secție. Fără înjurături și fără distracție.

Și mai era și baschetul.

După-amiezile, după ce se spălau vasele și camioanele, după ce ne terminam treaba, băieților le plăcea să joace baschet în spatele secției. Tricouri vs. piele. Nu mă lăsau să joc și eu.

— Te vei răni, spunea căpitanul.

— Ai fi *distrusă,* sublinia Micuțul.

Probabil că toți credeau că nu mă pricepeam, chiar dacă le explicasem că tata era antrenor de baschet la liceu și că îmi petrecusem weekendurile aruncând la coș cu el de când eram copilă. Chiar dacă stăteam pe margine și repetam, cu voce tare, că jucasem baschet în liceu timp de patru ani și că fusesem căpitanul echipei.

— Sunt foarte bună, spuneam.

Dar aveam unu șaizeci și cinci și eram o *doamnă.*

Am decis să mizez pe problemă.

Într-o după-masă, chiar când începuseră să joace, m-am plantat în fața coșului, am fluturat o mână de bancnote și i-am provocat la un concurs de aruncări.

Au râs cu toții. *Asta* li s-a părut amuzant.

Am ridicat banii mai sus și i-am fluturat iar.

— Vă distrug pe toți, dacă vreți, sau, ca să nu irosim timpul, alegeți-l pe cel mai bun dintre voi și îl distrug doar pe el.

Au râs iar.

La cei aproape doi metri ai lui, cu treizeci de centimetri mai înalt decât mine, Micuțul era

alegerea clară. Nici măcar nu a fost nevoie să îl numească ei.

S-a apropiat de mine, a făcut o plecăciune scurtă și un gest către coș, apoi a spus:

— Întâi doamnele.

Am clătinat din cap.

— Întâi boașele.

Micuțul mi-a zâmbit subțire și s-a apropiat de linia pentru aruncare liberă, care era doar o crăpătură în asfalt.

Nici măcar nu trebuia să încerce. A făcut primele zece aruncări la coș, mișcându-și doar mâna, din încheietură, și mingea a trecut prin cerc, descriind arcuri perfecte. Băieții au numărat cu voce tare pentru el.

— Unsprezece, doisprezece, treisprezece…

În cele din urmă, la a cincisprezecea aruncare, a împins prea tare cu degetul mic, iar traiectoria mingii s-a schimbat spre stânga. Am știut, în clipa în care mingea i-a părăsit mâna, că va rata. Și așa a fost. Mingea a lovit marginea și a ricoșat într-o parte.

Toți băieții au bătut palma cu el, de parcă îi impresionase.

Micuțul a ridicat din sprâncene spre mine. *Depășește-mă dacă poți, fătuco!*

Era rândul meu. Mi-am ocupat locul lângă linia de aruncare liberă. Înainte să ridic mingea, am spus:

— După ce-l bat pe Micuț, mă lăsați să joc.

— Pierzi sigur, a spus Pachețel.

— Nimeni nu-l bate pe Micuț, a întărit Cutie.

— Și dacă nu-l bați? a revenit cu o întrebare Pachețel.

— Mă ocup de curățenie la baie o lună.

Băieții au bătut cu toții cuba, de parcă ar fi fost ziua lor norocoasă. Toți, cu excepția răcanului, care stătea cu brațele încrucișate și mă studia, de parcă bănuia că li se pregătea ceva.

— S-a făcut? am întrebat.

— S-a făcut.

Firește că știam c-o să-l bat pe Micuț. Fusesem crescută de un antrenor de baschet singur, divorțat, care n-avea idee cum să vorbească despre sentimentele lui. Să aruncăm la coș pe aleea de lângă casă fusese singura cale de comunicare între noi. Pentru o vreme, abilitățile mele de aruncare la coș au fost rațiunea de a trăi a tatei. Poate și a mea.

Practic, baschetul devenise *limba mea maternă.*

Am driblat timp de o secundă, iar băieții au râs.

Apoi am ridicat mingea pe degetul mijlociu și am învârtit-o, în stil *Globe- trotter.*

Am început să arunc la coș și nu m-am mai oprit. O aruncare perfectă după alta și tot așa. *Cinci. Zece. Cincisprezece.*

După o vreme, am început să folosesc panoul de bord, țintind de fiecare dată drept în mijlocul pătratului șters, și lovindu-l cu un zgomot satisfăcător. *Douăzeci. Douăzeci și cinci.* Apoi am recurs la șmecherii. M-am sprijinit într-un picior. Am aruncat cu mâna stângă. Am lovit cu genunchiul, cu capul. Ajunsesem la treizeci și șapte, fără să ratez nicio aruncare, nici măcar pe-aproape, când stația a răsunat de o alarmă.

M-am întors și am aruncat ultima dată, cu spatele, fără să aștept să văd dacă intrase.

Răcanul m-a văzut venind și mi-a ținut ușa. Când am trecut pe lângă el, a clătinat capul, admirativ.

— Ești eroina mea.

— A intrat? am șoptit.

— Fix prin mijloc, mi-a răspuns.

Am bătut cuba fără să mă opresc și n-am mai privit în urmă.

DeStasio ar fi trebuit să vină cu noi, însă avea probleme cu spatele, așa c-a venit răcanul, în schimb.

Pompierii nu rostesc cuvântul *durere.* Nu recunosc că există lucruri care *dor.* Cel mult, vor

spune că simt *neplăceri.* DeStasio căzuse odată cu un acoperiș care se prăbușea și fusese accidentat atât de rău că, timp de câteva zile, nu fusese clar dacă avea să mai meargă iar. Dar a mers, iar asta făcea parte din legenda lui. Toată lumea știa că suferea în mod constant, însă tot ce se spunea era că *avea probleme cu spatele.*

Practic, DeStasio suferea în tăcere, zi de zi, iar echipa îl admira din tot sufletul.

În zilele nasoale, era exceptat de la îndatoriri și moțăia pe canapea, în fața ecranului plat.

Alarma s-a dovedit a fi pentru o *persoană de opt ani, sex feminin, care nu respiră,* așa că am pornit în trombă.

Eram gata în patruzeci de secunde.

Începătorul și cu mine am mers în spate, cu sirene și lumini, cu tot tacâmul, forțând în intersecții, cotind pe lângă mașinile parcate, ca să ajungem la locul cu pricina în mai puțin de opt minute.

Repede, însă cu riscul de a nu fi destul de repede.

Trauma cerebrală se instalează după un minut fără oxigen, iar după cinci este ireversibilă. Dar *nu respiră* putea însemna mai multe decât ați crede și, mai ales în cazul copiilor, nu renunți niciodată la speranță.

Copiii îți frâng inima de fiecare dată.

Orice pompier s-ar fi dat peste cap pentru un copil.

Una dintre primele mele misiuni din Austin fusese pentru o fată înecată, cam de aceeași vârstă, și nu o uitasem niciodată. Încercaserăm să o resuscităm timp de treizeci de minute, de la locul accidentului până la spital, fără să ne treacă măcar prin minte să renunțăm.

Dar nu reușiserăm.

Când e vorba de copii, nu contează – încerci iar și iar.

Am intrat în cartier și am găsit strada. Orele de la școală se încheiaseră, iar copiii se opreau în fața caselor să ne privească trecând.

La adresă, am găsit pe alee o bunicuță. Agita brațele ca pe niște steaguri. Am știut încă din stradă că ochii ei vor avea privirea aceea tipică sufletelor din spatele lor când sunt în stare de șoc.

— Pe aici, a zis, conducându-ne în casă.

Am urmat-o, îmbrățișând starea de alertă care însoțește fiecare apel. Nu te obișnuiești niciodată și nu obosești niciodată. Indiferent câte apeluri primești, indiferent câte lucruri hilare, tragice, ridicole, dezgustătoare vezi. Momentul în care anticipezi, de parcă ar dispărea totul pe lume, exceptând misiunea pe viață și pe moarte din fața ta, este mereu la fel.

Nu există nume pentru senzația aceea.

— Aici, ne-a spus bătrânica, făcând colțul înspre living.

TV-ul mergea prea tare. Pe un divan, un bătrân dormea dus, cu o ceașcă de cafea lângă el.

— El? M-am încruntat. Era din categoria *geriatrie,* nu *pediatrie.*

Nu s-a oprit.

— Nu.

În spatele lui, pe podeaua de lângă bucătărie, se afla un morman de covorașe pentru baie, iar deasupra lor, inconștient, se afla un cățel chihuahua.

— Aici, a repetat bătrânica.

Dar eu nu am înregistrat mesajul. Căutam o copilă de opt ani.

— Unde?

— Aici, a repetat, arătând spre câine.

Toți patru ne-am uitat la un chihuahua alb cu maroniu țeapăn.

Am privit-o pe bătrână.

A făcut un semn spre câine.

— Fetița mea, a spus ea, suspinând din inimă.

Opt ani, sex feminin.

Pachețel și Cutie s-au privit unul pe altul, apoi s-au întors și au ieșit pe ușă, fără niciun cuvânt. Eu și răcanul am rămas.

Inima mea, care se strânsese, pregătindu-se pentru un copil, s-a relaxat. M-am simțit ușurată. Prin comparație cu fetița înecată, ale cărei gene ude le mai vedeam uneori când închideam ochii, un chihuahua mort părea aproape încântător.

Am făcut un pas în spate, apoi am expirat prelung și m-am așteptat să sune a oftat, dar a ieșit ca un hohot.

Ochii bătrânei i-au privit pe ai mei. *Crezi că e amuzant să-mi vezi câinele mort?*

Am încercat să-mi imprim ideea de *Scuze! Deloc. Doar că-i mai bine decât un copil mort.*

Răcanul a încercat să o liniștească și să îi șoptească lucruri precum: *I-a venit timpul* și *Acum se află într-un loc mai bun.*

Dar vocea bătrânei era inundată de durere.

— Nu, a spus ea, te rog!

Meseria asta te face dur, fără îndoială. Doar așa supraviețuiești, pentru că suporți foarte multe. Oroare după oroare, aceste momente grele îți pătrund prin piele, ți se răsucesc în plămâni, îți răsună în urechi. Nu te poți gândi prea mult la ce înseamnă sau la cum se simte cineva – cu atât mai puțin chiar tu. Nu îi poți ajuta dacă te transformi în ei, iar singurul motiv pentru care te afli acolo este să ajuți.

Firește, râsetul meu nu prea *ajutase.*

Meseria te face dur, însă nu și crud. *Fetița ei.*

Am decis, pentru binele meu și pentru al ei, să mă prefac că încerc să îi salvez câinele.

Chiar dacă nu pentru asta există 911[17].

Firește că nu avea speranță.

M-am mai uitat o dată la câine. Tot mort.

Am îngenuncheat, oricum. Am deschis trusa medicală și am scos rezervorul de oxigen și o mască pediatrică flexibilă, pe care am prins-o într-o formă conică în jurul botului câinelui. Răcanul

mi-a urmat exemplul, căzând în genunchi și începând să aplice presiune pe piept cu vârfurile degetelor.

Iată cum noi – pompieri plătiți, profesioniști, în slujba stimatului oraș Lillian din Massachusetts, am ajuns să resuscităm un chihuahua.

I-am aruncat răcanului o privire. *Nu ai voie să spui despre asta nimănui.*

Mi-a răspuns din ochi: *Ah, să știi că le povestesc tuturor.*

Colegul meu începător a făcut masaj cardiac, eu am administrat oxigen, iar bătrâna doamnă și-a șters lacrimile de pe obraz cu degetele noduroase, tremurânde și ne-a privit de parcă altceva nu mai conta pe lume.

Îi dau trei minute, m-am gândit.

Apoi i-am mai dat șapte.

Într-un târziu, m-am dat înapoi și am închis oxigenul.

— Îmi pare rău, am spus, privind-o în ochi pe bătrână.

Și chiar îmi părea.

Răcanul și cu mine am plecat capetele, pentru o clipă, într-o tăcere semi-respectuoasă, iar atunci, jur, nebunul de chihuahua a scos un icnet ca un rateu de mașină, a sărit pe cele patru labe ascuțite și a clipit în direcția noastră.

Am tresărit și am scăpat masca.

Răcanul a făcut un salt în spate.

— *Oh, fir-ar…*

— Nu-mi place limbajul pe care-l folosești, a zis doamna, din reflex.

Cu toții ne-am uitat lung cum cățelul s-a aplecat și și a încordat fiecare mușchi abdominal, până când o grămadă de vomă cu miros de mâncare de căței i-a căzut din gură cu un plescăit. Și-a schimbat poziția și un degetar metalic i-a zburat din gâtlej, parcă lansat de o praștie.

A lovit geamul cu zgomot și s-a rostogolit până lângă bătrânul care încă dormea.

Ne-am uitat de la câine la degetar, care părea să aibă o circumferință mai mare decât gâtul animalului.

Apoi câinele ne-a privit pentru o clipă, de parcă nu și-ar fi putut imagina ce făceam acolo, înainte să facă pipi pe podea și să dispară pe ușița aferentă, să-și continue ziua.

În clipa următoare, bătrânica ne-a cuprins pe amândoi într-o îmbrățișare de grup, surprinzător de puternică, iar fața mea s-a lipit de gâtul răcanului. Obrazul mi s-a frecat de un început de barbă, iar mintea mea a înregistrat niște lacrimi de ușurare și câteva *mulțumesc*-uri repetate, înainte ca doamna să ne apuce de mâini și să ne ducă într-o debara din bucătărie.

În interior, pe podea, era o cutie plină cu cățeluși dolofani.

— Luați niște căței, ne-a spus ea, îndemnându-ne spre ei.

Voia să ne dea cățeluși?

— Nu, mulțumim, doamnă, am zis. Nu putem primi…

Era să zic *atenții,* dar l-am privit pe răcan aplecându-se și luând un pui în brațe, așa că am încheiat cu *cățeluși.*

El s-a întors să-mi arate, cu fata strălucind de bucurie.

— Uită-te numai la mititeii ăștia!

— Sunt pe jumătate chihuahua și pe jumătate pudeli, a spus doamna. Apoi și-a înclinat capul într-un gest spre ușă. Cățelul vecinilor e rasa pudel.

— Sunt *puhuahua,* a zis colegul meu începător, frecându-și nasul de burtica grasă a cățelușului.

— Răcane, am zis, clătinând din cap. Nu.

— Nu crezi că avem nevoie de o mascotă la secție?

— Termină, răcane, am spus, pe cât de amenințător am putut.

Dar el mi-a întins cățelușul.

— Uită-te la el!

Până aici. Totul până la cățeluși.

— Am plecat, i-am zis ieșind.

Când m-a ajuns din urmă, peste un minut, pe aleea din față, nu m-am întors spre el.

— Zi-mi că nu ai un cățeluș în brațe.

— N-am un cățeluș în brațe, a spus din spatele meu, încântat că se abținuse.

— Bine, pentru că…

— Am cățelușul într-un coș.

Treisprezece

Mi-am construit o strategie pentru comunicarea cu Diana – răspunsuri formate dintr-un singur cuvânt.

S-a dovedit că avusesem dreptate de la bun început. Nu voia doar să o ajut la cumpărături sau să urce și să coboare scările. Voia să petrecem timp împreună. Să ne împrietenim din nou.

Își dorea iertare.

Pretindea că era bucuroasă dacă eram în preajma ei, dar acțiunile sale spuneau limpede că își dorea mai mult. Oriunde mă aflam, hop și ea. Dacă încercam să citesc o carte în living, citea și ea o revistă tot acolo. Dacă îmi pregăteam o gustare în bucătărie, prepara și ea un ceai. Dacă făceam o plimbare pe digul stâncos, avea dintr-odată chef și ea să se plimbe în același timp și în același loc.

Era o companie plăcută și discretă, însă nu înțelegea ceva esențial: eu nu voiam să fim prietene.

Dimpotrivă.

În anii de după plecarea ei, îmi reconstruisem viața concentrându-mă pe ordine, rutină și evitarea dramelor. Asta însemna să îmi fac programul și să îl respect. Însemna să merg în aceleași locuri, să mănânc aceleași lucruri și să urmez aceleași rutine, iar și iar. Însemna să fac totul cu grijă, controlat.

Asta se întâmpla înainte să mă mut cu ea. Acum, dădusem totul peste cap. Aveam de zece ori mai mult haos în viața mea decât puteam îndura. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să retrăiesc dezamăgiri noi din cauza unei femei la care deja renunțasem.

Eram acolo să fiu de folos, să mă port politicos și să-mi fac datoria. Nu să joc *Bananagrame*[8], nici să învăț să croșetez și nici să-mi deșert sufletul în fața ei sau a altcuiva.

Dar Diana nu pricepea.

— Răspunde-mi la o întrebare, mi-a spus într-o seară, după cină, în timp ce încercam să mă strecor afară ca să mă antrenez la parkour.

— Sunt ocupată, i-am răspuns, fiind deja la ușă.

— Ești mereu ocupată.

— Scuze.

— Trebuie să-ți vorbesc.

Am ridicat din umeri și am făcut un semn spre drum.

— Ies să alerg.

Casa era atât de mică, încât evadările mele nocturne ajunseseră un soi de mântuire. Alergam pe străduțele înguste din zona digului și apoi prin orășel, în jurul coastei. Săream, mă cățăram și mă lansam din colț în colț de clădire sau de stâncă. Mă simțeam într-adevăr de parcă orășelul era un loc de joacă imens.

De obicei, când mă întorceam, Diana dormea deja dusă, cu dispozitivul ei, care producea zgomot alb, pornit. Dar, în seara asta, m-a așteptat. Când am intrat, ședea în living ca un păianjen.

— Vino să vorbim un minut, mi-a spus.

— Nu prea sunt eu vorbăreață.

— Erai.

— Eram în multe feluri.

M-am așezat, cum mi s-a cerut, dar am ales scaunul cel mai apropiat de scări. Eram gata oricând să țâșnesc la etaj. Ea m-a privit.

— Vreau ceva de la tine, mi-a spus.

— Ce? am întrebat, privind-o în ochi.

— Vreau să mă ierți.

Era foarte directă.

— Nu primim întotdeauna ceea ce ne dorim.

— Nu vreau s-o faci pentru mine, ci pentru tine.

— N-o să fim prietene, Diana.

— Nu despre asta e vorba.

— Mie așa mi se pare.

S-a încruntat.

— Mi-ar plăcea să fiu prietena ta, așa este. Pe lângă faptul că te iubesc, mi-ai plăcut întotdeauna, așa că nu o să mă prefac că ceea ce simt pentru tine e la fel ca pentru vreo străină de pe stradă. Dar nu la asta m-am referit când am zis că aș vrea să mă ierți. E vorba despre ceva mult mai profund.

Am așteptat cât am putut, apoi am cedat și am întrebat:

— Despre ce?

— Aș vrea să renunți la furia pe care o porți cu tine peste tot.

Nu se înșela. Chiar purtam un bagaj de furie – poate nu oriunde, însă aproape.

Și era mult mai greu decât s-ar putea crede.

Aș fi putut minți. Sau aș fi putut merge la culcare. Chiar aș fi putut ieși din nou pe ușă, în noapte. Dar nu am făcut nimic din toate astea. Voiam să-mi calmez furia?

Da, firește.

Am oftat adânc.

— Nu știu cum să fac asta.

S-a aplecat mai aproape de mine, așteptând să spun mai multe.

Începusem, așa că era cazul să termin.

— Am crezut mereu că iertarea va veni în timp, am spus. Că amărăciunea se va stinge ușor, ca o cicatrice, până când nu o să o mai găsesc nicăieri. Dar nu s-a întâmplat asta. Nu s-a stins, ci a devenit mai pronunțată. Alte lucruri din jur au pălit, însă amintirea zilei în care ai plecat este încă la fel de pregnantă ca atunci. Îți văd mașina ieșind de pe alee. Aud pocnetul cauciucurilor când au trecut peste semințele arborelui aceluia chinezesc. Îți văd obrazul, nemișcat, ca o figură de ceară, în timp ce eu băteam în geam. Simt fiecare emoție pe care am trăit-o atunci, cu încetinitorul. Amintirile mele au devenit mai puternice.

Imaginile acelea erau legate de altele, firește, și nu puteam să le împărtășesc cu ea. Dar ce-i povesteam era adevărat.

— Știu că este sănătos să ierți. Știu că singura persoană pe care o rănești când insiști să suferi ești chiar tu. Dar nu am idee cum să încep. Cum ierți pe cineva? Cum funcționează?

Erau întrebări retorice.

— Ai noroc, mi-a răspuns Diana. Se întâmplă să fiu expertă în iertare.

— Pe cine a trebuit tu să ierți? am întrebat. Din câte știam, era mai degrabă opresor decât victimă.

— Pe mine, pentru început. Apoi pe alți oameni. Nu ajungi la vârsta mea fără să treci prin dezamăgiri. Pe părinții mei, în unele situații. Prieteni. Pe tatăl tău.

— Pe tata? am zis. *Te rog!* Tata e perfect.

— Nu prea.

— A fost bun cu tine.

— Asta așa este.

— A fost bun cu tine, iar tu l-ai înșelat.

— Nu l-am înșelat niciodată, a tresărit ea.

I-am aruncat o privire care-i spunea: *Știu exact cum a fost.*

— Așa ți-a zis?

— Așa i-a zis mătușii Caroline. Eu am auzit doar.

— Nu l-am înșelat pe tatăl tău, a repetat ea, fermă.

— L-ai părăsit pentru altul.

— Așa este. Dar nu l-am înșelat.

Mi-am încrucișat brațele.

— În semestrul în care am venit aici ca profesor invitat, mă simțeam groaznic de singură, a spus ea. Nu am vrut să mă îndrăgostesc de Wallace, dar mâncam singură la prânz, în fiecare zi, pentru că profesorii de arte erau o gașcă pretențioasă de snobi, iar el a început să se așeze lângă mine. Era teribil de amuzant. Fermecător. Purta pulovere gri, împletite, și avea o voce gravă, minunată. Mirosea mereu a turtă dulce. Nici nu știu cum să-ți explic, dar s-a aprins ceva între noi. Cu cât îl vedeam mai des, cu atât îmi doream să îl văd iar. Soția lui îl

părăsise cu puțin înainte să ne cunoaștem și eram amândoi… singuri. A devenit foarte repede cel mai bun aspect al vieții mele de aici. Și îmi pare rău să o spun, pentru că tatăl tău chiar este un om bun, însă, oricât l-aș fi iubit, nu am fost niciodată *îndrăgostită* de el. M-am căsătorit cu el pentru că era practic, săritor și blând, dar nu pentru că m-ar fi cucerit. Nu simțisem așa ceva înainte să îl cunosc pe Wallace. Nici măcar nu știam că existau asemenea emoții. Păream prinsă într-un vârtej. Dar nu m-am culcat cu el și nici măcar nu l-am sărutat în perioada aceea. Ne-am ținut de mână de câteva ori, pasional, ce-i drept, însă acolo am tras linie.

Diana s-a așezat mai bine pe canapea și a continuat:

— Nu știu dacă ai fost vreodată îndrăgostită…

Am clătinat din cap.

— Dar te consumă. Nu te poți gândi la altceva. Așa că m-am trezit la vârsta mijlocie consumată de flamă ca o adolescentă. Nu doar că voiam să fiu cu Wallace, ci *trebuia.* Am conceput un plan: să aștept până când plecai tu la facultate. Încă doi ani. M-am gândit că voi rezista. Dar apoi, în seara în care i-am vorbit lui Wallace despre ce simțeam pentru el și i-am făcut cunoscut planul meu, mi-a mărturisit că era bolnav.

Diana a închis ochii o clipă. Apoi a continuat:

— Avea o boală de care nu auzisem, numită fibroză pulmonară, și nu exista niciun leac. Plămânii i se deconectau, practic. Medicii îi mai dădeau doi ani. Dintr-odată, s-a dovedit că nu mai aveam timp.

Erau informații noi pentru mine. Știam că ne părăsise ca să fie cu un tip pe nume Wallace. Doi ani mai târziu, auzisem că el a murit. Dar nu știusem până atunci că ea era la curent cu boala lui.

— A fost o alegere imposibilă, a spus ea, frecându-și degetul acoperit de niște lac uscat.

Se pare că el era pe moarte când ea a plecat.

Destăinuirea a conferit poveștii știute de mine până acum o cu totul altă turnură, trebuia să recunosc.

— Dar chiar a fost nevoie să pleci *de ziua mea*? am întrebat, cu un nod în gât. Când am împlinit șaisprezece ani?

A încuviințat.

— Avea o intervenție programată pentru luni dimineață. Era suficient de zdravăn să încerce un transplant de plămâni, pe atunci, deși nu s-a prins așa cum speraseră medicii. Am așteptat până în ultima clipă, dar în după-amiaza zilei tale de naștere a trebuit să plec, ca să ajung la timp. Era speriat. Complet singur.

— *Eu* eram speriată și singură, am șoptit.

Dar a auzit.

— M-am gândit că, dacă rămâneam până de ziua ta, m-aș fi împărțit. Aș fi putut să îmi petrec dimineața cu tine și să te văd, dar și să ajung la el la timp să-l duc la spital.

Am simțit o greutate apăsându-mi pieptul.

— Că am plecat de ziua ta a devenit un factor care ne-a definit viețile, a spus ea, și a fost o sincronizare extrem de proastă, recunosc. Dar am încercat să rămân cât de mult am putut. Dacă-ți amintești, am vrut să te iau cu mine.

Îmi aminteam. Mă întrebase dacă voiam să merg cu ea. Dar eu nu îl puteam lăsa pe tata. În plus, eram atât de furioasă pe ea fiindcă ne separa familia, încât nici nu am vrut să vorbesc cu ea, darămite să o urmez în cealaltă parte a țării.

Dar asta nu însemna că voiam să plece.

Voiam să revină cu picioarele pe pământ și să rămână cu noi.

— De ce nu mi-ai spus că Wallace era bolnav? am întrebat.

— Nu îi spusesem nici măcar tatălui tău. Nu știam cât putea îndura. A plâns atât de tare când l-am anunțat, că mi-a fost teamă să nu își facă rău. M-am gândit că poate i-aș explica mai bine după

ce se liniștea lucrurile. Luasem cele mai bune decizii de care eram capabilă. Nu mi-am dat seama când am plecat că nu vei mai voi să vorbești în veci cu mine.

I-am aruncat o privire.

— *Serios*? Locuiesc în casa ta. Nu cred că e corect să spui că nu aveam să mai vorbesc niciodată cu tine.

A încuviințat. *Corect.*

— Dar te-am pierdut.

Aici nu greșea. Mă pierduse.

Poate că era momentul să îi mărturisesc care fusese cealaltă întâmplare importantă de la aniversarea celor șaisprezece ani. Am recunoscut, privind-o cum își ridica mâna tremurândă ca să își ajusteze peticul de pe ochi (în pătrățele galbene și albastre), că nu era tocmai corect din partea mea să continui să o las să creadă că era singura răspunzătoare pentru nefericirea care urmase plecării ei. Era timpul să îi dau răspunsul la întrebarea referitoare la soarta lui Heath Thompson.

Dar n-am putut. Nu vorbisem despre asta cu nimeni, niciodată. Până atunci, nici nu crezusem că o voi face.

Așa că am schimbat subiectul.

— Deci, am spus, mai degrabă ca să umplu tăcerea. Cum funcționează iertarea?

A încuviințat, de parcă am fi revenit la punctul incipient al discuției. A oftat, gata de treabă, și s-a îndreptat de spate.

— Există multe metode diferite de a ajunge la iertare. Simpla rostire a cuvintelor *Te iert,* chiar și pentru sine, poate fi un punct de pornire solid. Nu s-a oprit să vadă dacă le spuneam, ci a continuat. Iertarea înseamnă să îți asumi că renunți. S-a gândit o clipă, apoi a adăugat: înseamnă să recunoști, pentru tine, că te-a rănit cineva și să accepți.

Am trecut deja prin asta, m-am gândit.

— Apoi înseamnă să accepți că persoana care te-a rănit are defecte, așa ca toți oamenii, și să lași asta să te orienteze către o înțelegere mai bună, nuanțată, a ceea ce s-a întâmplat.

Defecte, m-am gândit. *Am bifat.*

— A treia parte este și cea mai dificilă, a continuat ea. Implică să cercetezi urmările a ce s-a întâmplat și să identifici și beneficiile, nu doar efectele negative.

I-am aruncat o privire.

— Ultima pare imposibilă.

— De acord, a spus ea. Însă e cea mai importantă și cea mai bună.

— Adică trebuie să găsesc beneficii ale plecării tale?

— Pare un fel de egoism din partea mea, nu?

— Așa, puțin.

— Dar astfel funcționează lucrurile. Aș spune la fel dacă am vorbi despre altcineva.

— Știi multe despre asta.

— Am avut destulă vreme să meditez. Te poți gândi la beneficii? La lucrurile minunate din viața ta, care n-ar fi fost prezente dacă nu plecam eu?

Am expirat prelung. M-am încruntat. M-am gândit multă vreme, holbându-mă la podea.

Într-un târziu, am spus:

— Am ajuns să fiu foarte bună la baschet.

Paisprezece

Strategia mea de evitare a răcanului era analoagă celei de evitare a Dianei și cam la fel de eficientă. Oricât de hotărâtă eram să scap de el, căpitanul era la fel de hotărât să ne aducă împreună. Trebuia să stăm alături la masă, pe cele mai amărâte scaune. Trebuia să facem împreună curățenie în baie și să ne ocupăm de lucrurile pe care le refuza toată lumea. Aveam cele mai proaste locuri de parcare.

Pentru o vreme, am fost mereu priviți la pachet, fiindcă eram noi în peisaj.

Am depus multe eforturi să schimb situația. Practic, asta însemna să îi joc farse, ceea ce îmi întărea poziția de farsor și nu de victimă.

Dacă era vorba să îi ascundem hainele cât era la duș, mă ocupam. Să îi torn apă cu gheață în cap când dormea? Tot eu. Să îi umplu pantofii cu apă și să îi bag în congelator? Eu. Indiferent ce le trecea băieților prin minte, mă ocupam eu, *voluntar.* Credeam că asta avea să ne separe. Credeam că mă va înălța în ochii echipei. Că măcar aveam să-l enervez atât de tare, încât va alege să nu mai fie atât de amabil mereu.

Dar nu s-a descurajat. Era băiatul lui Big Robby. Practic, crescuse într-o brigadă de pompieri. Știa ce onoare aduceau farsele. Râdea de fiecare dată și nu îl vedeam niciodată arătând măcar vag iritat. Suc de portocale fals, făcut din praf pentru macaroane cu brânză? Minunat. Maioneză pe colacul de WC? Epic. Excremente false în pat? Hilar.

Într-o dimineață, l-am convins să facă pipi într-un pahar de plastic și să-l lase pe biroul căpitanului.

— Nu vrei să te pui cu testarea antidoping, omule, a întărit Pachețel. Noi am dat deja mostrele de urină la începutul turei.

— Nu vrei să creadă că ascunzi ceva, a adăugat Cutie, nonșalant, din fața televizorului.

Răcanul s-a uitat pe rând la toți, foarte bănuitor. Dar a luat paharul de pe masă și a vrut să iasă.

— Nu uita să-ți notezi numele pe el, a strigat Pachețel și i-a aruncat un marker.

Zece minute mai târziu, căpitanul a năvălit în bucătărie.

— Callaghan! a urlat el.

Răcanul a ridicat privirea de la sandvișul pe care-l pregătea.

— Da, domnule?

— De ce am pe birou un pahar cu pișat călduț, cu numele tău pe el?

Răcanul a strâns din ochi, iar noi am început să râdem. Și-a înghițit zâmbetul și a clătinat din cap.

— Scuze, domnule. Mi s-a spus că astăzi colectați mostre de urină.

— Și cine naiba ți-a zis așa ceva? a întrebat căpitanul.

Dar nu ne-a trădat.

— Nu-mi amintesc, domnule.

Cu echipa, strategia mea a funcționat. Dar a avut efect contrar în privința căpitanului. De îndată ce nu m-a mai considerat *pe mine* începătoare, și-a dorit *să mă ocup* de răcan.

Asta însemna și mai mult timp împreună.

Mai ales pentru că, după ce-i aruncasem Micuțului în față talentul meu cu mingea, aveam o nouă problemă: nimeni nu voia să joc baschet, fiindcă eram *prea bună.*

Ce ironie!

Cumva, după-amiaza, chiar când începea un meci, căpitanul mă trimitea să-mi exersez abilitățile esențiale cu răcanul.

Adică tipul de care eram disperată să scap era forțat să petreacă ore întregi în fiecare tură cu mâinile practic lipite de mine. În mod repetat. Lent. Îndelungat.

În timp ce băieții aruncau la coș în spate, trebuia să-l las pe răcan să-mi verifice alinierea coloanei vertebrale cu vârfurile degetelor – de sus până jos, iar și iar. Trebuia să-l las să-mi pună atele pe mâini, pe glezne, pe genunchi, să mă prindă de o placă și să-mi fixeze un guler ortopedic, să se aplece peste mine și să mă atingă, în timp ce prindea curelușele. Trebuia să îmi scot tricoul și să rămân în bustieră, în timp ce el exersa amplasarea, în ordinea corectă, a padelelor[9] pentru EKG. Apropierea lui îmi trezea toate simțurile, precum electricitatea statică. Mirosul ademenitor al detergentului de rufe și al masculinității sale mă copleșeau nemiloase.

În viața reală, nu lăsam pe nimeni să mă atingă.

Dar la secție era diferit. Puteam suporta orice pentru job, chiar și un bărbat chipeș care-mi atingea trupul.

Era tortură curată, dar nu așa cum mă așteptasem. De obicei, nu lăsam oamenii să mă atingă pentru că mă stresau atingerile. Dar, nu știu din ce motiv, răcanul avea efectul opus. Cu cât mă atingea mai des (îmi dădea părul la o parte ca să-mi verifice vertebrele, făcea stetoscopul să alunece pe pieptul și pe spatele meu, îmi prindea brațul cu manșeta pentru tensiune), cu atât mai mult *voiam* să mă atingă din nou.

Ciudat.

Poate era din cauza frecvenței. Căpitanul ne obliga să exersăm mult. Poate că trecusem de o barieră de bază a familiarității, pe care nu o depășisem cu altcineva, și mă puteam relaxa.

Pentru că, într-adevăr, mă relaxam. La un moment dat, ajunsese să scoată doar trusa pentru EKG și trupul meu începea să vibreze, de parcă mă pregăteam de o baie fierbinte. Anticipam scufundarea.

Era ciudat, pentru că făcusem asemenea lucruri cu alți oameni, în alte sesiuni de pregătire, și niciodată nu fusese la fel de… evocator.

Cred că într-adevăr contează contextul. Senzațiile mele nebunești afectau chiar și o banală interacțiune – când treceam unul pe lângă altul pe hol, când luam cina, când exersam prelevarea unei mostre de sânge. În plus, era un efect pe care răcanul îl avea asupra tuturor: îi făcea să se simtă în largul lor.

Era atât de bine, că era rău. Era atât de minunat, că mă speria. Era delicios de cumplit.

Și situația devenea tot mai bună, și totodată mai rea.

Trezea ceva străvechi și puternic înăuntrul meu – o dorință necunoscută, pe care nu știam cum să o gestionez. Detestam lucrurile pe care nu aveam idee cum să le țin sub control.

Dar cum mă simțeam nu era deloc relevant. Căpitanul spunea să-l învăț pe răcan tot ce știam? L-am învățat. Căpitanul spunea să petrec ore întregi permițându-i răcanului să mă atingă peste tot, în beneficiul brigăzii? Asta făceam: respectam ordinele. Nu puneam întrebări.

Nu era deloc relevant dacă răcanul îmi transforma trupul într-o simfonie de emoții.

Indiferent de situație, dădeam totul. Îi arătam cum să prepare o soluție de clătire a ochilor dintr-un tub nazal și o perfuzie. Îl ajutam să exerseze nodurile. Îl învățam să opereze stația manuală cu stânga, ca să poată lua notițe simultan. I-am spus chiar și faptul că, dacă o pacientă avea un strat prea gros de ojă pentru oximetrul de puls, îl putea întoarce pe o parte ca să facă o citire.

L-am mai învățat și să nu își privească în ochi pacienții în stare critică. Sfat de profesionistă.

— De ce nu? m-a întrebat.

— Te bântuie, am spus, clătinând un pic din cap. Te bântuie.

— Dacă nu supraviețuiesc.

— După ce plec de la spital, i-am spus foarte serioasă, îmi zic mereu mie însemi că vor supraviețui.

Alte sfaturi: să aibă mereu pixuri în plus, pentru că, după ce un tip fără adăpost, plin de păduchi, ți-a folosit pixul să semneze o declarație, nu prea îl mai vrei înapoi. Să nu taie niciodată o haină umplută cu puf folosind foarfecă pentru traumatisme, dacă nu vrea să fie plin de pene pentru tot restul turei. Să taie mereu pantalonii la *exteriorul* cracului. Un tip din Austin a despicat pantalonii unui pacient cu prea mult entuziasm, de la interior spre exterior – și i s-a spus *rabinul* tot restul carierei.

Răcanul era foarte atent.

Dar nu i se potrivea în mod natural fiecare aspect al muncii.

Într-adevăr, era unul dintre cei mai în formă din echipă. Putea ridica orice. Avea o fire blândă și cele mai bune intenții. Era hotărât, puternic fizic și implicat mintal. Era gata de orice. Și, fie, era chipeș, cel puțin pentru mine, cu toate că asta nu intra în fișa postului.

Destul de frecvent, însă, leșina la vederea sângelui.

Prima dată când s-a întâmplat – nu și ultima – a fost când mi-a pus o perfuzie.

Chestia cu sângele e că nu poți să depășești imaginea. Dacă te concentrezi la cât de ciudat este să vâri un tub metalic în vena altei ființe umane, ți se va face greață. Trucul pentru a executa orice în medicină este să te familiarizezi atât de bine cu asta, încât să nu ți se mai pară ciudat.

Dar ne dădeam cu toții seama, după mutra răcanului în timpul oricărui apel medical, că încă nu ajunsese acolo. Mai avea nevoie de antrenament.

Avea mâinile reci când mi-a legat garoul și mi-a pipăit brațul în căutarea locului potrivit.

— Ai vene superbe, mi-a spus, oferindu-mi zâmbetul caracteristic și privindu-mă rapid în ochi.

— Știi să duci omul cu vorba, i-am răspuns. Apoi am redevenit profesionistă: Sunt ușor de

găsit, dar e complicat să înfigi acul.

S-a încruntat puțin. Apoi mi-a pipăit celălalt braț.

După respirație, îmi dădeam seama că era emoționat.

— Nu fi stresat, am zis. Îndur.

— Poate nu chiar atât cât dai de înțeles, mi-a spus.

Dacă ar fi fost oricare alt tip din echipă, m-aș fi contrazis cu el. Răcanul însă era singurul față de care nu simțeam nevoia să dovedesc ceva. Parțial, fiindcă nu avea mai deloc experiență – cu siguranță aveam autoritate în fața lui, dar și pentru că era… cum era. Expresia de pe fața lui când mă privea părea mereu o versiune a admirației. Vedea lucrurile la care mă pricepeam.

Nu concura cu mine. Nu se supăra când eram mai bună decât el și părea să adore când îi întreceam pe ceilalți.

Aveam mereu senzația că ținea cu mine.

Dar tot trebuia să se grăbească și să îmi vâre acul ăla în vene.

— Hai odată, am zis.

— Înțepăturile nu-s punctul meu forte.

— Nu te mai gândi atât!

A ridicat privirea și a încercat să-mi citească expresia de pe chip. Apoi a desfăcut un ac, mi l-a apăsat pe vena aleasă, l-a introdus și ne-a împroșcat pe amândoi cu sânge.

— Rahat, a șuierat văzând ce făcuse.

Apoi s-a clătinat pe scaun pentru o secundă, înainte să se prăbușească pe podea.

— Răcane? am zis, uitându-mă la el cu acul încă înfipt în braț.

Oamenii își revin foarte repede după ce leșină, pentru că în cazul unei simple sincope vasovagale[10], tot ce se întâmplă este că nu mai ajunge suficient oxigen la creier. Este ceva frecvent la nunți, deși nu știu din ce motiv. Pe YouTube există o întreagă subcategorie de clipuri

cu persoane care cad ca secerate la astfel de evenimente. Dar de îndată ce sunt așezate la orizontală, sângele se echilibrează iar și se ridică foarte repede.

Uneori, durează cu câteva minute în plus.

Am scos acul și am șters sângele. Când am văzut că tot nu s-a ridicat, am îngenuncheat lângă el. Voiam să îl trezesc, însă ocazia de a-l privi pentru o clipă a fost prea ademenitoare. Ce avea fața asta a lui de înregistra un asemenea impact asupra mea? Petrecusem multă vreme străduindu-mă să-mi dau seama, și tot nu pricepeam.

Era ceva subiectiv. Nu era *perfect.* Am încercat să îi cataloghez defectele. Avea pungi sub ochi, dar îi dădeau un aspect dulce, de cățeluș. Avea un incisiv mai închis decât ceilalți dinți, iar lobii urechilor aveau forme amuzante, dacă mă gândeam bine. Cam prea grăsuți față de restul. Nu era perfect, avea la fel de multe defecte ca oricare dintre noi.

N-ar fi trebuit să aibă nimic special.

Dar avea.

Credeam că ochii lui erau de vină. Mereu zâmbitori, cu aspect blând. Îmi aminteam că citisem un articol, cu ani în urmă, despre un studiu făcut despre forma ochilor, în urma căruia se descoperise că oamenii cu ochi zâmbitori erau mai fericiți, din punct de vedere statistic.

Poate că asta era.

Aș fi putut să mă uit lung la el toată ziua, dar nu am făcut-o. Avea de vârât multe ace în mine înainte să mă declar mulțumită.

Am vrut să îl scutur. Să îl prind de umăr. Dar palma mea i-a cuprins maxilarul, în schimb. A deschis ochii, iar eu mi-am smuls mâna.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el, încruntându-se.

— Ai leșinat. Ușurel. L-am ajutat să se așeze înapoi pe scaun.

— Cât de penibil…

M-am așezat și eu înapoi pe scaun.

— Nu spun nimănui.

— Mersi.

— Ar trebui să exersezi pe o portocală, i-am sugerat. Are cam aceeași rezistență la suprafață ca pielea.

— Nu cu pielea am probleme, mi-a spus.

— Nu prea îți place sângele, nu? l-am întrebat.

— Nu tocmai.

— Te obișnuiești. După un an, sângele ți se va părea la fel de inofensiv ca un punci de fructe.

— Ce gând dubios!

— Va trebui să iei sânge de multe ori. De atâtea ori, că va deveni la fel de firesc ca spălatul pe dinți.

— Greu de conceput, dar fie.

— Poți să exersezi cu mine și apoi te obișnuim și cu restul echipei.

— Mersi, Cassie.

Cred că a fost prima dată când l-am auzit – pe el sau pe oricine de la secție – spunându-mi pe numele mic. Nici măcar nu îmi dădusem seama că îl știa. Toți îmi spuneau *Hanwell.*

Mi-am ținut respirația o secundă, apoi m-am obligat să expir. I-am întins brațul.

— Hai s-o luăm de la capăt.

— Acum? m-a întrebat el.

— Acum, am răspuns, cu un semn din cap care spunea: *Nu comenta.* Haide, amice! Sângele ăla nu iese singur.

Cincisprezece

Răcanul a văzut niște imagini tulburătoare alături de noi în prima sa lună de muncă. Spre exemplu, am primit câte un apel pentru următoarele situații: un bunic care se înecase cu o bucată de friptură (fatalitate), un copac care picase peste o casă (în care nu era nimeni) și un copil care-și prinsese capul între treptele unui tobogan de pe terenul de joacă (cât pe ce). Am fost chemați la locul faptei pentru o femeie abuzată, care se săturase, în sfârșit, și își atacase soțul (mutilare – deloc plăcut).

Răcanul a căpătat repede ceea ce numeam noi *căutătura vieții,* privirea aceea de șoc post-traumatic pe care noii pompieri o capătă înainte să își dea seama cum să gestioneze, să împartă pe categorii și cum să treacă peste toate tragediile.

Nu că am reușit vreodată. Este o curbă continuă a învățării.

La un moment dat, ajungi într-un punct în care nu te mai deranjează atât de tare. Aplici un filtru diferit în mintea ta, separat cumva de viața adevărată. Dar durează, și tot ce poți să faci o vreme este să te descurci.

Cu cât era mai stresat răcanul, cu atât glumeam noi mai mult pe seama lui. Pentru binele său, firește.

Cutie l-a trimis să caute o șurubelniță pentru stângaci. Pachețel i-a umplut dulapul cu alune. I-am atârnat boxerii de stâlpul steagului. Într-o zi, i-am așezat patul pe patru doze goale de suc și l-am rearanjat, ca să cadă când urma să se culce în noaptea aceea. Nimeni nu rata vreo ocazie să îi toarne apă în cap.

După prima naștere la care a asistat, băieții l-au întrebat cum a fost.

Clătinând din cap, încă mirat, a răspuns:

— Parcă m-am uitat la un avocado care ieșea dintr-o caisă.

În seara aceea, băieții i-au atârnat în vestiar un săculeț care conținea un snorkel[11], o mască de scufundări și niște șlapi. Avea eticheta *TRUSĂ PENTRU NAȘTERI.*

Să fiu sinceră, aveam parte și de apeluri amuzante. Doamna care ne-a chemat din cauza crampelor menstruale ne-a vorbit fără oprire despre doctorul ei *de jos.* Pudelul care a atacat un crac al pantalonilor răcanului și nu a vrut să îi mai dea drumul, chiar dacă acesta a tot sărit de colo-colo ca să scape.

Singurul lucru pe care nu l-a văzut răcanul în acele prime săptămâni a fost… un incendiu.

Asta până în ziua în care aniversa(m) șase săptămâni la secție, când am primit un apel pentru un foc izbucnit la un garaj de lângă o clădire abandonată, de la marginea orașului.

A fost un prim incendiu perfect. Am mers cu girofar și cu sirene și am ajuns primii la locul incidentului. Am folosit furtunurile și chiar i-am explicat răcanului cum să *citească* nuanțele fumului.

După aceea, în timp ce făceam exerciții demonstrative printre rămășițele fumegânde, l-am auzit pe căpitan:

— Un foc este ca o ființă vie, explica el. Trebuie să îl tratați ca pe un adversar redutabil. Mănâncă, se mișcă și va continua să mănânce și să se miște până când îl oprim.

Am privit chipul răcanului. Era roșu în obraji, epuizat și mustea de adrenalină.

Cunoșteam senzația.

— Grozav, ha? I-am zis, în timp ce ne îndreptam spre mașină.

— Ce?

— Să te lupți cu focul, l-am înghiontit.

Treceam pe lângă o scurgere din parcare, iar eu am sărit peste ea și m-am întors, doar ca să văd că

răcanul se oprise, aplecându-se peste scurgere ca să vomite.

După un minut s-a ridicat, s-a șters la gură și a continuat să meargă spre mine.

— Da, a zis. A fost grozav.

În noaptea aceea am avut un coșmar.

Nu era ceva neobișnuit, pentru că aveam o mulțime de coșmaruri. Dar asta nu mi se întâmpla în ture.

Am visat că mă sufocam. Cred că nu am mai respirat în cel mai negru moment al crizei, pentru că m-am trezit în patul din debara icnind, ametită, de parcă chiar n-aș mai fi avut aer.

M-am ridicat imediat. M-am împleticit spre întrerupător, l-am acționat și am rămas acolo, în picioare, gâfâind o vreme lângă ușă. Am clipit și mi-am repetat că fusese doar un vis.

Nu voiam să mă întorc în pat.

M-am dus la bucătărie să îmi torn un pahar cu apă.

Ghiciți cine era acolo? Firește că răcanul.

M-am oprit brusc. *Gătea.*

M-am uitat la ceasul din perete. Era două dimineața.

Am vrut să mă întorc, dar m-a simțit și s-a răsucit spre mine.

M-a privit, apoi a întins o tigaie în direcția mea.

— Vrei omletă?

— Nu, mersi, am zis.

Fusesem văzută, așa că puteam să-mi iau apa. M-am îndreptat spre chiuvetă.

Tăia ingrediente pe un tocător, în timp ce într-o tigaie se topea untul, și m-am trezit privindu-l.

Cuțitul se mișca parcă în ceață. Țac, țac, țac! Dăduse gata o ceapă. Țac, țac, țac! O roșie zăcea în felii. Le-a aruncat într-un castron și – Țac, țac, țac – le-a urmat o ciupercă. Viteza și încrederea din mișcările lui erau hipnotizante. Descoperem o

altă parte a sa, cu totul nouă. Calmă, plină de încredere și, sincer, super mișto, la prima vedere.

— Eu nu știu să gătesc, i-am spus. Sunt groaznică.

— Nu la fel ca DeStasio, mi-a răspuns.

— Mai rău. Niciun covrig nu pot pune în prăjitor.

Asta i-a atras atenția. S-a întors spre mine.

— Cum supraviețuiești?

— Din bunătatea străinilor, i-am zâmbit.

S-a întors la treabă.

— De ce faci omletă la ora asta? am întrebat după o vreme.

— Ah, a spus el. Ca de obicei, nu pot să dorm. Tu?

— Ah, am spus, ca de obicei. Am coșmaruri.

— Coșmaruri?

Am ridicat din umeri.

— Da. Tata spune că ele reprezintă o *supapă* prin care mă eliberez de stres.

— Despre ce sunt? a întrebat începătorul. Prepara legumele soté, făcând conținutul tigăii să salte în recipient, în mod ritmic. Mi se părea că mă uit la un jongler.

Poate că era ora târzie sau din cauza mirosului legumelor care se prăjeau molcom, sau poate că mi se părea mai greu să nu răspund decât să răspund, dar, spre surprinderea mea, m-am auzit spunând:

— Sunt urmărită, strangulată sau sufocată. Câteodată, toate trei.

— Serios?! a exclamat, răsucindu-se spre mine.

Dar eu am făcut semn spre legume.

— Nu le arde!

S-a întors.

— Cât de frecvent?

— Nu știu, i-am spus. Oare povestisem vreodată cuiva despre ele? Mai bine nu țin socoteala.

Cumva, îmi plăcea faptul că mă simpatiza. Mă făcea să mă simt dură, cu un anumit prestigiu.

— Le-ai avut mereu? a întrebat.

Am clătinat din cap.

— De la șaisprezece ani.

— De ce?

Aș fi putut ridica din umeri, de parcă nu știam.

— A fost anul în care a plecat mama.

Nu era povestea completă, dar era mai mult decât spusesem vreodată cuiva.

Am tăcut, în timp ce el a continuat să gătească. În câteva minute, a făcut să alunece pe o farfurie o omletă pregătită perfect, ca la restaurant, și mi-a întins-o.

— În caz că te-ai răzgândit, mi-a spus.

Nu-mi era foame, dar am luat o gură. Nu mă așteptam decât la un preparat pe bază de ou. Dar nu era asta. Nu știu ce fel de magie folosise pentru ouăle acelea, însă în clipa în care mi-a ajuns bucata de omletă pe limbă, mi-a acaparat toată gura. Fiecare papilă mi-a fost inundată de o plăcere sărată, untoasă, usturoiată.

— Dumnezeule, am spus, cu gura plină, privindu-l fără să-mi vină a crede.

Chipul răcanului s-a topit într-un zâmbet. S-a uitat la mine o secundă, părând să se bucure de plăcerea mea.

— Chiar *știi* să gătești, am zis, luând încă o înghițitură.

— Da, a spus el.

— La modul cel mai serios.

— Asta am făcut înainte să vin aici. Eram *chef* într-un local mic din zona North End. Am lucrat acolo șase ani.

— Dar… Nici măcar nu știam ce vreau să zic. Nu puteam gândi. Am mai luat o înghițitură. Dumnezeule! Ar trebui să participi la competiții de gătit și să câștigi miliarde.

— Sigur, cândva.

Mai târziu, când îmi aminteam de clipa aceea în compania răcanului, mă întrebam ce mama naibii făcea el aici, la secție, unde leșina când vedea sânge, când ar fi putut *scrie poeme* gastronomice.

Dar nu aceea a fost întrebarea care mi-a venit pe limbă. Am zis:

— De ce naiba ne gătește DeStasio?

Răcanul a zâmbit.

— Îi place. Cred că are nevoie de ocupație.

— Dar ne va ucide pe toți.

— Ai auzit că l-a părăsit nevasta?

— Nu.

A dat din cap.

— DeStasio a pomenit despre asta aseară, înainte de culcare. S-a mutat în Framingham vinerea trecută, unde va locui cu sora ei. N-a mai suportat faptul că bărba-su le avea cu băutura.

— DeStasio bea?

— Cred că are nevoie, a spus răcanul. Știi că fiul lor, Tony, a murit?

Am clătinat din cap. Nu știam multe despre DeStasio.

— Da, a continuat răcanul. Cu vreo doi ani în urmă a condus beat…

Am tresărit.

— Doar că Tony era la volan.

— Săracul DeStasio, am spus. Nu era de mirare că nu râdea niciodată.

— A avut niște ani urâți. Dacă mai pui și spatele în pioneze, e un super-erou numai fiindcă se dă jos din pat în fiecare dimineață.

M-am trezit că încercam să găsesc moduri de a-l lecui de singurătate.

— Poate-l trimitem la întâlniri, am sugerat.

— Tu ai vrea să ieși cu DeStasio?

— Poate inițiem un club de grătare vineri seara și începem să apărem la el acasă, pentru cină, am spus.

— Ai văzut cum arată la el? a întrebat. Zici că e o zonă de război.

— Am putea face curățenie.

— Ar detesta asta. Te-ar fugări cu mătura.

— Încerc să ajut, i-am aruncat eu o privire.

— Unii nu vor să fie ajutați.

— Nu-l putem lăsa să sufere.

— I-am spus același lucru căpitanului. Dar a zis că DeStasio e prea orgolios.

— Deci îl ignorăm?

— Căpitanul îl scoate la pescuit săptămâna viitoare.

— Nu sună a soluție pe termen lung.

— Nici să-l arunci în *bazinul cu rechini* al întâlnirilor.

Poate părea ciudat, dar, chiar dacă era trist subiectul, îmi plăcea să vorbesc cu răcanul.

Unele discuții – poate cele mai multe – sunt dificil de purtat. Cu răcanul era pe dos. Nu trebuia să mă gândesc ce să spun mai departe. Trebuia doar să decid între opțiunile care-mi veneau în minte, cât ascultam. Și conversația *înflorea.*

Mama și cu mine aveam cândva astfel de momente, mi-am amintit eu brusc. Deși, în general, în viață, era dificil să ai parte de ele. Aproape că m-a întristat faptul că mă bucuram într-atât de conversație. M-am trezit că îmi lipsea deja, în timp ce încă se derula.

Dulce-amărui, prin definiție.

Când a venit timpul să strângem, am vrut să spăl eu vasele. Răcanul gătise, era cazul să curăț eu. Dar îi era greu să nu ajute. A stat pe lângă mine și a tot pornit și oprit robinetul. Mi-a tot întins detergentul de vase.

— Nu ar trebui să mă ajuți, i-am spus.

— Dar îmi place să spăl vasele, a zâmbit el, apropiindu-se de mine atât de mult, încât îl puteam simți fără să ne atingem. Numai că mereu ascult muzică, a continuat.

S-a aplecat în față și a deschis radioul de lângă chiuvetă. DeStasio îl ținea pe un canal cu muzică veche. A început Marvin Gaye.

Așa că am cedat și l-am lăsat să mă ajute. Am ascultat Smokey Robinson și Diana Ross, apoi The Temptations și am curățat vasele în ritmul muzicii,

ne-am bălăngănit și, din când în când, ne-am ciocnit unul de altul.

Când am terminat și n-am mai găsit niciun pretext să rămânem, adică chiar era cazul să ne ducem înapoi la culcare, răcanul și-a șters mâinile cu un șervet pentru vase, apoi l-am auzit:

— Vreau să-ți spun ceva, însă nu sunt sigur că e o idee bună.

Nici eu nu eram.

— Bine.

— Cred că știu de ce mă eviți.

— Nu te evit, am mințit.

— Ba da.

— Fie, am zis. Când căpitanul nu îți comandă să înfigi ace în mine, te cam evit.

— Scuze pentru ace, a spus, strâmbându-se.

— E în regulă.

— Ideea e, a continuat, și chiar nu vreau să înțelegi greșit…

— Încerc.

— Ești dură, puternică, neînfricată…

Am așteptat.

— Dar mă întreb dacă nu ai nevoie de o îmbrățișare.

Ce?

— O *îmbrățișare?* am zis, făcând un pas înapoi.

A ridicat din umeri.

— Dintre toți oamenii din echipă simt că tu ai cea mai mare nevoie de asta.

— Crezi că vreau *o îmbrățișare?*

A tresărit ușor, de parcă știa cât de prostește suna.

— Da. Așa cred.

— O îmbrățișare este ultimul lucru de care am nevoie, băi.

— Doar pentru că ești atât de sigură și mulțumită de tine și n-ai niciodată nevoie de ajutor și pentru că ești foarte rezervată în a vorbi despre persoana ta.

Cum îndrăznea să îmi spună de ce aveam nevoie? Ce naiba?!

— Băieții se îmbrățișează mereu și eu nu am remarcat? Am ratat festivalul de îmbrățișări?

— Nu, dar…

— Pentru că nu sunt sigură ce ai vrut să spui, dar sună ca și cum există o insultă acolo, pe undeva…

A clătinat din cap.

— Nu încerc să te jignesc. Știa că o cam lua pe arătură. Cred că spun… Nu știa cum să continue. Cred că vreau să știi… A clătinat iar din cap. Că ai ceva aparte. Că simt ceva. Nu știu cum să descriu, dar e un sentiment puternic…

— Ce tot spui?

— Că de fiecare dată când te văd, simt că tot ce vreau e să te iau în brațe.

Am rămas pe loc. Era o declarație serioasă.

— Păi, am spus, într-un târziu, nu poți.

A ridicat mâinile.

— Da, știu.

— E în mintea ta, omule. E doar în mintea ta.

Cu siguranță.

— Poate că tu ești cel care are nevoie de o îmbrățișare și proiectezi asupra mea această necesitate.

— E foarte posibil.

Un adevăr pe care nu îl voi recunoaște niciodată este că *aveam nevoie de o îmbrățișare.* Aveam nevoie și cu săptămâni în urmă, când o spusese Hernandez. Avusesem nevoie în fiecare zi, de atunci. Nu doar de o îmbrățișare, ci de o mie. Aș fi dat orice ca răcanul să mă înconjoare cu brațele, pe loc, și să rămânem așa până dimineață. Voiam să facă asta, și încă atât de tare, că îmi tremura corpul.

Așa că unicul răspuns de care am fost capabilă a fost să fac un pas înapoi.

Toată viața mea și cariera erau în joc. Nu era momentul să-mi pierd concentrarea. Da, era o

persoană caldă și bună, surprinzător de empatică și șocant de pricepută la gătit, însă nimic din toate astea nu era relevant. Creierul meu a început să emită alerte privind toate dezastrele care mi s-ar fi putut întâmpla mie și carierei mele, stabilității, simțului ordinii construit cu atâta grijă, dacă nu ieșeam de acolo și încă repede.

Ar fi trebuit să îi mulțumesc pentru masă. Să îi spun noapte bună, măcar. Dar n-am făcut-o.

— Să nu mă îmbrățișezi, l-am amenințat.

A făcut și el un pas în spate.

— Nu am de gând.

Am rămas așa un minut. Apoi am mai făcut un pas în spate.

— Nici să nu mai pomenești vreodată de îmbrățișări cu mine.

Își dădea seama că mă speriase, că mă insultase – sau așa ceva.

— OK.

Un alt pas în spate.

— Aici, am făcut un gest spre corpul meu, e zona fără îmbrățișări.

Regreta profund că adusese vorba.

— Am înțeles.

— Bagă în mine câte ace vrei, amice, am mai spus. Dar încearcă să mă îmbrățișezi și te bat de te stingi.

O săptămână mai târziu, băieții mi-au făcut o farsă. Au zis că se duc să exerseze cățărări și m-au convins să mă îmbrac în echipamentul de buncăr și să mă urc pe acoperișul secției ca să *îi arăt începătorului cum se face.* Farsa necesitase o strategie serioasă, pentru că secția noastră nici măcar n-avea scară pentru acoperiș.

Au trebuit să împrumute de la Secția 3.

Cât urcam, am avut o senzație neplăcută. Dar am respectat ordinele.

Odată ajunsă pe acoperiș, i-am observat pe băieți că au demontat scara și au făcut cale

întoarsă.

Eram OK, mi-am spus. Nu mai fusesem păcălită de ceva vreme. *Să-ți faci griji dacă nu îți jucăm feste!*

Am făcut cu mâna. M-am înclinat. I-am lăsat să se bucure de moment.

I-am văzut pe Cutie și pe Pachețel conducând camioneta cu scara, în josul străzii, ca să o returneze secției de unde o luaseră, iar ceilalți au intrat în secția noastră, braț la braț.

M-am întors să evaluez împrejurimile. Era clar că urma să petrec acolo întreaga noapte.

Am admirat peisajul. Am inspirat adânc de câteva ori. Mi-am spus că era șansa mea să petrec timp cu mine, să reflectez la propria viață și să mă gândesc profund, lucru pentru care nu aveam niciodată spațiu alocat în program. De fapt, îmi făceau o favoare.

După ce a apus soarele, m-am sprijinit de un perete de cărămidă, mi-am lăsat capul pe spate și am închis ochii.

Nu dormeam, dar începusem să ațipesc, când m-am înfiorat, de parcă se apropia cineva. Am auzit un pas lângă mine.

Am sărit ca o marionetă și am plasat o lovitură serioasă, fără să-mi dau seama, decât după ce piciorul meu nimerise în plin, că la capătul celălalt era răcanul.

A căzut la pământ.

— Răcane! Ce mama naibii?

Am îngenuncheat lângă el.

Era în patru labe.

E ceva de speriat să nu poți respira după o asemenea lovitură. Înseamnă că impactul a fost suficient de dur să afecteze semnalele nervoase către diafragmă. Să vrei să respiri și să nu poți nu e niciodată ușor.

— OK, am spus, trecând în rol de antrenoare. Ridică-te! I-am împins umerii în spate pentru a-l ghida. M-a lăsat. Du-ți mâinile la ceafă.

A făcut ce i-am zis și a putut respira din nou.

— Așa, am spus, respirând odată cu el și privindu-i pieptul cum urca și cobora. Înăuntru, afară.

Am îngenuncheat acolo, lângă el, până și-a revenit, ținând o mână pe spatele lui.

Când a fost capabil să vorbească iar, părea un pic furios.

— Ce naiba, Hanwell!

I-am aruncat o privire care îi comunica același lucru.

— M-ai speriat!

— Nu asta voiam, a spus, de parcă mai conta.

— Tocmai adormeam, prietene, i-am explicat. Ce era să fac?

— Nu știu, a zis el, cumva iritat, sarcastic și atrăgător dintr-odată. Poate să deschizi ochii și să zici: *Salut, răcane! Mersi că ești minunat.*

— De fapt, ce cauți aici?

A clipit pentru o secundă, de parcă își imagina că era limpede.

— Te salvez, mi-a spus.

Am văzut vârful scării la marginea acoperișului.

Mă privea cu atenție, parcă sperând să fiu impresionată. Dar refuzam.

— Cum ai obținut camioneta?

— I-am convins pe băieți.

L-am privit suspicioasă.

— Ți-am pledat cauza la cină. Am spus că s-au distrat destul și că era cazul să te lase în pace. Apoi i-am momit cu niște prăjiturele făcute de mine. Cred că s-au săturat să mă audă, fiindcă Pachețel și Cutie au cedat.

— Nu așa s-a întâmplat, am clătinat din cap spre el.

S-a încruntat.

— Ba da.

— Doar crezi că s-a întâmplat așa.

— Dar sunt aici, nu?

— Da. Dar nu mă salvezi.

— De ce nu?

— Pentru că au plecat.

Nu s-a întors imediat și nici nu a alergat spre locul unde tocmai ce fusese scara. A rămas cu ochii la mine și a lăsat piesele să compună puzzle-ul.

Apoi s-a ridicat și s-a apropiat de margine. A privit în jos.

— Au plecat, a confirmat.

— Hei, răcane, i-am spus, apropiindu-mă. Mersi că ești minunat.

Asta l-a făcut să zâmbească. I-am văzut ridurile de la colțurile ochilor. Apoi s-a lovit peste frunte.

— Asta primești dacă faci pe eroul.

— Mă pot gândi la pedepse mai nasoale.

Am clătinat din cap.

— Cred că i-oi fi iritat rău la cină, a spus, încă încercând să pună totul cap la cap.

— Cred că ăsta a fost de fapt planul.

— Adică a fost o farsă ca să mă urc și eu aici?

— Bingo.

— Cum au știut ce voi face?

— Așa ești tu, răcane. Un gentleman.

— O spui de parcă ar fi un lucru rău.

— Nu rău, am spus. Dar se poate profita de pe urma lui.

M-am apropiat de margine și le-am făcut cu mâna băieților, care hohoteau.

— Ferește-l de rele, Hanwell! a strigat căpitanul.

— Fac tot posibilul, domnule.

Răcanul a petrecut o oră confirmând că nu exista nicio cale de a coborî. Nicio clădire alăturată, niciun copac, nicio margine utilă. Exista o trapă care dădea spre interior, dar era închisă cu lacăt.

Eram blocați pe acoperiș.

Într-o oră, a încercat să alunece pe țeava de scurgere (eșec), să coboare până la ieșirea de

urgență de la etajul doi (eșec teribil) și să strige la trecători după ajutor. Triplu eșec.

Trebuie să-i admirați optimismul.

După ce am tăiat de pe listă toate opțiunile, ne-am așezat pe marginea acoperișului, cu picioarele bălăngănindu-se, și am privit strada. Împărtășeam tovărășia tăcută a oamenilor care chiar n-aveau treabă în altă parte. Câteva motociclete *Harley Davidson* au trecut pe stradă. Am privit caravana și am remarcat că niciun motociclist nu purta cască. În branșa noastră, motocicliștii sunt cunoscuți drept *donocicliști*[12].

— Îmi pare rău, a spus răcanul, brusc.

— Pentru ce?

— Că ești blocată aici cu mine. Mă simt prost pentru că noi doi am început în aceeași zi munca la secție, iar acum trebuie să mă dădăcești.

— Dar nu te dădăcesc.

Mi-a aruncat o privire sceptică.

— Toți răcanii au nevoie de dădacă, la început.

M-a privit o secundă. Apoi, de parcă ar fi luat o decizie importantă, a spus:

— Că veni vorba, aș vrea să te rog să îmi faci o favoare.

— Nu cred că e de bine.

— Nu e groaznic. Dar, înainte să întreb, vreau să îți amintesc ce mi-ai făcut recent. Și-a ridicat tricoul și a dezvelit o umflătură urâtă, roșie, de pe abdomen.

Totodată, și-a dezvelit și pieptul sculptat. Un peisaj *șocant.*

— Încerci să mă faci să mă simt vinovată?

S-a aplecat să se uite la semn.

— Cred că, dacă te uiți cu atenție, poți vedea urmele de bocanc.

— Nu mă simt vinovată niciodată, i-am zis. Eventual, mă încăpățânez și mai rău să nu cedez.

— Atunci te întreb.

— Bine.

— Nu te superi, nu?

Oare mai trăgea mult de timp?

— Nu te voi opri fizic, dacă asta întrebi.

— Poți să spui nu, să știi, a zis el. E în regulă.

I-am făcut semn din mână să termine odată.

— OK. A inspirat adânc. În weekend este aniversarea căsătoriei alor mei și dăm o petrecere imensă.

Doamne! Mă invita?! Nu putea face asta! Era împotriva oricărei reguli. Nici măcar n-ar fi trebuit să se *gândească* să mă invite, darămite să o și facă. Am început să clatin deja din cap.

A continuat.

— Este a treizeci și cincea aniversare. Dar e un eveniment și mai important ținând cont de faptul că tata a suferit un infarct anul trecut. Din acest motiv, s-a retras din Brigada Boston și s-au mutat în Gloucester. Când vorbești cu el, îți spune că își trăiește visul, dar de fapt e deprimat rău. Mama zice că se uită mai tot timpul la TV și poartă șosete murdare. Așa că a avut ideea să dăm o petrecere, ca el să fie obligat să își revină. E convinsă că va funcționa.

Nu suna drept cea mai promițătoare idee.

— În orice caz, a continuat el, toate surorile mele sosesc mâine.

— Toate?! Dar câte ai?

— Patru. Va fi un haos general, cu nepoți și câini peste tot, și toată familia contează pe treaba asta, ca pe momentul care va schimba lucrurile. Așa că eu voi fi cel care va distruge totul. Voi frânge inima mamei, care se așteaptă să o aduc pe iubita mea, Amy. Însă eu nu i-am spus că ne-am despărțit.

— Stai așa, ce? Ai iubită? Nu știam nimic despre vreo iubită. Nici măcar o clipă nu mă gândisem că ar putea exista așa ceva. Dar vocea mea sunase mult prea afectată de idee. Mai calmă, pe un ton conversațional, am adăugat: Și se numește Amy?

— *Am avut.* Am fost împreună doi ani. Familia mea o adora. Era politicoasă și îngrijită.

— Vorbești de parcă ar fi un pudel. Ce s-a întâmplat cu cățelușul bătrânei, apropo?

— Puhuahua? a rânjit el.

Mi-am dat ochii peste cap.

— I l-am dat mamei, a zis. I-a spus Valentino și i-a cumpărat un pulover micuț. Suferă după ea chiar și când iese doar să verifice dacă are ceva în cutia poștală.

— Mereu reușești să rezolvi problemele apărute.

— Nu mereu. Nu cele cu Amy.

— Ce era în neregulă cu ea?

— Ah, nimic. Era OK. Perfect acceptabilă. Doar că era o fată banală.

— Sună oribil.

— Mama mea își dorea mult să ne căsătorim. La fel și surorile mele. Și tata.

— Dar v-ați despărțit.

— Aș face multe pentru familia mea, a spus el, dar nu și să mă căsătoresc cu fata nepotrivită.

— Corect.

— Dar a fost complicat.

— De ce?

Răcanul s-a încruntat în direcția orașului de sub noi, de parcă nu era sigur ce să spună mai departe.

— Aveam cinci surori, de fapt. Sora mea, Jeannie, penultima ca vârstă, a murit cu vreo patru ani în urmă, de o infecție virală la inimă.

— Îmi pare rău!

A coborât privirea.

— Avea douăzeci și trei de ani. Eu aveam douăzeci și doi. Cum s-ar spune, eram *gemeni irlandezi.*

Am expirat încetișor.

— Amy era cea mai bună prietenă a surorii mele, în copilărie, iar când am dat peste ea, într-o noapte, la vreun an și ceva după moartea lui Jeannie, am simțit o conexiune și am început să ne vedem. Locuiam amândoi în Boston și totul era

simplu. Dar s-a dovedit a fi ca atunci când auzi un cântec vechi la radio și te gândești *Ador cântecul ăsta!* însă, pe măsură ce asculți, îți amintești că nu ți-a plăcut niciodată – îți dai seama că te-ai bucurat doar o clipă, fiindcă l-ai *recunoscut.* Așa a fost pentru mine treaba cu Amy. Dar, când am constatat asta, mama planifica deja nunta.

— Ai rămas cu Amy pentru că nu voiai să îți dezamăgești mama?

A ridicat ușor din umeri.

— Într-un fel. Dar, da, cred că întreaga mea familie a crezut că, dacă mă căsătoresc cu Amy, ar fi ca un substitut pentru recăpătarea lui Jeannie.

— Faci multe lucruri excesiv de amabile pentru familia ta, am spus.

A încuviințat, de parcă nu remarcase asta înainte.

— Cred că da.

— Multă presiune.

— Știi senzația aceea pe care o ai despre oameni, când par să fie pe o margine foarte îngustă, și cea mai mică briză îi poate răsturna?

Am făcut semn că da.

— Așa e mama de când a murit sora mea. Face pe șefa și este foarte practică, însă apoi se întoarce în bucătărie și îi tremură mâinile. Cu toții vrem să ne purtăm cu mănuși cu ea. Dar nu îmi doream să mă însor cu Amy. Nu simțeam… S-a oprit. Nu eram îndrăgostit de ea. Îmi plăcea. Doar că nu era genul de emoție pentru care te căsătorești cu cineva.

— Așa că te-ai despărțit de ea?

— Chiar atunci când voiam să fac asta, tata a făcut infarct.

— Rahat.

— Da, exact. Așa că m-am ocupat de tata, iar Amy și cu mine am lungit-o și a fost OK. Dar într-o seară, Amy s-a așezat lângă mine și mi-a dat un ultimatum. Voia să ne căsătorim.

— Ce-ai zis?

— I-am spus: *Nu cred că mă pot căsători cu tine*, *Amy.* Iar ea m-a întrebat: *Niciodată sau acum?* I-am spus că niciodată.

— Asta a fost tot?

— Da. A plecat, cu șase luni în urmă. N-am mai văzut-o de atunci. A fost tare supărată.

— Pun pariu.

A clătinat din cap.

— Nu le-am spus alor mei. Au crezut că ne continuăm relația la distanță. S-a dovedit mai ușor să nu pomenesc despre asta.

A inspirat adânc și s-a grăbit să termine.

— În fine, sora mea, Shannon, a sunat aseară și mi-a spus că mama se așteaptă să o aduc pe Amy la petrecere și că speră că romantismul luminilor și prezența diafană a florilor din jur mă vor inspira să o cer în căsătorie. Firește că nu voi face asta, pentru că nu doar că ne-am despărțit, ci ea s-a și mutat în California. Shannon crede că este prea târziu să scap basma curată, dar și că nu pot să apar la petrecere de unul singur, iar unica mea șansă de a nu le distruge petrecerea de treizeci și cinci de ani de căsătorie ar fi să găsesc o altă femeie cu care să vin, pentru a distrage atenția mamei și a amortiza lovitura. Dar problema e că eu nu cunosc femei în momentul de față. Sunt într-o fază din viață în care mă cam feresc de ele.

Am așteptat.

A așteptat și el.

— Care-i favoarea? am întrebat, în cele din urmă.

— Nu vreau să o supăr pe Shannon. Crede-mă, nimeni nu vrea să o supere, a spus el. Și încercam să mă uit pe lista de contacte din telefon și să găsesc pe cineva potrivit, când mi-am dat seama de un lucru șocant.

— Care?

— Că ești femeie.

— Oh, nu!

— Ba da. Chiar ești.

Am întins mâinile, de parcă încercam să calmez un animal imprevizibil.

— Da, sunt femeie. Dar nu genul acela de femeie.

— Ce gen?

Genul care se îmbracă elegant. Genul care iese la întâlniri.

— Genul care ar accepta să îți facă așa o favoare.

— Dar nu am sta mult. Suficient cât să o distrag pe mama.

— Nu pot să te însoțesc. Petrecerea va roi de pompieri.

— Dar din Boston, nu din Lillian. Tata nu-i cunoaște pe tipii ăștia.

— Îl cunoaște pe căpitanul Murphy.

— Așa este, doar că el a refuzat deja invitația.

Am clătinat din cap.

— Ar fi o sinucidere multilaterală: carieră, viață personală, impact emoțional…

— Dar nu am spune nimănui cine ești. Ai fi doar o fată misterioasă invitată la petrecere.

— Am fi descoperiți.

— M-aș asigura că nu.

— Răcane, i-am spus, clătinând din cap, nu mă întreba pe mine.

— Poți să refuzi, dacă vrei. Dar trebuie să întreb.

— Nu face asta, băi!

Dar a făcut-o.

S-a întors spre mine, cu chipul acela care-ți frângea inima, și m-a privit direct în ochi, aplecându-se ușurel, cu vocea aproape în șoaptă, de parcă îmi oferea o șansă secretă.

— Cassie, mi-a spus, te implor! Te rog. Vii cu mine la petrecerea aniversară a părinților mei?

Singurul răspuns posibil era negativ.

Dar era prea târziu.

Deși rațiunea mea se împotrivea din răsputeri, l-am privit și eu în ochi și am zis:

— Da.

Șaisprezece

Să accept invitația a schimbat totul.

Când ți-e gândul doar la refuz, să accepți e mare lucru. Deschide drumul către alte *da*-uri. Da, vreau desert. Da, o să dorm după-masă. Următoarea dată când Diana și Josie m-au invitat la clubul de croșetat, am spus tot *da.*

— Trebuie să croșetez? am întrebat, strâmbând din nas.

— Da, a zis Josie, în timp ce Diana spunea: Nu.

Le evitasem. Le refuzasem toate invitațiile la cafea, la ceai și la *tacos* cu pește. Fugeam pe scări imediat ce se așezau cu firele lor de croșetat și începeau să mă îndemne să mă alătur lor. Apoi, însă, ascultam din camera mea murmurul plăcut al vocilor lor, dinspre living, și ritmul discuțiilor punctat de hohote.

Nu voiam să trag cu urechea, dar casa era mică. Sincer, conversațiile pe care le aveau erau, probabil, mai deschise în absența mea decât ar fi fost cu mine de față. Aflasem multe despre ele fără să vreau.

De exemplu, Josie era căsătorită cu un tip care călătorea atât de mult, că Diana era convinsă că era spion. Cred că se numea Marcus, deși Diana îi spunea mereu *007.* Diana era ușor îndrăgostită de un tip de douăzeci și șapte de ani care lucra în sectorul *Carne și produse din carne* de la băcănie. Îi spuneau *Măcelarul.* Josie era într-adevăr gravidă, așa cum bănuisem și, pe cât era de fericită, pe atât era de stresată. Încerca să aibă un copil de șase ani și trecuse prin trei pierderi de sarcină, toate în stadiu avansat. Acum, chiar dacă trecuse de primul trimestru și avansase binișor în al doilea, fiecare săptămână o făcea să se simtă tot mai agitată.

Ea cu mama vorbeau mult despre asta, despre cum să nu fii stresat de faptul că ești stresat.

Făceau și multe glume. Râsetele lor se ridicau spre mine ca niște baloane de săpun. Se simțeau minunat și, cumva, îmi era ciudă, pentru că evadarea mea în cameră nu părea practică, ci devenea tristă.

Încercam să mă apăr. Mă străduiam să ies la sesiuni prelungite de alergare, să mănânc sănătos și să învăț parkour. Candidam pentru granturi cu secția. Aveam o strategie de a-mi stabiliza viața.

Apoi am acceptat invitația răcanului.

Asta mi-a dat strategia peste cap.

Nu doar că spusesem *da* la invitația lui la petrecere, încălcând toate regulile, ci, mai rău, trebuia să și merg.

Aveam mare nevoie de cineva cu care să discut.

Petrecerea aniversară era curând și simțeam că nu m-aș descurca singură.

Așa că, într-o seară, am renunțat să mai boicotez clubul de croșetat și am coborât scările în șosete. A părut o înfrângere dureroasă și totuși o victorie delicioasă. Eram timidă în prezența lor, de parcă le-aș fi respins de atâtea ori, încât acum mi-ar fi purtat pică. Dar nu era așa. Mi-au pregătit un ceai cald și s-au adunat în jurul meu, iar eu le-am zis totul. La final, am deschis până și site-ul Brigăzii de Pompieri din Lillian, să le arăt poza răcanului.

Nu semăna cu cel din realitate.

Așa m-am alăturat clubului de croșetat. Câteodată, panica adevărată poate face ca lucrurile să avanseze în direcția dorită. În felul ăsta am ajuns de la evitare la sinceritate completă, într-o singură zi. Dacă Dianei și lui Josie li s-a părut ciudată schimbarea mea, n-au lăsat să se vadă. S-au purtat de parcă am fi avut discuții despre băieți dintotdeauna.

Doar n-ai făcut așa ceva! au spus ele la unison, când le-am povestit cum am acceptat invitația.

— Ba da, am oftat. Apoi am dormit împreună.

— *Ce* ați făcut? a chițăit Diana.

— Am dormit, i-am explicat. Ca să ne încălzim. Era frig pe acoperiș.

— Te-a ținut în brațe? a întrebat Josie.

Am clătinat din cap.

— Nu, ne-am sprijinit de un zid incomod de cărămidă, unul lângă altul, și am ațipit stând turcește.

— Cât de romantic, s-a exprimat Diana.

— Dimpotrivă. Dar i-am folosit umărul drept pernă. Teoretic, se putea argumenta că ne cuibăriserăm.

— Acum mergi la întâlnire cu el, a spus Josie.

Mi-am acoperit ochii cu mâinile.

— Să nu-i spunem *întâlnire.* Să zicem că o colegă ajută un coleg cu o problemă de familie.

— Mie mi se pare a fi o întâlnire, a spus Josie, apoi au bătut cuba.

Mi-am vârât capul într-o pernuță de pe canapea.

— Cred că tocmai mi-am distrus viața, am concluzionat înfundat.

— Nu poate fi atât de groaznic, a zis Diana.

— Dacă băieții de la secție află, s-a terminat.

— Cred că e foarte drăguț din partea ta că îți ajuți prietenul, a continuat Diana. Nu e vina lui că e de vis.

Am clătinat iar din cap.

— La ce m-am gândit?!

— Nu pricep care-i faza, a zis Josie. Cui îi pasă de cine-ți place?

— Încalc regulile. Ca fată, ai doar două opțiuni: ești fie virgină, fie târfă. Și ghici cum o să te catalogheze dacă te culci cu colegii de muncă?

Au refuzat să răspundă, din principiu.

— În niciun caz nu ești virgină.

— De ce trebuie să fii ori una, ori alta? De ce nu poți fi o persoană normală, complexă?

— Nu e relevant. Acestea sunt regulile.

— Dar *nu te culci* cu el, a protestat Josie.

— Dar vreau! am zis și mi-am pus imediat mâna la gură.

S-au uitat la mine. M-am uitat la ele.

Apoi am șoptit:

— Am spus asta cu voce tare?

— Cine nu ar vrea să se culce cu el? a întrebat Diana. E o bomboană umană.

Josie a încuviințat și ne-am uitat încă o dată la poza lui.

— Irezistibil.

Felul în care glumeam despre asta era cumva liniștitor. Păstram atmosfera lejeră. Nu vorbeam despre riscul real pe care mi-l asumam sau despre motivul pentru care, știind tot ce știam, mă gândisem să spun *da* în primă fază.

Era o temă de gândire.

Să merg la petrecerea asta m-ar fi putut costa cariera. Și totuși acceptasem.

Acel *da* țâșnise din mine.

De ce? Petrecusem o jumătate de noapte pe acoperiș luptându-mă cu întrebarea. Răcanul îmi mulțumise de cel puțin douăzeci de ori înainte să adoarmă și promisese că nu va afla nimeni, niciodată.

Dar eu știam cum stăteau lucrurile. Brigada de pompieri nu era doar un loc de muncă. Era un oraș în miniatură. Toată lumea avea să afle într-un final.

Era posibil ca, la un nivel profund, să fi fost implicat un soi de autosabotaj – un fel de convingere neexplorată că nu meritam să fiu fericită. Sau poate îmi căutam o motivație să eșuez.

Sau poate chiar îmi plăcea răcanul. Mult, mult de tot și foarte sincer.

Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât răspunsul mi se părea frustrant de simplu. De ce fusesem de acord să merg? Pentru că voiam să merg.

Pur și simplu.

Cunoșteam riscurile. Dar o parte din mine era imună. Se părea că o parte din mine chiar îl dorea, cu orice preț.

— Cred că este minunat, a spus Diana, refuzând să mă lase să îmi fac griji. Uneori întâlnim oameni cu care ne conectăm instantaneu. E un lucru bun, un dar al universului.

— Asta dacă nu face să fii concediată.

— Nu vei fi concediată.

— Serios, am spus. Deja am o bilă neagră la Austin. Nu pot să mă joc cu asta.

Diana și-a înclinat capul și a întrebat: *Serios?* Mi-am amintit că nu îi spusesem.

— Am avut parte de un conflict personal, am clarificat.

A decis să nu insiste. Era prima dată când veneam la clubul de croșetat și bănuiam că nu voia să mă alunge.

— Păi, a zis, luându-mi partea, de data asta este opusul unui conflict personal.

— Nu sunt convinsă că brigada va vedea lucrurile la fel, i-am răspuns.

— Va trebui să ne asigurăm că nu ești prinsă, a adăugat Josie.

— Este ușor, a completat Diana. Îți lași părul liber și porți haine care nu corespund stilului tău.

Care era stilul meu? Pantaloni de muncă. Tricou de muncă. Bocanci.

— Care-i ținuta? a întrebat Josie.

Am ridicat din umeri.

— Elegănțel?

Diana m-a privit lung.

— Ai ceva cu stil?

Am clătinat din cap.

— Măcar ai vreo rochie?

Am clătinat iar din cap.

— Am eu, a spus Josie, ridicând din sprâncene. Am un dulap plin cu rochii care se irosesc, a adăugat ea, mângâindu-și burta.

Următorul lucru de care-mi amintesc e că au abandonat croșetele și ne-am croit drum spre casa de alături. Acolo am urcat în camera unde-și ținea Josie garderoba, în tot acest timp ajutând-o

amândouă pe Diana cu crăpăturile din trotuar și cu scările. Apoi m-am trezit în fața oglinzii lui Josie, în timp ce ele scoteau rochie după rochie, le țineau în fața mea, apoi le aruncau într-o grămadă de ținute respinse, pe pat.

Prea mov, au decis. Prea sclipitoare. Prea întunecată. Prea ostentativă. Prea simplă. Prea rigidă. Prea lălâie. Prea multe falduri. Prea adolescentină. Prea bătrânească. Decolteu prea generos. Decolteu insuficient. Și tot așa.

— Această situație mă depășește, le-am spus.

— Închide ochii, mi-a răspuns Josie. Ne ocupăm noi.

— Mie nu prea îmi plac hainele, înțelegeți?

— Da, știm, au recitat amândouă, la unison.

— Nu poți să mergi la petrecere în echipament, a adăugat mama.

În sfârșit, după ce mi s-a părut că au trecut ore, au redus tot dulapul la o singură rochie perfectă, care putea schimba vieți. Albastru-pastel, de lungime medie, cu bretele subțiri și un volan spumos deasupra sânilor.

— Serios? am exclamat. Arăta cam transparentă.

— Taci, a spus Diana, cu un deget la buze. Du-te și îmbrac-o!

Am ezitat. Nu aveam încredere în judecata lor. Nu părea să aibă suficient material. Iar cel existent părea inflamabil.

— Nici măcar nu e o rochie! am protestat, în timp ce mă îndreptam spre camera de oaspeți. E o batistă!

— Du-te! mi-a spus Diana.

— E un băieței, a comentat Josie, după ce am închis ușa.

Eram? Mă gândeam la mine în termeni firești. Nu eram feminină, cu siguranță. Tata nu stătuse să îmi împletească părul în fiecare weekend. Toate lucrurile astea îmi erau străine. Nu erau rele, ci doar necunoscute.

Mi-am tras rochia peste cap, dar bretelele nu aveau nicio șansă să-mi acopere spatele bustierei sport.

— Îmi scot bustiera? am întrebat tare prin ușă.

— Da! mi-au strigat înapoi.

Am luat-o de la capăt. De data asta, când rochia s-a așezat pe corpul meu, arăta mai bine.

Dar mi se părea că o purta altă persoană.

— Ce fel de sutien port la rochia asta? am strigat.

— Nu porți! a răspuns Josie.

— Deloc?!

Mi se părea exagerat.

— Ai putea să-ți pui unul fără bretele, a zis Josie, dar n-ai nevoie, iar volanul de peste sâni îi astupă suficient.

Volanul îi acoperea. N-ar fi știut nimeni că nu purtam sutien fără bretele.

Cu excepția mea.

Era cea mai ciudată senzație.

Este important de remarcat că n-a fost un moment al transformării, așa cum îl prezintă unele filme pentru adolescenți, în care fata obișnuită se transformă în lebădă. Nu fusesem o astfel de persoană nici înainte de acest moment și nici nu aveam să devin una când mă îmbrăcam înapoi cu bustiera sport și cu pantalonii utilitari *Dickies.* Ceea ce vedeam în oglindă nu era o versiune mai bună a mea, ci doar una diferită.

Mi se părea că fac cunoștință cu o parte necunoscută a mea, pentru prima dată.

Partea moale, pufoasă, expusă, pe jumătate goală, fără sutien.

Dacă ați vrea să căutați o definiție a cuvântului *vulnerabil,* de fapt ați descoperi o imagine a mea în rochia aceea albastră.

Mă simțeam ca o moluscă fără carapace.

Nu vreau să afirm că vulnerabilitatea e un lucru rău. Totuși, pentru o persoană care și-a petrecut

întreaga viață de adult încercând să fie exact opusul, este, cu siguranță, o schimbare.

Această senzație de vulnerabilitate mă făcea să simt mai intens totul – rogojina de sub tălpile goale, materialul mătăsos care îmi atingea coapsele, aerul care îmi intra și îmi ieșea din plămâni. Nemaivorbind de sânii mei, pe care îi separa un milimetru de mătase de lumea largă.

— Nu aud nicio mișcare, a spus Josie, după un minut.

— Mă obișnuiesc, i-a răspuns străina din oglindă.

— Hai să te vedem! a strigat Diana. Așa că m-am dus.

Au icnit amândouă când am deschis ușa.

— Mă simt de parcă aș merge la balul de absolvire, le-am spus.

— Ce ai purtat la bal? a întrebat Josie.

— Nu am fost. Ted avea bilete la un meci de baseball.

M-au făcut să mă rotesc.

— Mă simt dezbrăcată, am șoptit.

— Poate fi distractiv, a spus mama.

Serios? Nu eram atât de sigură. Să fiu atât de expusă îmi conferea totodată o senzație intensă, dar și incomodă. Nu îmi dădeam seama dacă îmi plăcea.

— Doar că de obicei țintesc spre efectul advers, le-am zis.

— E bine să încerci și lucruri noi.

Josie a scotocit prin dulap și a găsit un cardigan pe care mi-l puteam așeza peste umeri, dacă mi se făcea frig, și o poșetă-plic asortată. Apoi au început amândouă să analizeze stocul de pantofi. Josie purta treizeci și opt, iar eu treizeci și nouă, dar avea câteva sandale care mi se potriveau. Majoritatea cu platformă.

— Simt că merg pe catalige, am spus, după ce m-am încălțat cu o pereche potrivită.

— Te obișnuiești, a zâmbit mama.

— Trebuie să fii una cu pantofii, m-a încurajat Josie.

M-am uitat la mine în oglindă. Arătam ca o persoană complet diferită, o persoană curajoasă, care nu purta sutien, deschisă tuturor posibilităților, dar care intrase într-un mare bucluc.

Ne-am privit fețele reflectate în oglinda lui Josie. Ale lor încântate, a mea îngrijorată.

— Cred că o să meargă, am spus, mușcându-mi buza.

Era, într-adevăr, o deghizare foarte bună.

Ziua de sâmbătă a venit repede. Prea repede. Și totuși, nu suficient de repede.

Diana m-a făcut să stau la măsuța ei de toaletă, ca să mă machieze.

— Numai puțin, spunea ea, însă cred că a folosit toate sticluțele, spray-urile, periile și tuburile din fiecare sertar. Mi-a pensat sprâncenele. Mi-a curbat genele. M-a dat cu diverse pudre și mi-a îmblânzit părul. S-a încruntat și a pufnit, în timp ce eu stăteam cu ochii închiși. Nu aveam voie să trișez.

Când mi-a permis să îi deschid, eram tot eu, dar diferită. Fardul de pleoape și rujul m-au șocat cel mai tare. Ochii mei păreau să-și fi dublat mărimea, iar buzele erau de un roșu închis și foarte pline.

— Parcă am devenit o versiune din desene animate.

Mi-a aruncat o privire urâtă.

— Mersi, a zis.

Cea mai mare schimbare era părul, pe care insistaseră să îl port desfăcut, în locul coculuiobișnuit. Cu un tub de fixativ și treizeci de minute de uscare mai târziu, nu mai era păr, ci coamă. Nu mi se părea că mai semănăm cu mine.

Toate trei ne-am uitat în oglindă.

— Este o versiune foarte diferită a ta, a conchis Diana.

— Care e mai bună? am întrebat.

Diana m-a strâns repede de umăr.

— Eu sunt foarte atașată de imaginea ta zilnică, mi-a spus, cumva știind la ce cuvinte mă așteptam, însă mi se pare faină și asta.

Am așteptat până în ultima clipă să îmbrac rochia, ca să nu o șifonez. La fel am procedat și cu sandalele, pentru a reduce riscul de a-mi rupe o gleznă.

Când răcanul a întârziat câteva minute, am simțit că nu mai suportam.

Mi-am scos telefonul.

— Anulez, am spus, clătinând din cap spre mama și Josie, care priveau pe geamul din față. Nu pot să fac asta.

Aveam mâinile reci. Totul părea rece și fierbinte totodată. Unde-mi fusese capul? Aveam să fim descoperiți, iar eu făcută de râs, apoi concediată, și viața așa cum o știam urma să se încheie acolo.

— Poți să intri într-o clădire în flăcări, dar nu poți petrece o seară cu un tip simpatic?

— E ceva complet diferit, am replicat.

— De acord, a spus Diana.

— Seara cu tipul e mai distractivă, a completat Josie.

— Depinde cum definești tu distracția, i-am zis.

Nu era o întâlnire, dar așa simțeam. Erau multe lucruri contrarii. Voiam să merg la fel de mult cum îmi doream să nu fi acceptat. Speram ca răcanul să se grăbească și să ajungă odată, în aceeași măsură în care aș fi vrut să nu mai vină. Voiam să port și eu o dată-n viață o rochie diafană, dar, în același timp, îmi doream înapoi bustiera sport și un trening, cu tot cu gluga trasă peste cap.

Degetele mele păreau să fi stat în frigider.

În sfârșit, s-a auzit o bătaie în ușă, iar eu am simțit un junghi de teamă viscerală. Mi se părea un lucru îngrozitor ceea ce făceam acum. Cât de bizar! Scosesem corpuri din accidente auto și fusesem amenințată cu arma, văzusem atâția

oameni respirând pentru ultima dată și totuși *asta* mi se părea mai de speriat.

Am apucat-o pe Diana de braț.

— Poate ar trebui să îmi port uniforma de gală.

— *Uniforma*?!

Am dat din cap. Un sacou cu umerii ridicați – definiția atractivității.

Îmi vibra inima ca un motor. Fără să vreau, m-am ascuns pe jumătate în spatele uneia dintre ușile franceze.

Dar Josie deschidea deja ușa, iar Diana i se alătura, perfect normal, de parcă oamenii ar fi deschis ușa pentru musafiri tot timpul.

Diana a zâmbit și i-a spus:

— Bună, răcane. Ai întârziat.

— Am ajuns mai devreme, a zis el, cu o voce plină de regret, dar am văzut un copil căzând de pe bicicletă și m-am oprit să îl ajut.

Bineînțeles.

Josie și Diana s-au privit cu o expresie care spunea: *Adorabil.*

De dimineață se tunsese – mai scurt la spate, mai lung în față. Purta un costum gri închis perfect croit și o cravată albastru-pastel.

Arăta nefiresc de chipeș.

Și iată că se întâmpla. Alegerile mele își urmau cursul. Nu mai puteam face nimic decât să ies și să dau ochii cu el.

A ridicat privirea spre mine.

Am remarcat ceva: a renunțat la zâmbet pentru o secundă. Parcă ar fi uitat de toate – de ce făcea, de ce spunea. A rămas nemișcat.

Arătam atât de diferit? m-am întrebat. *Eram o apariție atât de șocantă?*

Niciodată în viață nu mă privise cineva așa.

Bănuiesc că aș fi putut inventa o explicație depreciativă pentru șocul de pe fața lui: aveam mâncare între dinți, un coș imens pe frunte sau îmi curgea brusc nasul… Dar nu era cazul.

Cunoșteam privirea aceea și o cunoșteam pentru că îmi era familiară.

Așa mă uitam și eu la el.

Am mai remarcat ceva: toată agonia așteptării s-a topit la vederea lui. Dusă a fost și agitația. Prezența lui în cameră făcea să fie totul bine.

Poate eram condamnată să regret asta mai târziu. Dar acum nu regretam nimic.

Am făcut un pas mai aproape.

A făcut și el unul, uitând de mama și de Josie.

— Arăți bine așa aranjată.

— La fel și tu, i-am spus.

— Mersi că m-ai salvat în seara asta.

— Câtă vreme nu spui nimănui.

I s-a topit din nou zâmbetul și, desenându-și în dreptul inimii un X mare, a spus:

— Pe cuvânt.

A mai făcut câțiva pași, de parcă eram doar noi în cameră. Apoi m-a luat de mână și m-a condus spre ușă.

— Trebuie să-ți mărturisesc ceva, răcane, i-am zis.

— Ce?

— Eu nu pot să merg cu sandalele astea.

— E în regulă, mi-a răspuns. Te ajut eu.

— Și mă simt complet dezbrăcată în rochia asta.

— Nu ești. Aș fi remarcat.

— Știu că nu e o întâlnire, dar așa pare, și vreau să te informez că nu am fost niciodată la o întâlnire.

— Niciodată?

— Niciodată.

— Asta e prima ta întâlnire?

— Nu e o întâlnire.

— Dar dacă ar fi, așa ar fi?

— Așa ar fi.

Cred că le-am spus la revedere mamei și lui Josie. Nu-mi amintesc.

Tot ce-mi aduc aminte este cum se simțea brațul lui, care-mi înconjura talia, cât de subțire era

materialul mătăsos al rochiei și cât de conștientă eram de toate: de vântul care mi se juca în păr, de soarele după-amiezii care îmi mângâia clavicula, de senzația fiecărui pas șubred. Fiecare centimetru de piele mi-l simțeam treaz, fiecare gură de aer părea să îmi facă rotocoale în piept și, de fiecare dată când îndrăzneam să mă uit la răcan, îmi vibra tot corpul.

Nu era deloc bine și, totodată, era prea bine.

M-a condus la camionetă și mi-a deschis portiera.

Eram capabilă să mi-o deschid și singură? Firește.

Dar mi-a plăcut gestul.

Încercând să mă așez, nu am știut ce să fac cu picioarele. În cele din urmă, le-am pus unul peste altul și le-am privit în poziția aceea, de parcă nici măcar nu îmi aparțineau.

Răcanul, așezându-se pe scaunul lui, le-a privit și el. În loc să pornească mașina.

— Nici nu am știut că ai picioare, a spus el, arătând spre ele.

— Am avut dintotdeauna.

— Le cam ții ascunse.

— Nu ascunse, ci… în pantaloni. Așa cum le ții și tu, apropo.

— Dar tu ai picioare de femeie, mi-a explicat.

— Da.

— Eu nu am.

— Așa e.

— Vreau doar să zic că nimeni nu vrea să vadă picioarele mele.

— Sunt convinsă că *există* cineva care vrea. Poate Cutie.

Răcanul a rânjit, iar ochii i-au făcut mici riduri la colțuri.

A pornit motorul și a clătinat din cap.

— Hanwell are picioare, a repetat, minunându-se.

I-am tras una peste umăr.

Am plecat. Am urmat linia coastei către sud, iar eu le-am permis priveliștii și vântului să mă fure, pentru o vreme.

— Nu o să beau în seara asta, apropo, i-am spus, ca să pot conduce, în cazul în care vei avea nevoie.

— Vrei să-ți păstrezi cumpătul, ha?

— Ceva de genul.

— Dacă te răzgândești, este în regulă. Eu nu mă îmbăt. Pot să beau toată ziua și nici nu simt.

— Te bag sub masă, i-am spus, privindu-l.

— Să te văd!

M-am sprijinit de tetieră și am lăsat vântul să mi se încurce în păr.

— Te-ai decis ce le spui alor tăi despre mine?

— M-am gândit la prezentarea perfectă.

— S-auzim.

— Când mă întreabă unde e Amy, o să le spun că nu a reușit să ajungă, dar am adus o prietenă.

— Genial. Nici măcar nu e o minciună. Distrage și redirecționează.

— Apoi treaba ta este să mă răpești și să mă duci pe ringul de dans, pentru a evita alte întrebări.

— Nu sunt convinsă că pot răpi pe nimeni câtă vreme port încălțările astea, i-am spus, dar o să încerc.

Șaptesprezece

Cât eram la secție, răcanul era taciturn. Zâmbea mult, ajuta mult, făcea tot ce i se cerea și ceva pe deasupra, dar nu se omora cu vorba.

Însă la o reuniune de familie, cu beculețe intermitente și un glob disco într-o sală plină ochi de verișori irlandezi, cu un DJ care punea câte un top patruzeci aferent fiecărui deceniu?

Nu-i mai tăcea gura.

Din clipa în care am intrat, oamenii s-au agățat de el, îmbrățișându-l, bătându-l pe spate, ciufulindu-i părul – iar el le răspundea tuturor, cu aceeași amabilitate și dăruire. Arăta spre vărul Mikey, bătea cuba cu vărul Patrick, îi spunea mătușii Aileen de milioane.

Era sufletul petrecerii.

Eu eram cea tăcută. Stăteam acolo fără sutien, în batista inflamabilă care avea pretenții de rochie, cu sandalele pe șenile și încercam să îmi păstrez echilibrul.

Surorile lui l-au copleșit cu îmbrățișări și pupături. I-a mărturisit uneia care era treaba cu noi, iar în clipa următoare știau toate, ca într-o colonie de furnici. A apărut cea mai mare, cu un bebeluș sprijinit pe șold, să se uite la mine.

— Ea este iubita falsă? a întrebat zâmbind.

— Nu ne prefacem că ar fi iubita mea, a corectat-o răcanul. O folosim ca fiind o distragere.

Sora pe nume Shannon m-a măsurat din priviri.

— *Este* o distragere.

Unde era echipamentul meu când aveam nevoie?

Apoi cu un deget îndreptat spre mine, mi-a zis:

— Să nu-i frângi inima!

— Taci, i-a șoptit el.

M-am mirat. Păream genul?

— Glumesc, i-a replicat sora lui. Apoi s-a întors spre mine și mi-a repetat: Dar serios, să nu-i frângi

inima.

Ne-a luat o jumătate de oră să ajungem de cealaltă parte a sălii ca să-i salutăm părinții. Răcanul deja dăduse peste cap două beri și înghițise vreo douăzeci de mini-quiche[13], iar eu terminasem două daiquiri[14] fără alcool.

Părinții lui erau adorabili. Tatăl său purta uniforma de gală de la Brigada de Pompieri din Boston, cu epoleți și caschetă, iar mama lui – un costum rozaliu cu pantaloni, cu un corsaj prins pe rever. Răcanul s-a aplecat să îi pupe.

— Aniversare fericită, le-a spus el. Colleen și Big Robby, ea este…

Mama lui l-a întrerupt.

— Unde este Amy?

Ne așteptam, însă nu atât de repede.

— Amy nu a putut veni…

Big Robby s-a aplecat, mișcând sugestiv din sprâncene.

— Pentru că băiatul nostru are o nouă iubită.

Răcanul și cu mine am încremenit. Nu ăsta era planul. Colleen a încremenit și ea. Eu nu eram Amy, iubita pe care și-o dorise pentru fiul ei.

Big Robby a ridicat din umeri.

— Le-am auzit vorbind pe surorile tale.

— Ce s-a întâmplat cu Amy? a întrebat Colleen, măsurându-mă.

— Luăm o pauză.

Mama lui aștepta mai multe detalii.

— De fapt, a spus răcanul, cu o sclipire bruscă, noul job al lui Amy a dus-o în California, iar pentru mine n-avea sens să mă mut cu ea.

Orice nemulțumire ar fi avut Colleen din cauza pierderii lui Amy a fost temperată de faptul că fiul ei nu o urmase prostește tocmai în California. Mi-a zâmbit. Nu eram Amy, dar măcar eram de acolo, nu locuiam în alt stat.

— Și tu ești…?

— Sunt C… am început, însă răcanul m-a tras brusc lângă el.

— Christabel! a strigat el. Apoi, pe un ton normal: Este prietena mea, Christabel.

— Este unul dintre numele mele favorite, a spus Colleen. Dacă aș mai fi avut o fată, așa i-aș fi pus numele.

— Ah, am exclamat, uluită.

— Cum v-ați cunoscut? a întrebat Big Robby.

Înainte să pot inventa un răspuns, răcanul m-a tras spre ringul de dans. M-am împleticit după el și ne-am oprit, în cele din urmă, doar ca să mă izbesc de pieptul lui. DJ-ul pusese Kool & the Gang.

— Ce faci? l-am întrebat, lovindu-l în umăr.

— Trebuia să mă târăști pe ringul de dans.

— Păi, s-au schimbat planurile.

— Nu mai spune. Acum ei cred că ești iubita mea.

— A fost foarte nepoliticos să plecăm de lângă mama ta chiar când îmi complimenta numele.

— Nu e numele tău, mi-a spus el. E al meu. Ar fi fost al meu, dacă eram fată.

Ne-am uitat unul la altul. S-a terminat piesa și a început alta. Dintr-odată, s-au redus luminile și l-am auzit pe DJ (un alt văr) în boxe.

— Bine ați venit la cel mai bun s*low* din toate timpurile: clasicul fără vârstă de la Bee Gees, *How Deep Is Your Love*?

— Se uită la noi, a zis răcanul, privind peste umărul meu. Înconjoară-mi gâtul cu brațele.

— Deci dansăm, am spus eu.

— Așa cred, a adăugat el, de parcă era o provocare.

Nu refuzam niciodată o provocare.

M-am lipit de el. Mi-am dat seama din nou cât de goală eram pe sub rochie. Nu îl puteam privi în ochi, așa că m-am holbat la nodul cravatei.

Eram ametită. Mă puteam concentra doar la cât de ciudat mă simțeam. Mai dansasem lent înainte, însă, la nivel celular, mi se părea complet diferit acum. Eram conștientă de fiecare parte a trupului meu care îi atingea corpul – de greutatea brațelor

mele pe umerii lui, de căldura palmelor lui pe șoldurile mele, de apropierea de gâtul lui proaspăt bărbierit și de parfumul său.

Eram despărțiți doar de haine.

— Dacă vom continua să ne prefacem că ieșim împreună, Christabel, va trebui să te abții să-mi mai spui *răcane.*

— Și cum să-ți spun?

— Ce zici de numele meu?

L-am privit, în sfârșit, în ochi.

— Cum te cheamă?

S-a dat înapoi, încruntat.

— Dar știi cum mă cheamă.

— Callaghan, am zis.

— Prenumele.

M-am uitat lung la el.

— Nu, am clătinat din cap.

— Încearcă.

Asta mă ajuta să mă concentrez. Creierul meu primise o sarcină.

— Felix, am spus.

— Serios?

— Frank! am încercat mai departe. Melvin.

— *Melvin?!*

Părea deranjat. Începusem să mă amuz.

— Reginald? Maximilian. Jebediah.

A scrâșnit din dinți, cu un soi de respect înciudat pentru cât eram de nesuferită.

— Jebediah Callaghan.

Eram încântată de iritarea lui.

— Sună bine.

A oftat adânc.

— Owen. Mă numesc Owen.

— Vrei să-ți spun Owen? am întrebat, de parcă era o idee nebunească.

— Da, a spus. Chiar vreau.

Am încuviințat cu gravitate.

— OK, Oscar. Respect alegerea ta.

Nu și-a permis să mă corecteze.

Triumfătoare, mi-am sprijinit capul pe umărul lui Owen, și atunci am văzut că întreaga lui familie ne privea.

— Atâta tărăboi pentru nimic, am spus. Mama ta este bine.

— E mereu bine la suprafață, mi-a șoptit Owen. O să mă încolțească mai încolo.

De fapt, era minunat să mă pot sprijini de el. Mi-era puțin greață.

— Hei, i-am zis. Există vreo șansă ca daiquiri-urile alea fără alcool să fi avut, de fapt, ceva?

Owen s-a întins să se uite spre bar.

— Văd că Alex, vărul meu, este barman, la o petrecere plină de irlandezi, deci da, șansele sunt mari.

Dar nu era de la alcool și știam asta.

Era Owen. Mă îmbătasem cu el. Numele, cravata, cămașa slim fit călcată, care i se lipea de pectorali. Mâinile lui pe șoldurile mele.

Se termina melodia.

— Ești bine? m-a întrebat. Vrei să luăm aer?

Am încuviințat și m-a condus departe de ring.

Zvonurile despre noi se răspândeau ca un foc de gaze.

Croindu-ne drum prin încăpere, Owen a bătut cuba și a primit lovituri peste obraz de la verișori. Comentariu după comentariu le însoțeau. *Bună treabă, amice, Mai bine ai ține-o sub cheie,* nemaivorbind de *Ai fermoarul descheiat.*

Vedeam deja ușa, când mi-am agățat platforma și mi-a cedat piciorul. Am căzut, însă Owen m-a prins chiar înainte să mă lovesc la genunchi. Voiam să-i mulțumesc și să mă ridic din nou, dar i s-au blocat brațele și m-a ținut acolo, cu ochii la nivelul cataramei de la curea.

Îmi adunasem picioarele și eram pe cale să mă ridic și să zic: *Ce naiba, omule?* când l-am auzit spunând:

— Bună seara, căpitane Murphy.

I-am recunoscut vocea căpitanului.

— Răcane.

Am încremenit.

După o secundă și probabil după ce remarcase capul meu la nivelul blugilor lui Owen, a adăugat:

— Se pare că ai o seară grozavă.

— Da, domnule.

— Ne vedem în tura următoare.

— Da, domnule.

M-am simțit ridicată, strânsă la pieptul lui Owen și vârâtă direct într-o debara pentru mături.

Ușa s-a închis după noi.

— Ce naiba? am spus când Owen mi-a dat drumul. Am încercat să-mi obișnuiesc ochii cu bezna.

A părut uimit că întrebasem.

— Era căpitanul.

Știam asta deja.

— Ai zis că a refuzat invitația.

— Așa a făcut.

— Iar acum suntem blocați în debara.

— *Tu* ești blocată, a subliniat Owen.

Era atât de întuneric, că nu eram decât două voci. Owen căuta întrerupătorul.

— Am putea sta aici ore întregi.

— O spui de parcă ar fi un lucru rău, m-a tachinat el.

Eram furioasă, iar felul lui de a trata lucrurile m-a înfuriat și mai rău.

— Vorbesc serios.

— Ne dăm noi seama cum să ieșim de aici.

— Cum? l-am întrebat. Ai spus că nu vom fi prinși!

— Nu vom fi.

— Băi, am adăugat, căpitanul ne-a văzut!

— Dar nu te-a recunoscut.

— De unde știi?

— Crede-mă, a spus Owen, nu arăți *deloc* ca la secție.

Era o insultă sau un compliment? M-am încruntat.

— Dar pot fi recunoscută. Nu port un costum de clovn.

— Ce a văzut acolo n-a fost în niciun caz pompierul Hanwell.

— Dar ce a văzut?

— M-a văzut ținând o fată sexy, beată, numai picioare și păr.

— Nu sunt beată! Nici sexy! *Tocmai spusese că eram sexy?!*

— Asta e ideea. Fata de acolo era opusul tău.

— Mersi.

Owen intrase deja în modul *soluționare criză.*

— Există un milion de căi de a te scoate de aici. Trebuie doar să ne gândim o secundă la cum să procedăm.

Nu voiam să fiu nevoită să rezolv problema.

— La ce mi-o fi stat mintea când am venit? am rostit în plină beznă. A fost cel mai prostesc lucru pe care l-am făcut vreodată.

— Ai vrut să mă ajuți, mi-a spus Owen.

Dar eu nu terminasem.

— Știam că locul va colcăi de pompieri. Chiar dacă nu venea căpitanul, cineva, cumva, tot ne putea prinde. Știam asta, dar tot am venit. Căpitanul meu din Austin mi-a spus clar să nu fac așa ceva. Dintre toate cele zece mii de lucruri pe care *nu trebuia* să le fac, treaba asta era prima pe listă! Dar iată-mă! Sabotez tot ce am construit cu multă muncă. Nu am fost niciodată sărutată, iar acum o să fiu concediată fiindcă m-am culcat cu un răcan!

— Cum așa? N-ai fost sărutată?!

Am oftat cu furie. M-am gândit cum să mă eschivez. Am renunțat.

— Nu cum trebuie.

— Cum e posibil?

— Am fost ocupată. Munceam.

— Da, dar… nimeni nu-i chiar atât de ocupat.

Tăcere.

— Ce? am întrebat.

— Nimic.

— Ce? am repetat, apropiindu-mă.

Mi se obișnuiseră ochii. Acum îl vedeam.

— Păi, a început el, scuturând din cap de parcă încerca să se descotorosească de idee. Când aud asta, vreau să te sărut.

— Nu mă săruta, i-am spus, împingându-l în peretele debaralei.

Fețele noastre erau la câțiva centimetri.

Încercam oare să sting focul sau să îl întețesc?

Ar fi trebuit să mă dau înapoi. Dar n-am făcut-o.

— Te scot eu de aici, mi-a spus răcanul. Promit.

Atunci l-am sărutat.

A fost luat prin surprindere și nu prea. Într-o clipă, brațele lui m-au înconjurat, mă săruta și el, și nu doar cu gura, ci cu întreg corpul: cu brațele, cu picioarele, cu umerii și cu mâinile. S-a implicat atât de pasional în sărut, că ne-am împleticit în spate și ne-am lovit de perete. S-a lipit de mine, trecându-și palmele peste batista de mătase impropriu numită *rochie,* peste umerii mei, apoi pe ceafă și în păr. Am făcut și eu aceleași lucruri.

M-am simțit ca izbită de un val.

Furată de forța lui năucitoare.

Este prea dramatic dacă spun că timpul s-a oprit?

Dar s-a oprit.

Poate că săruturile sunt speciale pentru toți. Nu am de unde să știu.

Dar acesta a fost primul pentru mine.

Sau primul de calitate, dacă vreți.

Când gura răcanului a atins-o pe a mea, tot ce mă duruse – de ani întregi – parcă s-a vindecat.

Am simțit o bucurie nouă, ceva ce nu mai simțisem niciodată până atunci.

Asta să fi fost iubirea?

Habar nu aveam.

Ce știam era că sărutul, în momentul acela, era ceva special. Văzusem și făcusem o mulțime de

lucruri grozave în cei douăzeci și șase de ani ai mei. Dar nimic de genul.

Răcanul a încetinit ritmul și s-a lipit de mine. I-am înconjurat gâtul cu brațele. I-am atins părul mătăsos de la ceafă. Am încetinit și eu, savurând momentul.

Mă săruta și eu îi răspundeam. Imposibil, dar adevărat.

Cumva, am alunecat spre ușa debaralei, iar el și-a vârât un picior între ale mele, conectându-ne într-un fel care a făcut să-mi vibreze fiecare celulă din corp. Am început să mă topesc ca untul într-o tigaie încinsă. M-am dizolvat în îmbrățișarea lui și am cedat acestui moment extraordinar, care îmi răpea respirația.

Asta-mi lipsise în tot acest timp. Ca să vezi!

Ce avea să mă uimească mai târziu era că nimic nu fusese rău. Nicio parte din clipele acelea incredibile din povestea vieții mele nu mi se păruse de speriat, de groază sau ceva dureros. Pentru un minut, în timp ce m-am abandonat tuturor părților bune, am simțit că nimic nu putea fi din nou rău.

Până când s-a auzit o bătaie puternică în ușă.

Ușa de care eram noi lipiți.

Bătaia a făcut să îmi vibreze cutia toracică. Ne-am revenit și ne-am uitat în jur.

— Sunteți în debara? s-a auzit o voce iritată.

Răcanul a oftat adânc.

— Pleacă, Shannon, a strigat el.

— Toată lumea crede că faceți sex.

— Nu face nimeni sex. Dispari.

— S-a făcut un pariu, să știi, a continuat ea. Am pus cincizeci de biștari pe tine.

— Serios, Shannon, a repetat Owen mai tare.

— Bine, a spus ea, dar să nu ne dezamăgești. Apoi s-a prefăcut că șoptește: Alex are o cutie mare cu prezervative, dacă aveți nevoie.

Răcanul și cu mine eram terminați. Când Shannon a plecat, el a zis:

— E o pacoste.

Mă simțeam ca o persoană trezită dintr-un somn adânc. Am clipit. Am privit în jur. Am redescoperit realitatea. Pierdusem momentul. Eram într-o debara. Cu răcanul. Nu era în regulă.

L-am împins ușor, iar el a prins ideea și s-a dat înapoi. Și-a aranjat hainele. Mi le-am aranjat și eu.

— A fost surprinzător, am spus.

— Corect.

— Probabil o idee foarte proastă.

— Nu pentru mine, să știi.

— Eu voi fi concediată, în schimb.

— În niciun caz.

— Da, sigur.

Eu știam cum funcționează lucrurile și că finalul nu va fi unul fericit pentru mine.

Răcanul a făcut atunci un gest surprinzător. M-a luat de mână și m-a strâns ușor, privindu-mă în ochi.

— Nu voi spune nimănui. Te rog să fii convinsă că poți avea încredere în mine, da?

Am încuviințat.

— OK, a zis. Hai să te scoatem de-aici.

— Cum?

A ridicat din umeri, de parcă era la mintea cocoșului.

— Aruncată pe un umăr, iar coama ta de păr îți va acoperi fața și, chiar dacă ne vede căpitanul, nu va ști că ești tu.

Optsprezece

În noaptea aceea, cu ferestrele deschise, m-am întins pe pat și am privit perdelușele cu franjuri agitate de briză, cu inima fluturându-mi în piept ca un zmeu de hârtie.

Răcanul. Îl sărutasem pe răcan. Și încă zdravăn. Într-o debara.

Mă așteptasem să am sentimente amestecate despre sărut, ținând cont de cât de multe eforturi făcusem să îl evit.

Dar nu aveam.

Eram încântată. Eram de-a dreptul *fermecată.*

Deci așa era. Așa mă puteam simți.

Crezusem multă vreme că îmi pierdusem capacitatea de a simți lucruri pozitive.

Chiar trebuie să descriu ce mi-a făcut Heath Thompson în noaptea în care am împlinit șaisprezece ani? Chiar trebuie să povestesc în detaliu?

Hai să cădem de acord că a fost rău – foarte rău. Atât de rău, că *rău* nu este un cuvânt suficient de rău. Atât de rău, încât mi-a creat un vârtej negru în centrul inimii și fiecare zi ulterioară mi-am petrecut-o încercând să nu privesc în el, să mă gândesc la el sau să mă apropii prea tare, de teamă că aș putea cădea. Atât de rău, că îmi închisesem complet inima. Nu mai ieșisem la nicio întâlnire, nu mai sărutasem pe nimeni, nu mai avusesem nici măcar un gând romantic de zece ani.

Până acum.

Până la răcan.

Care-mi oferise ceva incontestabil de *bun.*

V-aș fi zis că eram bine și înainte. Eram. Funcționam, eram puternică. Îmi plăteam impozitele, îmi schimbam la timp uleiul de la mașină și cumpăram ouă organice din piețele locale. Eram instructoare de autoapărare, pentru numele lui Dumnezeu! Unii oameni devin complet

deraiați din cauza unei traume. Alții sunt de-a dreptul striviți și nu își mai revin, înțeleg. Chiar înțeleg. Însă eu am avut noroc. Mi-a luat atâția ani, încât nici nu mi-am dat seama că se întâmpla, dar mi-am putut reconfigura viața. Am terminat liceul, am mers la facultate și îmi câștig traiul ajutând oamenii.

Mulți ani, mi-am dorit să mor.

Dar n-am murit. Am supraviețuit.

Mai mult, o duceam bine.

Înainte de ceremonia de premiere, v-aș fi spus că îmi revenisem complet.

Asta până când Heath Thompson a apărut pe scenă și *a îndrăznit să mă atingă.* Atunci am aflat amândoi cât de puternică devenisem.

Poate prea puternică ca să-mi fie bine.

După aceea, mi se păruse că mă autosabotasem. Mă îngrijorasem, în timp ce traversam țara în mașină, că era începutul sfârșitului. Poate că era sfârșitul unei perioade. Dar era și un început, cu potențialul de a îmbunătăți lucrurile sau de a le înrăutăți.

Îl sărutasem pe Owen cu întreg corpul și fusese bine.

Firește că orice act violent este rău, dar ceea ce-mi făcuse mie Heath Thompson fusese un atac împotriva iubirii înseși. Luase una dintre cele mai bune părți ale umanității și o distrusese.

Aș fi renunțat la orice speranță legată de iubire în schimbul unei garanții că nu va mai trebui să retrăiesc niciodată acea parte din amintirile mele.

Ce mă uluia era că nimic din ce se întâmplase cu răcanul nu mă dusese cu gândul la noaptea aceea. Nu declanșase frânturi de amintiri, nu cauzase groază, nici nu mă făcuse să-mi doresc să mor. Dimpotrivă.

Nu fusese vorba de groază, ci de bucurie. Nu de agonie, ci de plăcere. Fuseseră implicate guri, într-adevăr, și mâini, și brațe, și trupuri care se atingeau, dar contextul fusese atât de diferit – cu o

persoană care-mi plăcea, pe care o admiram, în care aveam încredere. Nu era loc pentru comparații.

Sărutul în sine fusese o surpriză majoră.

Dar să descopăr că nu-mi provoca agonie? Aceea era surpriza cea mai mare.

Mă simțeam aproape nostalgică, de parcă îmi aminteam cum era atunci când credeam că în lume găsești doar lucruri bune, oameni de treabă și noroc. Gândul avea totuși un iz dulce-amărui, pentru că insista că existau atâtea altele pe care să le aștept cu nerăbdare – chiar dacă știam deja că aveam multe obstacole de care să mă tem.

Cumva, ceea ce mă făcuse răcanul să trăiesc era genul de speranță pe care-o simți doar când nu știi suficiente lucruri, pentru că n-ai trecut prin destule experiențe. Însă eu știam.

Știam chiar prea multe.

Mă întrebam dacă asta era. Poate că îmi plăcea atât de mult tocmai fiindcă nu îl puteam avea. N-aș fi putut alege o persoană mai interzisă, mai dincolo de orice limită, decât Owen. Nu puteam fi împreună.

Părea un pariu pierdut, dar mă ținea în siguranță.

Totodată, era mai periculos decât orice făcusem până atunci, pentru că acum, că știam ce puteam rata, îmi doream mai mult.

Stăteam pe pat și plângeam. Mi se udase părul pe pernă. Nu exagerez deloc când spun că eram persoana care nu plângea niciodată și, totuși, lacrimile curgeau în voie.

Nu sunt nici măcar sigură *de ce* plângeam. Erau atât de multe emoții care se amestecau. N-aveam idee cum să le deosebesc. Cu siguranță exista tristețe în acest tumult. Furie. Ușurare, bucurie, dorință și anxietate. Lacrimi de toate felurile, cred. Lacrimi de revenire la viață.

Nouăsprezece

În dimineața următoare, când am ajuns la secție, căpitanul m-a chemat la el și mi-a urlat în față. Dar nu din motivul de care mă temeam.

Când am intrat, era la birou.

— La ce ți-a fost mintea, Hanwell? a întrebat el, fără să ridice privirea.

Am încremenit.

Doamne! Atât mi-a fost.

Când nu am răspuns, a înălțat ochii. Apoi s-a ridicat.

— Deci?

Am clătinat din cap. Nu pricepeam.

— Nu se poate să fi fost un accident! a exclamat. Nu se poate ca tu să nu cunoști regulile. Iar dacă le cunoști și le-ai încălcat, asta înseamnă neascultarea ordinelor. A făcut un pas în față. Știi ce părere am despre asta.

Am clipit.

— E limpede?

Deloc.

Am clătinat încetișor din cap.

— Nu știi despre ce vorbesc? a spus.

Am clătinat iar din cap.

S-a întins și a luat un pachet de pe birou.

— La asta mă refer. L-a întins, ca pe o dovadă care mă incrimina.

M-am încruntat.

Apoi mi-am dat seama ce era.

O trusă cu antidot pentru intoxicația cu cianură.

Pentru *asta* era supărat? Ușurarea m-a lovit atât de tare, că am simțit că amețesc o clipă. Dar a trecut.

— Vrei să-mi explici?

Am inspirat adânc.

— Se pare că am primit o trusă anti-cianură, am spus. M-am uitat către biroul lui, după un alt pachet. Ar trebui să fie două.

— Deci recunoști că tu ești responsabilă.

Numele meu era pe eticheta de la poștă.

— Da.

— Hanwell, a rostit căpitanul, aruncând pachetul înapoi pe birou și încrucișându-și brațele. Așa cum îți place să îmi amintești, nu ești începătoare. Știi cum funcționează lucrurile într-o secție de pompieri. Prin urmare, nu îmi dau seama cum ți-ai imaginat că ai putea comanda echipament fără permisiunea mea.

— Nu l-am comandat, am spus. Am aplicat la un grant.

— Și cine ți-a spus să faci asta?

— Dumneavoastră.

S-a uitat lung la mine.

— Vă amintiți? am zis. Acum ceva vreme, în prima mea zi aici. Am întrebat dacă avem truse ca acestea la secție și ați spus că nu. Am zis că aveam nevoie de ele și mi-ați răspuns să găsesc două mii de dolari și se rezolvă.

— Îmi amintesc vag.

— Păi, am spus, am găsit două mii de dolari.

— Nu pricep.

— Am aplicat pentru obținerea unui grant de la FEMA[15], în folosul secției. Pentru bani, ca să cumpărăm două truse. Am câștigat grantul.

— Ai aplicat pentru un grant?

— Da, de fapt, la mai multe, am spus, cu o urmă de mândrie. Din diverse surse. Finanțare pentru văruire, pentru saltele noi, pentru iluminare mai bună. Pentru un nou uscător de echipamente și pentru vestiare noi. Pentru ventilație mai bună în sala mașinilor. Pentru o grămadă de lucruri.

Presupusesem, sincer, că dacă obțineam un grant, ar fi un lucru bun, fără echivoc.

Dar, privind fața căpitanului, am înțeles că nu era nici pe departe bine.

— Să scrii candidaturi pentru granturi face parte din fișa postului?

— Nu, domnule. Dar…

— Respectăm ordinele aici, Hanwell. Nu aplici pentru granturi, nu decizi dacă avem nevoie de saltele noi și nici nu ne cumperi hârtie igienică dacă nu-ți ordon eu.

— Da, domnule, însă ați spus…

— Secția asta, a continuat el, se află aici, chiar în locul ăsta, de o sută douăzeci de ani.

Doamne! Îl jignisem.

— Am supraviețuit o sută douăzeci de ani fără ajutorul tău.

— M-am gândit…

— Te-ai gândit c-o să vii aici cu ideile tale despre compost și despre panourile solare și c-o să ne arăți cum se face.

— Nu, eu…

— Nu înțelegi că ne insulți?

— Dar eu…

— Ți-ai dat seama că s-ar putea să nu ai rezolvarea la orice?

Nu se aștepta la un răspuns.

Am coborât privirea.

— Încercam să mă fac folositoare, domnule.

— Poate că ar fi cazul ca persoana cea mai nouă din echipă să nu încerce să schimbe totul imediat. Poate c-ar trebui să petreacă ceva timp la secție, înainte să decidă că trebuie văruită.

Nu există cuvinte cu ajutorul cărora să fi putut descrie faptul că nu mă așteptasem deloc la reacția aceea din partea lui.

— Îmi pare rău, domnule.

— Să-ți pară.

— Să… am început, uimită că voiam să pun întrebarea, să le trimit înapoi?

— Nu e vorba despre kituri, Hanwell, a spus căpitanul. E vorba despre respectarea ordinelor.

— Le respect, domnule.

— Serios? Ce faci dacă un superior îți spune să execuți ceva?

— Fac ce mi se ordonă, domnule.

— Și dacă *nu îți spune* să execuți ceva?

— Nu fac, am oftat.

— Ne-am înțeles?

— Ne-am înțeles.

S-a întors înapoi la computer. Terminase cu mine.

— Bine, a zis. Acum dispari.

M-am îndreptat spre vestiar, uluită, dar simțindu-mă și foarte norocoasă pentru că nu intrasem în bucluc din motivul la care mă gândisem. Poate că răcanul avea dreptate. Poate că *întâlnirea* noastră nu avea să-mi pună punct carierei.

Poate scăpăm basma curată.

Sau poate că nu. Când am deschis ușa vestiarului, am descoperit că interiorul fusese mâzgălit peste tot cu graffiti. Cu un scris groaznic, cu litere de cincisprezece centimetri, cineva mânjise cu un spray un singur cuvânt: *TÂRFĂ*.

Am trântit ușa de cum l-am văzut.

Am simțit o înțepătură de panică. Nu era deloc OK. Nici corect. Nici… precis. Nici pe departe.

Pachețel s-a uitat la mine.

— E totul bine?

— Da, i-am spus. Dar mi se accelerase respirația.

Sincronizarea era cel puțin ciudată.

Pachețel încă mă fixa cu privirea.

— Încuietoarea mea se mai blochează, am adăugat, sprijinindu-mă de ușă și respirând greu.

Oare mă recunoscuse căpitanul? Ăsta să fi fost motivul din cauza căruia era atât de ciudat de furios pentru că tocmai obținusem echipament de siguranță în valoare de patru mii de dolari pentru secție? Sau fusese cineva pe care nu îl observasem? Sau poate că se dusese vorba? Firește că până la finalul petrecerii toată lumea știa că Owen i-o trăsese unei fete foarte bete în debara.

Tot ce rămânea era ca ceilalți să afle despre asta.

Fusesem avertizată. Căpitanul Harris mă prevenise, așa cum o făcuse și întreaga mea viață ca femeie. Dacă încălcam regulile, eu eram cea pedepsită. Știam care erau riscurile pe care mi le asumam când am mers la petrecere cu el, deși nu fusesem cu adevărat capabilă să îmi imaginez care ar fi consecințele. Dar insistasem ca o proastă.

Acum, lipită de vestiar, încremenită, cu inima bătând, cu nivelul de adrenalină la cote maxime, începeam să înțeleg.

Nu era deloc bine.

Pachețel s-a încruntat.

Nu era prima dată în viață când deschideam o ușă de vestiar și vedeam cuvântul acela scris în interior. Ultima dată fusese în liceu. Atunci cineva îl mâzgălise cu vopsea portocalie. De data asta, însă, erau urme lăsate de un tub cu vopsea neagră. Mi se părea o coincidență imposibilă. Care erau șansele de a fi hărțuită astfel, nu o dată, ci de două ori?

Deși poate că manualul de hărțuire nu are chiar atât de multe capitole. Poate că genul de persoane care fac lucrurile astea nu își exploatează la maximum creativitatea.

Să văd cuvântul acela mâzgălit cu atâta furie mi-a ars retina. N-am mai scăpat de el. Nu mai puteam nici clipi. M-a tulburat profund, sincer vă spun, prin felul în care părea să fie un ecou a ceea ce se petrecuse în liceu.

M-a făcut să fiu supărată pe Owen. Dacă n-ar fi fost atât de irezistibil, atât de plăcut și dacă nu m-ar fi întrebat, n-aș fi mers niciodată cu el la petrecerea aia. Astăzi ar fi putut fi doar o altă zi obișnuită de luptă cu focul.

Eram supărată și pe mine. Unde-mi fusese capul? Cât de încrezută eram – cât de proastă – să mă gândesc că puteam face tot ce voiam? Știam în ce fel de lume trăiesc. Încălcasem regulile în mod voit, în mod stupid, și acum trebuia să suport consecințele.

Și, în cele din urmă, chiar dacă era la fel de important, eram supărată pe oricine făcuse gestul. Cineva chiar se chinuise să își dea seama care era combinația de la vestiarul meu și găsise o perioadă când sala era goală. Un om oarecare făcuse ceva ca să mă rănească, în mod deliberat, cu maliţiozitate.

Era un sentiment oribil. Cineva mă atacase.

Și nici măcar nu știam cine era.

Mi-am petrecut toată ziua având o stare de furie neîntreruptă, îndreptată împotriva oricărei ființe vii de pe lume, inclusiv asupra mea. M-am uitat urât la victime. Am măsurat fiecare tip din echipă cu suspiciune. Gândurile și emoțiile mele au fost amestecate, însă un lucru îmi era clar: trebuia să stau cât mai departe posibil de răcan.

Așa că…

Dacă el intra, eu ieșeam.

Dacă mă întreba ceva, eu nu îi răspundeam.

Încercam să îmi redobândesc puterea. Puteam supraviețui. Eram mai puternică decât situația. Un graffiti nu avea să mă oprească.

Apoi, după ce băieții s-au dus la culcare și le-am auzit ritmul sforăielilor, m-am strecurat la vestiare.

Oricum nu aveam somn.

Am deschis ușa și am aruncat un ochi în interior. O parte din mine spera că, dacă verificam iar, aveam să descopăr că poate a dispărut cuvântul.

Nu.

Tot acolo era. *Târfă.*

Scrisul era rotunjit și ascuțit în același timp. T-ul aproape că părea *X.* Arăta a *Xârfă,* mai degrabă. Teribil scris. *Haide.* Dacă tot faci asta, fă-o cum trebuie.

Deși putea fi un indiciu. Poate voi găsi o cale să mă uit prin hârtiile din biroul căpitanului sau poate că patru litere scrise cu vopsea nu erau suficiente.

Am inspirat prelung, răgușit, apoi am lăsat aerul să iasă. I-am permis capului să se sprijine în față, până când mi-a ajuns în palme. Am închis ochii. Eram atât de obosită.

Atunci am auzit un zgomot.

Dintr-odată, m-am mobilizat și am trântit ușa cu o singură mișcare.

Era Owen. Părea somnoros, cu părul ușor ciufulit, în maiou și, bănuiam, cu pantalonii de lucru în care sărise recent.

— Ești bine? a întrebat.

— Da, am spus, sprijinindu-mă de vestiar.

— Ce se întâmplă?

— Nimic.

Nu vorbiserăm de când mă dusese acasă după petrecere, adică în urmă cu vreo sută de ani, când trupul meu era încă topit de plăcere după distracția din debara. Ultima dată când discutaserăm, fiecare moleculă din aerul dintre noi scânteiase de posibilități.

Acum, totul era diferit.

Asta mă înfuria teribil.

— Oare… și-a căutat el cuvintele, te rugai sau așa ceva?

Aș dori să se consemneze că, la nivel intelectual, știam că răcanul nu mă ofensa în vreun fel.

Dar tot m-am supărat. Nu puteam să am parte nici măcar de câteva minute să procesez totul singură? Sentimentul era compus, sunt convinsă, din faptul că mâzgăleala era un atac – deși nu din partea lui. Totuși, cine știe? Ar fi putut fi oricine. Poate că ăsta fusese mereu planul lui malefic: să îmi câștige încrederea, părând amabil, politicos și delicios, să mă sărute până uitam de mine și apoi să mă saboteze.

Ridicol.

Dar toată situația era ridicolă.

— Mă *gândeam,* am zis, părând mai iritată decât mă așteptam. Îți sună familiar?

— Sigur, a spus el, încruntându-se la mine. Sunt mare fan.

— Tu de ce ești treaz?

— N-am somn, mi-a răspuns, ridicând din umeri. Aș vrea să pregătesc niște prăjiturele cu fulgi de ciocolată.

M-am uitat lung la el.

— Vrei? Dacă fac?

Chiar și ideea de a-l vedea pe el pregătind ceva atât de reconfortant și delicios precum prăjiturelele era iritantă.

— Nu, am zis.

— Serios? a întrebat, de parcă m-aș fi purtat ciudat.

Mai târziu, am încercat să îmi dau seama de ce eram atât de supărată pe el. Nu mă gândeam că situația era din vina lui. Știam că încerca doar să fie prietenos. Dar asta era problema. Voiam prăjiturică? Bineînțeles! Voiam să îi pot spune ce se petrecerea și să mă plâng unui amic? Desigur. Dar răcanul, în ciuda faptului că era singurul cu care voiam să vorbesc, era și ultima persoană cu care puteam face asta.

De-a dreptul frustrant.

Ce să spun? Se manifesta sub formă de furie.

— Te-ai purtat ciudat toată ziua, mi-a spus.

— Așa, și?

— Și… ești bine?

— Nu. Nu sunt bine. Și nu, nu vreau să vorbesc despre asta, nici să mă plâng, nici să avem un cerc al emoțiilor[16]. Lasă-mă în pace și pleacă.

Răcanul a ridicat mâinile.

— Bine. Nu-i bai. Am plecat.

— Și fără prăjiturele! am strigat după el.

Apoi a dispărut. A părăsit camera, pur și simplu, așa cum îi cerusem, dar tot m-a surprins.

Eram din nou singură. La fel de bucuroasă pe cât eram de dezamăgită că plecase.

Am încercat să curăț scrisul cu alcool, dar nu a mers. Într-un final, după ce am încercat cu *Windex* și cu *WD-40* și după ce am frecat cu buretele de sârmă, tot fără rezultat, am lipit cu bandă adezivă,

peste cuvânt, calendarul sexy de la fosta mea secție din Austin și apoi mi-am frecat mâinile.

Era o soluție bunicică să acopăr scrisul cu torsul nud al lui Hernandez. Dar asta m-a făcut să-mi fie dor de casă.

După noaptea aceea, m-am străduit săptămâni la rând să îmi păstrez echilibrul. Să alerg, să lucrez la sală și să ies la parkour. M-am străduit în fiecare minut din fiecare tură.

M-am străduit, ignorând complet răcanul, cu o asemenea vitalitate, de parcă nici nu exista. Și m-am străduit, în timp ce mergeam la apel după apel, ajutând un om în vârstă cu dureri în piept, o mamă care intrase cu mașina în șanț, o adolescentă care a născut, deși nu știa că era însărcinată.

Pentru mine, nimic nu mai avea sens.

Să mă gândesc că unul dintre băieți era capabil de așa ceva distrugea tot ce știam despre pompieri.

Adevărul esențial despre pompierie este că-i o profesie în care ajuți. Oamenii se apucă de ea fiindcă vor să îi ajute pe alții. Da, poate că doresc să poarte echipamente de pompieri, poate că au chef să spargă lucruri cu toporul sau vor să conducă o camionetă mare și roșie, cu sirenă.

Dar pompierii sunt, în mod fundamental, buni la suflet. Nu spun că nu intră în belele, că nu le este dificil să își exprime sentimentele sau că nu afișează, de multe ori, o atitudine sexistă – sau înclinații spre alte *-isme.* Sunt oameni și ei. Sunt dezordonați, imperfecți și greșesc. Dar, la bază, sunt oameni buni.

Asta era dilema mea.

Dacă *pompierii* nu mai erau, prin definiție, oameni buni, atunci poate că breasla lor dispăruse.

Teoretic, următoarele săptămâni de muncă nu au fost prea diferite de cele dinainte. Trebuia să fac ture și îmi executam sarcinile cu mare atenție. Răspundeam la apeluri, aveam grijă de pacienți, făceam totul ca la carte. Alergam în continuare

cincisprezece kilometri pe zi. Făceam parkour și studiam terenul din spatele secției când nu era nimeni de față. Poate că-l ignoram pe răcan mai mult ca de obicei, însă nu îi căutasem niciodată compania – din diverse motive.

La suprafață, probabil că lucrurile păreau la fel.

Dar nu era nimic ca înainte.

Noaptea aceea petrecută cu el mă deschisese profund, ca pe un boboc filmat pe repede-înainte, care explodează de petale, tandrețe și culoare.

Mă tot gândeam că dacă aș fi intrat în vestiar, a doua zi dimineață, purtând *armura* mea obișnuită, să văd cuvântul acela m-ar fi iritat, într-adevăr, însă nu m-ar fi făcut bucăți.

Ce puteam să fac, dacă nu să mă retrag? Să-mi pun armura înapoi? Era vorba despre autoapărare.

Dar acum știam ce ratam. Îmi aminteam cum mă simțisem când nu eram singură.

Acum, că știam, era insuportabil.

Dar, cu toate acestea, am suportat. Asta facem, nu? Asta îmi place mie cel mai mult la rasa umană: că ne ridicăm, iar și iar, din propria cenușă și mergem mai departe.

Totuși, singurătatea de după ce-l respinsesem pe răcan era cumplită și atât de fizică, încât simțeam c-o să mă usuc și-o să cad.

Prin urmare, cel mai apropiat lucru care ar fi putut să mă ajute era să particip la întâlnirile clubului de croșetat.

Mă gândeam că, poate, dacă îmi canalizam acel sentiment de singurătate către altceva, aș fi găsit o cale să fiu bine.

Josie și Diana erau mereu încântate când mă alăturam lor și îmi dădeau un coș imens cu gheme de lână, ca să am ocupație. Chiar dacă mă miram de cât de jos ajunsesem (rulam gheme!), trebuia să recunosc că ritmul și delicatețea mișcării erau liniștitoare.

Să fiu sinceră, nu era vorba doar despre club. Căutam orice ocazie să fiu în preajma lor. Am

început să apar la masa din bucătărie, pentru cafea. Să contribui la pregătirea cinei. M-am oferit să o ajut pe Josie la magazin. Când Diana m-a invitat la film, am acceptat. Când m-a întrebat dacă o pot ajuta în grădină, am zis da. Iar când m-a îmbrățișat o dată, pe cât de ciudat sună, i-am răspuns.

Parcă tânjeam după apropiere umană – probabil așa fusese mereu – însă tocmai acum mi-am dat seama.

Planul meu era să mă bucur de prietenie acasă, ca să fiu sătulă când ajungeam la secție.

Cumva, a funcționat.

Doar că nu păream să mă mai satur. Cu cât eram mai conectată, cu atât îmi doream mai mult. Știți cum e când tragi un pui de somn, dar te trezești mai somnoros ca înainte? Așa devenisem eu. Tot timpul. Cu toți oamenii.

Spre uimirea tuturor, după ce Diana și Josie nu reușiseră nici măcar forțându-mă să-mi părăsesc camera atâta vreme, acum nu mai puteau scăpa de mine. Spre ușurarea mea, erau încântate. Și hotărâte să soluționeze Cazul Vestiarului… *târfulit.*

Se purtau de parcă era un mister dintr-o carte și mă întrebau despre fiecare tip de la secție, încercând să stabilească suspecții.

— Ar fi putut fi oricare, a spus Diana, într-o seară.

— Eu cred c-a fost căpitanul, a răspuns Josie. El a văzut-o la petrecere făcându-i o felație răcanului.

— Aș putea să repet că nu i-am făcut nicio felație?

— Nu încă, a chicotit Josie.

— Căpitanul este, într-adevăr, un suspect bun, a fost de acord Diana, deloc deranjată de subiect.

— Nu crede că femeile ar trebui să fie pompieri, am spus.

— Suspect, a subliniat Josie.

— Se poartă urât cu tine?

— Nu, de obicei e amabil, în felul lui arțăgos.

— Se poartă mai dur cu tine decât cu ceilalți?

— De fapt, tinde să mă ofere drept exemplu.

— Te place?

— Nu cred c-aș merge până acolo.

— Dar îți admiră munca?

— Frecvent.

— Își dă seama că ești femeie?

— Spune că sunt excepția care confirmă regula.

— Orice o mai fi și asta, a comentat Diana.

— Dacă știe că îl bănuiești, a sugerat Josie, te-ar putea concedia.

— N-o să mă concedieze, i-am spus.

— Ești adorabilă, mi-a zâmbit Josie. Ba da.

Diana a încuviințat.

— Da, probabil că te va concedia, asta dacă a fost el.

— Cine altcineva? a întrebat Josie.

— Ar fi putut fi oricine. Pachețel a pierdut o groază de bani – sute de dolari – în pariurile contra mea. Pe Micuț l-am anihilat într-o întrecere de aruncat la coș. DeStasio și Cutie nu sunt încântați să aibă o femeie în jur. Dar niciunul nu este un personaj negativ evident. Cu toții s-au purtat surprinzător de amabil.

— Te subestimează, a remarcat Diana.

— Dar nu în mod răutăcios, a spus Josie. Ci într-un fel cavaleresc și ușor superior.

— Poate a fost răcanul, am spus, iar ele au lăsat croșetele jos.

— Sub nicio formă, a răspuns Josie.

— Imposibil, a clătinat din cap Diana.

— De ce nu? Are alibiul perfect. A pretins că suntem aliați și apoi mi-a tras clapa. E de manual.

— Nu se preface. Am văzut cum se uita la tine.

Asta așa era.

— De ce vrei să lucrezi cu tipii ăștia, de fapt? a întrebat Josie. Par să fie dificili.

— Îmi iubesc meseria.

— Și se pricepe, a adăugat Diana.

— Îmi place *fiindcă* mă pricep.

— Poate asta e problema. Trebuie să fie cineva invidios. Sau care se simte amenințat de tine.

— Ar putea fi oricine, am concluzionat.

— Poate îi întinzi o capcană, a sugerat ea. Poate faci un pistol plin cu vopsea să se declanșeze când ți se deschide vestiarul.

— Există o problemă, am menționat. Și *eu* trebuie să îl deschid.

Diana și Josie erau de părere că trebuia să raportez incidentul, însă nu puteam.

Nu aveam cum să merg la superior, pentru că asta ar fi însemnat nu doar să mă plâng, ci să devin și o turnătoare. Nu îl puteam acuza pe urmăritor, pentru că nu știam cine era. În condiții diferite, aș fi încercat să muncesc mai din greu, să fiu mai bună, sperând că oricine nu mă plăcea ar fi ajuns să mă considere valoroasă.

Bănuiam că *Tipul cu Graffiti* nu mă dorise acolo niciodată și că se aștepta să nu rezist și să îmi dau demisia. Dar rezistasem. Și după ce își dăduse seama că îmi mergea bine, hotărâse să mă necăjească atât de rău, încât să plec.

Nu aveam de gând.

Dar cât de mult trebuiau să se înrăutățească lucrurile ca să priceapă?

Pentru asta îmi făceam griji permanent.

Până când căpitanul ne-a oferit un alt motiv de îngrijorare.

Douăzeci

Într-o seară, după ce strânseserăm vasele de la cină, căpitanul ne-a chemat la ordine, în jurul mesei.

— Tocmai am încheiat cea mai ciudată convorbire telefonică din cariera mea, ne-a spus el.

Am așteptat cu toții.

— Se pare că bugetul orașului a înregistrat anumite pierderi. Nimeni nu știe exact ce s-a întâmplat, fie că au fost niște deturnări de fonduri, fie că e vorba despre alte fapte de corupție, însă, ceea ce e clar e că s-au făcut niște *investiții* proaste. Cumva, acum, bugetul local nu a atins nivelul financiar la care ar fi trebuit să ajungă și nu mai e nici măcar la nivelul de vârf al anului precedent. Se desfășoară acum o investigație, bla, bla, bla… Dar ideea este că reduc din servicii.

Am așteptat.

— Adică reduc din numărul de personal pentru servicii. Și-a dres glasul. N-am mai văzut așa ceva. Au angajat un soi de consultant în planificare ca să îi sfătuiască. Recomandarea lui este să taie 2% din rândul profesorilor, polițiștilor și pompierilor. Printre altele.

Căpitanul s-a uitat în podea.

— Scot la pensie anticipat niște oameni mai în vârstă, a continuat, iar când m-am uitat la DeStasio, cel mai în vârstă din echipă, a zis: Și suspendă contractele celor mai recenți angajați.

Toate privirile au căzut pe mine și pe Owen.

— Două dintre cele mai noi contracte ale orașului sunt în tura noastră, și se pare că nu vom putea să le păstrăm pe ambele.

— Îi concediezi? a întrebat Cutie.

— Doar pe unul.

— Pe care? a întrebat Micuțul.

Înainte să poată răspunde căpitanul, băieții au început să își strige părerile.

— Păstrează fata! a țipat DeStasio, în timp ce majoritatea voia să fie păstrat răcanul, iar eu am simțit o scânteie de recunoștință, înainte să mă întreb dacă nu cumva era sarcastic. *Fata?! Serios?* Lucram acolo de cinci luni. Aveam un nume.

— Dar nu poate concedia răcanul! a strigat Cutie. E băiatul lui Big Robby!

— Dar n-are cum să păstreze fata, a spus Micuțul.

Băieții au început să dezbată meritele și metehnele noastre, vorbind unul peste altul. Toți spuneau câte ceva și nu asculta nimeni. Avantajele mele erau competențele și abilitățile, în timp ce argumentele pro-răcan păreau să accentueze faptul că *e băiat bun.* Căpitanul a lăsat vocalizele să circule câteva minute, apoi ne-a redus din nou la tăcere.

— Este o situație dificilă, a zis. Nu știu cui să dau drumul, dar știu că va însemna că vom avea un număr redus de oameni pe tura asta și în alte câteva. Nu e deloc sigur pentru noi și este rău pentru comunitate, însă acum nu am ce să fac. Trebuie să ne descurcăm până când își dau seama ce și cum. Aici, toată lumea muncește din greu. O scoatem la capăt.

— Dar pe cine concediați? a vrut să știe Micuțul.

— În mod normal, aș concedia persoana cea mai nouă, dar ăștia doi – a făcut semn spre noi – au început în aceeași zi. Șeful mi-a oferit câteva săptămâni să decid și, în ciuda a tot ce credeți, nu m-am hotărât încă. Va fi tare greu.

Pentru o secundă, m-am întrebat dacă nu cumva căpitanul era *Tipul cu Graffiti* și dacă nu inventa toate astea ca să scape de mine. Dar ne-a arătat scrisoarea de la șef, care prezenta situația expusă de el. Trebuie să recunosc, părea oficială.

Căpitanul nu mai era atât de furios pe mine, în ultima vreme. În ciuda scenei legate de subiectul truselor, în final le folosise. Ajunseseră la secție și

alte lucruri: uscătorul pentru echipament, trei camere de supraveghere cu infraroșu, un voucher pentru șapte saltele noi de la un magazin local. Le păstrase pe toate.

Așa morocănos cum era, știam că-i plăcea noua lui saltea.

Asta putea fi în favoarea mea.

Căpitanul s-a foit. Nu părea încântat de situație.

— Ce se întâmplă cu persoana concediată? a întrebat Micuțul.

— Va trebui să-și caute alt post. Poți să-ți dai seama că i-aș scrie o recomandare beton.

Căpitanul a ridicat privirea spre mine prima dată. Apoi, s-a uitat la Owen.

— Detest să fac asta, dar n-am de ales. Vă pun în gardă. De acum înainte, fiecare alegere, fiecare pacient sau victimă cu care interacționați sunt monitorizate și evaluate. Așa că dați tot ce aveți mai bun. Când vine timpul, voi lua o decizie. Dar o să vă spun sincer că mi-aș dori să nu fi trebuit.

Mergând spre camionetă la ieșirea din tură, aveam un sentiment tare neplăcut.

Căpitanul îl va alege pe Owen. Am încercat să îmi imaginez că sunt căpitanul Murphy și că aleg între Owen – un tip muncitor, tânăr, în formă, prietenos, fiul unui căpitan din Brigada Boston, descendent al unei familii de eroi, un localnic cu accent de Massachusetts ca cel al căpitanului – și mine.

Ce vedea căpitanul când se uita la mine? O texană, o străină.

Dar mai ales… *o fată.*

Și cu toții știm cât de groaznice sunt fetele.

Eram conștientă că îmi voi pierde slujba.

Fusesem atât de proastă. Momentul nu era decât sedimentarea a tot ce știam deja. Răcanul era pierzania mea, într-un fel sau în altul.

Luni de zile îl pregătisem, îl antrenasem și îl adusesem la nivel. Îl ajutasem. Crezusem că eram

în aceeași echipă. Teoretic, ajuta secția dacă era mai puternic – ajuta și victimele. Era un tip bun și voiam să reușească.

Dar nu în locul meu.

Asta era partea proastă a ajutorului oferit. Locul meu aici nu fusese niciodată sigur. Tocmai îmi dădeam seama de asta când am ajuns la camionetă și am văzut că fuseseră tăiate cauciucurile.

Toate patru.

Sub unul dintre ștergătoare era un bilețel scris cu marker. *Renunță căței.*

Mi-ar fi fost greu să nu judec lipsa punctuației. Scrisul părea să aparțină unui preșcolar. Ț-ul arăta ca un X; *Renunxă căxea.*

Dar am înțeles mesajul.

Am mototolit bilețelul în mână și m-am uitat la cauciucuri. Toate patru erau leșinate. O sută de dolari bucata, pe puțin. Nu aveam banii ăștia. Dar problema imediată era să ajung acasă.

La fel ca în cazul vestiarului, nu aveam nicio intenție să spun echipei despre asta. Nu voiam să mă identific drept cea mai slabă din turmă – mai ales nu acum. Din fericire, cei mai mulți plecaseră deja acasă și, fiindcă Owen și cu mine eram cei mai noi aici, aveam și cele mai îndepărtate locuri de parcare.

Poate că nu observase nimeni.

Mă bucuram în sinea mea, când am auzit pași.

Era răcanul.

— Ce s-a întâmplat aici? a întrebat el, uitându-se spre anvelope.

Nu știam ce să zic. Am ridicat din umeri.

— Cineva a făcut asta?!

Era o întrebare ciudată. Bineînțeles că da.

— Așa se pare, am spus.

— Cine?

— Nu știu.

— Pun pariu că este cineva din cartier, și-a dat el cu părerea. Vreun puști aiurit.

— Nu cred, i-am zis.

— Cum adică?

I-am întins bilețelul și l-am privit desfăcându-l.

După ce l-a citit, s-a uitat la mine.

— Ce naiba?!

Am ridicat din umeri.

— Cine a scris asta?

Am ridicat din nou din umeri.

— L-am găsit sub ștergător.

Era atât de șocat, încât m-am întrebat dacă nu se prefăcea.

— Cineva a pus ăsta sub ștergătorul tău?

Am încuviințat.

— Trebuie să-i spui căpitanului.

— Nu am de gând. Niciodată. Și nici tu să nu-i spui.

Răcanul s-a apropiat de camioneta mea, căutând și alte indicii. Apoi s-a întors.

— Nu e prima dată…

— Când ce? am încercat să amân momentul, deși știam ce voia să spună.

— Când s-a purtat cineva cu tine așa.

Am clătinat din cap.

— Ce altceva s-a mai întâmplat?

Am oftat. Nu mai avea sens să ascund.

— Cineva mi-a scris cuvântul *târfă* în vestiar.

Owen s-a încruntat și a făcut câțiva pași spre mine.

— Când?

— În prima tură după petrecerea părinților tăi.

L-am văzut rumegând informația și construind puzzle-ul.

— Deci asta a fost. Te-a speriat cineva.

— Nu mă sperie nimeni, i-am zis. A fost doar un memento.

— Că…?

— Sunt aici să muncesc. Nu să… dar n-am putut găsi o continuare potrivită. Să fac ce am făcut noi.

— Ce facem sau nu facem noi, a spus Owen, nu e treaba acestui ticălos.

— Cred că ticălosul vede lucrurile diferit.

— De ce nu mi-ai spus?

Era furios. Îmi dădeam seama după privire și după umerii încordați.

Eu, dimpotrivă, hotărâsem să nu am sentimente.

— Am simțit că era cel mai bine să păstrez distanța.

Sunam ca un robot chiar și pentru mine.

— Trebuie să ne dăm seama cine e.

— Ce crezi că am tot încercat să fac?

Dar el era ocupat să gândească.

— Trebuie să verificăm filmările de pe camerele de supraveghere. Să punem o capcană. Să îi întrebăm pe băieți…

— Nu întrebăm nimic pe nimeni.

— Dar cum îl găsim dacă nu…

— Nu știu. Dar ultimul lucru pe care o să îl fac este să spun echipei.

— Dar nu…

— Încetează! Nu e problema ta, ci a mea.

— Dar eu…

— Termină! m-am răstit. Nu mai încerca să mă salvezi! Pot să fac asta și singură.

Owen a clipit. Apoi a închis gura și a încuviințat.

— OK, a spus. Apoi mi-a întins bilețelul. Nu te salvez.

— Minunat. Mersi.

— Doar un lucru.

— Ce mai e?

— O să ai nevoie să te ducă cineva acasă.

Pe drum, Owen mi-a spus că unul dintre verii lui avea un cimitir de mașini.

— Se ocupă el, m-a anunțat.

— Adică?

— Îți ia mașina, îți schimbă cauciucurile și ți-o aduce. I-am scris deja.

— Nu știu dacă-mi permit cauciucuri noi.

— N-o să te coste nimic.

— Cauciucurile?

— Nimic.

— De ce nu m-ar costa?

Owen a zâmbit.

— Îmi datorează câteva favoruri.

Nu am răspuns. M-am sprijinit de scaun și am încercat să nu permit gândurilor mele să se întoarcă în timp la ultima dată când fusesem cu răcanul în mașină.

— Hai să vorbim despre altceva, i-am zis, când tăcerea se prelungise insuportabil.

— Cum ar fi?

— Orice.

— De fapt, aș vrea să îți destăinui ceva.

— Să îmi *destăinui*? Asta da distragere. Pompierii nu împărtășesc chestii.

— Este relevant pentru pozițiile noastre.

— Pozițiile noastre? Te referi la mine, care sunt supracalificată, și totuși neluată în seamă, și la tine, răcanul care-mi vrea postul?

— Da.

— Dă-i drumul.

— Mai întâi, vreau să știi că sunt conștient că ești un pompier mai bun decât mine. Știu asta. Dacă ar fi după mine, m-aș retrage din situația asta și te-aș lăsa să îți ocupi locul cuvenit.

— Grozav, am spus.

— Dar nu pot.

— Pentru că nu e după tine?

— Nu tocmai.

— Dar după cine e?

— Despre asta vreau să vorbim.

— OK, am spus. Vorbește.

Dar a ezitat.

— Sunt pe cale să îți spun ceva ce nu am mai spus nimănui.

— Poate nu ar trebui.

— Cred că vreau. De fapt, vreau de ceva vreme.

— Vrei să îmi spui de ceva vreme cel mai mare secret al tău?

— Vreau să spun cuiva. Dar, când am început să mă gândesc la persoanele în care pot avea încredere, erai în capul listei. De fapt, erai *lista.*

Întreaga listă? I-am aruncat o privire întrebătoare.

— Părinții?

— Nu pentru asta.

— Surorile?

— Nu.

— Prietenii?

— Ești prietena mea, nu?

— Amică/inamică.

— Corect.

Trăgea de timp.

— Haide!

— Bine, a zis. Când eram copil, îmi petreceam timpul cu băieții din cartier. Eram cel mai mic dintr-o gașcă și părinții noștri munceau, așa că alergam toată vara de colo-colo, nesupravegheați. Nu făceam tâmpenii – doar chestii de copii. Căutam capace de sticle. Colecționam bețe. Ne jucam cu soldăței. Dar ce ne plăcea mai mult era să pornim focuri mici și să le stingem. Era ocupația mea preferată, pentru că tata era pompier, așa că băieții, chiar dacă erau mai mari, îmi respectau cunoștințele.

— Aha, am spus, întrebându-mă unde intram eu în schemă.

— Lângă cartierul nostru era o zonă cu depozite, unde se aflau multe clădiri abandonate. Nu aveam voie acolo. Mamele noastre trăseseră o linie pe Battle Street, o linie peste care nu ne era permis niciodată să trecem. Așa că, firește, eram mai mereu dincolo de ea.

— Firește.

— Într-o zi, unul dintre noi, și nici nu sunt sigur cine a fost, a decis să dăm foc unei cutii de chibrituri și să o aruncăm prin fereastra unuia dintre depozitele pustii.

Am simțit că mi se strânge inima. Nu era o poveste cu final fericit.

— Aveam opt ani, a continuat Owen. Nu îmi amintesc clar lucrurile, dar știu că noi am deschis cutia respectivă, am scos toate chibriturile afară și am închis-o la loc. Apoi le-am dat foc și unul dintre noi a aruncat cutia aprinsă printr-un geam spart. Am fugit cu toții.

Începea să mi se pară o poveste cunoscută.

— La ce ne-a fost gândul? La ce ne așteptam? Care erau scopurile noastre? Cred că speram să sară în aer clădirea, ca un spectacol de artificii de Ziua Americii. Ne mai jucaserăm acolo de multe ori. Parterul era pustiu în mare parte. M-am gândit la asta de atâtea ori, și nu îmi dau seama nici acum de ce nu s-au stins chibriturile pe podeaua de ciment.

— Nu s-au stins.

A clătinat din cap.

— Nu. Se pare că era o fabrică veche de hârtie.

M-am întors să mă uit la el.

Știam despre incendiul acela. Toată lumea știa.

L-am privit în ochi. A știut și el că știam.

Cu o voce scăzută, fără motiv, am spus:

— Vorbim despre incendiul de la *Boston Paper Company*?

A încuviințat.

— Tu ai dat foc clădirii? am întrebat.

A încuviințat iar.

— În timp ce ne îndreptam spre casele noastre, pe când apunea soarele, am văzut totul: flăcările ieșind pe toate geamurile, fum negru peste tot, o tornadă de foc izbucnind din acoperiș. Toate diviziile din oraș au fost chemate să stingă incendiul acela. S-au închis străzile. Au oprit alimentarea cu electricitate pentru zece blocuri. Focul era de neoprit. Etajele superioare erau de fapt pline cu tone de hârtie uscată. Am privit totul arzând. Am simțit căldura. Suna ca un tren de

marfă – atât de puternic, că îi simțeam răcnetul în carne.

— Îmi amintesc, am spus. Pentru că era prea fierbinte pentru apă, a trebuit lăsat să se stingă singur.

— Și când pereții s-au prăbușit, într-un final, au doborât și clădirile din jur, a încuviințat.

— Un pompier a fost ucis de un zid care a căzut peste el.

Răcanul a dat din cap, afirmativ.

— Nu era un pompier oarecare. Era unchiul meu.

Mi-a scăpat un oftat. Unchiul lui fusese ucis în incendiu.

Și-a trecut mâna prin păr.

— O martoră a spus că văzuse doi băieți fugind din depozit – nu trei, ci doi. Ceilalți doi erau frați și, pentru că mama lor i-a privit cum s-au uitat fără încetare la știrile despre incendiu, și-a dat seama, așa cum o fac mamele. I-a făcut să mărturisească, dar nu m-au turnat. Nu a căutat nimeni al treilea copil. Povestea oficială a fost despre *doi băieți.* Circul mediatic a fost atât de oribil, că s-au mutat în Florida.

— Nu ai spus nimănui că ai fost și tu acolo.

A clătinat din cap.

— De aceea a durat atât să te alături brigăzii, chiar dacă tatăl tău trăgea de tine.

— Mi se părea că tata mă aruncă spre un destin imposibil. Să îmi petrec restul vieții evitând incendiile și totuși să fiu dator să devin pompier.

— De ce ai fi dator?

— Pentru că așa vrea tata.

— Asta este o scuză, am spus.

— Este cea mai proastă scuză, așa e. Dar atâta am.

L-am privit o secundă.

— Tu vrei să faci prăjiturele.

— Cam da.

— Dar nu poți. Sau crezi că nu poți.

— I-am provocat tatei multă suferință.

— Faci penitență pentru incendiu?

— Tata încă suferă, în felul lui. Chiar și acum. Dacă pot să fac ceva, fac.

— Înțeleg, am șoptit, și chiar înțelegeam.

Nu eram de acord, dar înțelegeam.

— Nu am spus nimănui toată povestea, a zis Owen. Nu pot să-ți explic cât de ciudat mi se pare.

— Erai copil, știi? Copiii fac prostii mereu. A fost un accident.

— Poate. Dar unchiul Ryan tot mort este. Singurul frate al tatei. Din cauza mea.

Mă întrebam dacă nu cumva punea accent pe părțile nepotrivite ale poveștii.

— Este o povară prea grea pentru un copil.

— Nu mai sunt copil.

— Pentru *oricine.*

— În fine, de aceea nu pot să îmi dau demisia. De aceea trebuie să câștig postul, chiar dacă știu că tu îl meriți. Dacă mi-l oferă căpitanul, trebuie să îl accept. Este visul tatei și trebuie să mă asigur că i se îndeplinește.

— Poate că tatăl tău nu-și dorește decât să aibă un copil fericit.

Răcanul s-a uitat la mine de parcă mă înșelam atât de tare, încât devenisem simpatică.

— Nu. Mai întâi pompier, apoi fericit.

— Vorbești cu persoana care te-a văzut pălind, leșinând sau vomitând la fiecare apel medical. Uneori, chiar toate trei.

A expirat prelung.

— Nu știu ce altceva să fac.

— Mai întâi, aș face terapie.

— Am făcut deja asta, a spus, de parcă ar fi bifat pe o listă. În clasa a treia. După incendiu, n-am vorbit aproape un an și m-au obligat să merg la un consilier de două ori pe săptămână.

— I-ai spus ce se întâmplase?

— Parțial.

— Lucrurile importante?

A clătinat din cap.

— Cred, am spus eu, că ar trebui să începi să te gândești la iertare.

A ridicat din sprâncene de parcă eram nebună.

— Vrei să spui că ar trebui să îi spun tatei?

— Te-ai gândit la asta vreodată?

Răcanul a clătinat din cap. *Sub nicio formă.*

— Nu știu dacă e cazul, neapărat.

— Dar crezi că am nevoie să mă ierte?

— Nu. Cred că trebuie să te ierți tu însuti.

A rămas tăcut, de parcă nu s-ar fi gândit niciodată la asta.

— N-aș ști de unde să încep, a șoptit apoi.

— Se întâmplă să te pot ajuta cu asta. Mama m-a educat asupra bucuriilor și provocărilor iertării.

Nu își dădea seama dacă glumeam sau nu.

— E mai simplu decât pare, i-am spus. Este mai degrabă o schimbare de paradigmă. Trebuie să te gândești la persoana pe care ești supărat – în cazul de față, tu, cel de la opt ani – și să empatizezi. Empatia calmează furia, să știi, am spus simțindu-mă brusc foarte înțeleaptă. Apoi trebuie să găsești niște lucruri bune care s-au întâmplat ca urmare a acelui eveniment, în ciuda celor rele. După aceea, trebuie să renunți.

— E un sfat bun.

— Sunt doldora de sfaturi bune.

— Dar nu prea schimbă situația noastră, nu?

— Pe moment, nu, i-am spus.

— Tu vrei postul, eu am nevoie de el.

Tot uitam cine era. *Așa este,* am dat din cap.

— Suntem inamici.

S-a încruntat.

— Rivali amicali, m-a corectat.

— Luptători până la moarte.

— Parteneri de duel.

— Uite ce, am spus, nu contează ce am fost. Acum concurăm pentru aceeași poziție.

— Chiar iubești meseria asta, nu?

— Nu văd cum de n-aș iubi-o.

— Nu știu, a zis, privind pe geam. Din cauza sângelui? A mațelor? A diareii?

— Cum rămâne cu eroismul, camaraderia, cu salvarea vieților omenești?

— Sigur, a spus. Mai e și asta.

— Am văzut și recruți mai răi.

Poate, a făcut el semn din cap.

— Acum vomit mai rar. Dar tu ești cea pe care o vor păstra.

Am hohotit.

— Tu ești cel pe care îl vor păstra.

S-a uitat la mine de parcă eram nebună.

— Căpitanul nu mă va alege pe mine.

— Ba eu cred că da.

— De ce?

— Pentru că vii dintr-o familie de eroi curajoși. Pentru că-l cunoaște pe tatăl tău. Pentru că ești amuzant, prietenos și deschis. Pentru că arăți a pompier – dintr-un tablou de Norman Rockwell înfățișând un pompier, de fapt, combinat cu o copertă *GQ*. Și pentru că el nu crede că femeile ar trebui să fie pompieri.

— Nu se poate.

— Ba da. I-a spus căpitanului meu din Austin. M-au acceptat doar din disperare.

— Asta înainte să te vadă în acțiune. Nu cred că încă mai are aceeași părere.

— Vrei să punem pariu?

— Știe că ești bună. Știe că ești mai bună decât jumătate dintre băieți.

— *Jumătate*? am spus. Decât toți.

— Ai putea câștiga un concurs de tracțiuni împotriva lui Cutie.

— Asta ar putea oricine.

— Meriți jobul, a conchis Owen.

— Da. Însă tu îl vei primi.

Douăzeci și unu

Câteva zile mai târziu, înainte de revărsatul zorilor, hărțuitorul a aruncat o cărămidă prin geamul de la bucătăria mamei.

Chiar asta s-a întâmplat.

Eram în tura de dimineață. Afară era întuneric. Alarma nu mi se declanșase încă. Zgomotul m-a trezit, iar eu am alergat desculță pe scări în jos, oprindu-mă în pragul încăperii când am văzut cioburile de sticlă scânteind pe blatul de bucătărie și pe podea.

Diana era în spatele meu.

Zgomotul fusese atât de puternic, încât o trezise și pe Josie. A apărut la scurtă vreme, în capot, după ce găsisem niște șlapi și mă apucasem să mătur. Diana privea din prag, iar Josie de la ușa din spate.

Geamul de la bucătăria mamei nu era din sticlă securizată, pentru că locuia într-o casă veche. Am găsit cioburi ascuțite în fiecare nișă, chiar și într-o bucată de pâine cu banane. Am măturat de trei ori, am curățat de două ori cu mopul uscat, apoi cu cel umed, și sunt convinsă că a durat ceva, dar nu-mi amintesc cum a trecut timpul. Cred că furia mi-a răpit orice simț al timpului și orice detalii în afară de durerea din degetele ținute prea strâns în jurul cozii de mătură.

Doar după ce am mai controlat încă o dată fiecare suprafață, le-am lăsat să intre pe Diana și pe Josie.

— Nu cred că a mai fost vreodată atât de curat aici, a spus Diana.

— A fost persoana care mă urmărește, le-am zis, arătând spre cărămidă.

— La ora asta? s-a încruntat Josie.

— Cine are așa o energie? a adăugat Diana.

Era oribil. Și de neînțeles.

Josie a hotărât să facă o cafea, după ce a verificat interiorul cafetierei.

— Câtă furie a acumulat omul ăsta, de s-a trezit înaintea zorilor să ne terorizeze?

— Eu nu mă trezesc înainte de opt, a spus Diana luând cărămida. Exceptând actele teroriste.

— Ai grijă, am avertizat-o.

— Uite un bilet, mi-a arătat uimită Diana.

Într-adevăr, de cărămidă era fixată cu elastic o bucată de hârtie.

Am rămas pe loc și m-am uitat. Voiam să o citesc? Nu eram sigură. Firește că asta își dorea el să facem, iar o parte din mine nu voia să îi ofere satisfacția de a ne speria și mai mult. Dacă-l ignoram? Dacă refuzam să fim terorizate?

Nu eram sigură ce să fac.

Diana a luat decizia pentru mine.

A scos elasticul, a despăturit biletul și l-a citit cu voce tare.

— Spune *Renunță curbă.* S-a uitat la mine, încruntată. La ce *curbă* să renunți?

Josie i s-a aplecat peste umăr.

— Cred că vrea să spună *curvă.*

— Ah! a zis Diana. Cred c-a scris greșit.

— Ortografia nu e punctul lui forte, am remarcat.

— Nici punctuația, a spus Josie. Ar trebui să fie virgulă după *renunță.*

— Și probabil un semn al exclamării la final, a zis Diana. Pentru emfază.

Josie s-a mai uitat o dată.

— N-o să câștige premii nici la caligrafie. T-ul ăsta e ca un X.

Diana și Josie au început să râdă, râsul acela straniu care apare uneori când lucrurile numai amuzante nu sunt.

— Deci, a spus Diana, nu-i profesor de engleză.

— Nici caligraf.

— Nici n-a terminat grădinița.

Se distrau de minune. Hotărâseră să considere totul amuzant. Admiram asta.

Dar mie nu mi se părea deloc haios. Și era timpul să plec. Întârziasem deja.

— Ai întârziat, Hanwell, mi-a spus căpitanul Murphy, când am apărut în bucătărie. Iar.

Toată lumea era prezentă. DeStasio se apucase deja de micul dejun.

Nu i-am răspuns căpitanului. Am ridicat cărămida deasupra capului, până când toată lumea a tăcut și s-a uitat la mine.

Până aici.

Nu funcționase să ignor problema, nici să aștept să dispară.

Treceam la ofensiva nucleară.

Deși nu știam cum să o lansez.

Aveam să îmi dau seama pe parcurs.

Ce puteam să fac? Să cer ca toți tipii din cameră să fie amabili? Să îi fac să stea jos și să le explic cât de ciudat și de fragilă mă simțisem de când plecasem din Texas? Să vorbesc cu ei despre vinovăție și regrete? Despre oportunități ratate? Să devin vulnerabilă.

Pompierii nu gustă vulnerabilitatea.

Viața în brigadă înseamnă să nu fii vulnerabil. Să fii dur, curajos, puternic. Dacă are cineva nevoie să fie salvat, îl salvezi. Dacă arde ceva, stingi. Nu contează că ți-a fost teamă. Nici că ai simțit ceva. Ți-ai făcut treaba, ai făcut-o bine, și atât. Oamenii care voiau să se ia la trântă cu emoții complicate se făceau terapeuți sau poeți. Cei care voiau ca lucrurile să fie simple deveneau pompieri.

Voiam să păstrez lucrurile simple. Dar viața nu îmi permitea. Cineva din secție, mai exact, nu-mi permitea.

M-am îndreptat spre capul mesei.

— Azi-dimineață, la ora cinci, cineva a aruncat o cărămidă prin geamul de la bucătăria mamei. Cineva din tura noastră. Vreau să știu cine!

Le-am privit fețele. Toată lumea părea șocată – mai puțin răcanul (furios) și DeStasio (plictisit).

Sperasem că voi putea identifica imediat vinovatul, dar ar fi trebuit să îmi dau seama că nu era atât de ușor.

— Crezi că a fost cineva din tură? a spus căpitanul Murphy.

Tonul lui exprima limpede că îi păream complet dusă cu pluta.

— Da.

Acuzația i-a jignit.

I-am lăsat să se simtă ofensați o secundă, apoi am spus:

— Nu voiam să spun nimic. Voiam să las totul să treacă. Nu obișnuiesc să mă plâng. Îndur. Nu sunt aici pentru mine. Dar trag o linie în clipa în care o cărămidă sparge geamul unei doamne în vârstă. Mie îmi puteți face tot ce vreți. Dar nu i-o trageți mamei.

Au clipit cu toții. *Exprimarea!*

— Nu a fost nimeni rănit, dacă vă faceți probleme, am spus. Dar sticla s-a împrăștiat peste tot și nu este securizată. O fereastră istorică superbă a fost distrusă.

Le-am privit fețele, una câte una. Simpatie. Grijă. Șoc.

Dar cineva era vinovat.

— Deci, cine a fost? am întrebat. Cine naiba s-a gândit că este o idee bună să sperie o femeie în vârstă? Cine din echipa asta vrea să scape de mine cu atâta îndârjire, încât a fost capabil de așa ceva?

— Este cumplit, a zis căpitanul, dar nu am fost noi.

— Eu cred că ați fost.

— De ce? a zis Cutie, părând afectat.

— Acum câteva săptămâni, cineva mi-a spart vestiarul din secție și a scris cuvântul *târfă* cu spray-ul de graffiti pe peretele interior.

Asta le-a atras atenția.

— Am ignorat. Am încercat să șterg. Am agățat un calendar vechi de la secția mea din Austin peste. Nu m-am plâns. Dar săptămâna asta, cineva

mi-a tăiat toate anvelopele – în valoare de patru sute de dolari! – și a lăsat un bilet în ștergător, care spunea *Renunță căței.*

Băieții s-au privit între ei.

— Bine, am zis. Am ignorat. Nu este prima dată când mi se spune așa. Dar apoi, în dimineața asta, *mama.* Mama mea, oameni buni. Și cărămida are un mesaj.

— Ce zice? a întrebat căpitanul.

Am ridicat biletul.

Căpitanul s-a apropiat și a citit, încruntat.

— *Renunță curbă*? La ce se referă? Care *curbă*?

— Cred că vrea să spună *curvă,* căpitane, a zis Micuțul.

— Ce ortografie de rahat.

Pentru o secundă, am simțit un nod în gât. Am stat nemișcată și am lăsat senzația să treacă. Nu voiam să plâng, nici să mi se frângă vocea, nici să îmi tremure. Toate emoțiile în afara furiei erau inacceptabile acum. Momentul ăsta trebuia să fie o demonstrație de forță și de sfidare – atât. Dar voiam să le povestesc despre mama. Poate îi făcea să le fie rușine și să se comporte OK sau poate nu, dar când terminam de vorbit aveau să știe adevărul.

— Este bolnavă, le-am spus, surprinzându-mă chiar și pe mine cu tremurul de emoție din voce. De aceea am venit aici. Și-a pierdut vederea la un ochi, după o operație, iar cu celălalt nu vede prea bine. Are migrene. Poartă un petic. Percepția adâncimii îi este afectată, așa că are nevoie de ajutor cu scările și nu poate conduce. De-asta sunt aici.

Băieții erau tăcuți ca niște morminte.

Nu voiam să plâng.

— Cineva i-a aruncat o cărămidă prin geam. Cineva de aici. Cineva care își dedică viața ajutorării altora. Cineva care ar trebui să fie erou.

Am început să mă plimb.

— Nu contează dacă sunt sau nu o târfă, orice ar însemna asta. Nu contează că nu mă simt deloc intimidată de clovnul ăsta. Nu contează faptul că să mă urmărească așa n-are niciun sens. În câteva săptămâni, căpitanul va decide pe cine alege între mine și răcan. Știm cu toții ce crede el despre femei. Știm cu toții ce credeți voi toți despre femei. Eu sunt în afara schemei. În orice caz, o să fiu plecată înainte să realizați asta. Deci, oricine ar fi idiotul ăsta, se străduiește din greu să realizeze ceva care, oricum, urmează să se întâmple. Dar ce contează este că tot ceea ce face e *greșit.* Nu poți să faci ce facem noi, să vezi suferința pe care o vedem noi zilnic, și totuși să vrei să provoci mai multă durere, nu? Nu poți să faci ce facem noi ca meserie și să nu știi diferența dintre bine și rău. De asta sunt atât de supărată. Ar trebui să fim eroi. Să ajutăm. Să îngrijim. Să reprezentăm binele în lume. În ce naiba să mai cred dacă nu în voi?

Doamne! Aveam lacrimi pe obraji. Cât de umilitor.

Asta m-a înfuriat mai rău.

— Știu că suntem oameni cu toții. Nu mă aștept să fiți perfecți. Însă mă aștept ca măcar voi să fiți mai buni decât atât.

Atunci mi-a venit o idee. Nu perfectă, poate nici măcar bună. Dar era tot ce-am putut coace pe moment.

— Fac o înțelegere cu voi, am zis, ștergându-mi fața. Alegeți-vă cel mai bun reprezentant și haideți acum afară să facem cursa. Îl învinge. Învinge pe oricine de aici. Mă dovedesc din nou capabilă, a mia oară. Și dacă nu câștig, îmi dau demisia. Acum, pe loc. Nu mă mai vedeți niciodată, iar problemele voastre cu femeile vor lua sfârșit.

Toți se uitau lung la mine.

— Dar o să câștig, le-am spus. Atunci, idiotul din camera asta trebuie să aleagă să fie o ființă mai bună și să renunțe dracului.

S-au privit între ei.

— Iar dacă nu, și dacă totuși reușește să mă alunge de aici într-un final? Măcar vom ști cu toții că meritam să îmi păstrez postul.

Eram atât de furioasă, iar ei emanau doar regret. Dar deodată, cumva asemănător cu un banc de pești, sincron, au făcut câțiva pași mai aproape. Apoi căpitanul, tocmai el dintre toți, și-a întins brațele spre mine.

— Știi de ce ai nevoie, Hanwell?

— De o îmbrățișare de grup, au fost de acord băieții, ridicând brațele.

Își băteau joc de mine? Erau sarcastici? Păreau atât de sinceri, dar nu putea fi adevărat. Mi-am șters lacrimile de pe față cu mâini nerăbdătoare și le-am făcut semn să păstreze distanta.

— Nu mă îmbrățișați. Nimeni nu îmbrățișează pe nimeni.

Am făcut niște pași în spate, de parcă degetul meu arătător era un pistol, iar eu eram răufăcătoarea care fugea.

Unul după altul, i-am privit pe toți în ochi.

Era scopul meu, probabil, să mă asigur că toată lumea știa precis ce rata.

— Chiar e necesar? a spart tăcerea căpitanul.

— Ești prea scundă ca să învingi pe oricare dintre noi în cursă, Hanwell, a intervenit Cutie.

— Nu face asta, a zis Pachețel.

— Nu poți câștiga, a spus și DeStasio.

Căpitanul a făcut un pas în față.

— Nimeni nu vrea să îți dai demisia, Hanwell. Nu trebuie să faci asta.

— Se pare că trebuie, am zis. Acum alegeți pe cineva și trimiteți-l afară.

Stăteam în picioare în parcare, privind terenul. Așteptam.

Câteva minute mai târziu, a apărut căpitanul.

— A fost un discurs dat dracului.

Am rămas neclintită.

— Ar putea fi cineva dintr-o altă tură, să știi.

— Ar putea, am spus. Dar nu este.

— Nu-mi pot imagina că vreunul dintre băieți ar face asta.

— Poate că ați fost dumneavoastră, i-am zis, fără să-l privesc. Știu sigur că i-ați spus căpitanului meu din Austin că femeile pompier vor aduce prăbușirea civilizației.

Căpitanul m-a forțat să îl privesc.

— N-am fost eu, Hanwell. Vrei să știi de ce?

Am ridicat din umeri.

— I-am spus asta căpitanului tău. Dar, de când ești aici, m-ai convins să îmi schimb părerea.

Îl credeam, dar nu aveam de gând să îi ofer satisfacția de a mă auzi recunoscând.

— Așa spuneți acum.

— Băieții nu vor să îți accepte provocarea. Spun că nu e nevoie să dovedești nimic. Vor să te scutesc.

— Nu accept.

— Asta le-am zis.

— Atunci să aleagă pe cineva.

— Cine dă ordinele aici, Hanwell?

— Dumneavoastră. Așa că mergeți și purtați-vă ca atare!

Căpitanul s-a dus înăuntru. Peste câteva minute, l-au trimis pe Cutie.

— Nu, am spus, când l-am văzut. E o insultă.

— Eu sunt alegerea, a ridicat el din umeri. O să trăiești cu ea.

— Cutie, am adăugat, tu nu ai putea face cursa asta nici în ruptul capului.

— De-aia m-au ales. Nimeni nu vrea să pierzi.

— Nu o să pierd, i-am spus. Acum alegeți pe cineva pe bune.

După alte câteva minute, a ieșit răcanul.

— De ce nu m-ai sunat? m-a întrebat.

Bănuiam că se referea la cărămidă.

— Ce-ai fi putut tu să faci?

A clătinat din cap, privind terenul.

— Nu știu. Să te ajut la măturat.

— Poate că tu ai aruncat cărămida.

— Nu poți crede așa ceva. Mi-a căutat ochii.

— Poate că ai fost amabil cu mine doar ca să mă dezorientezi. Poate că vrei să plec.

— Crede-mă, a spus el, dimpotrivă.

— Nu mai am încredere în nimeni.

— Nu trebuie să faci asta. Nimeni nu vrea să o faci.

— De fapt, de ce ai venit? N-ar trebui să fii înăuntru, cu ceilalți?

— Au decis.

— Cine e?

A ridicat din umeri.

— Eu.

Am râs amar.

— Bineînțeles.

— Ce vrei să spui?

Mă îndreptam deja spre teren.

— Cheamă-i. Hai să terminăm odată.

Băieții s-au adunat lângă barele pentru tracțiuni.

— Cine are un cronometru? am întrebat.

Micuțul a ridicat telefonul, cu aplicația deschisă.

Nu era un plan perfect, dar trebuia să fac ceva. Orice.

Răcanul și cu mine am luat poziție.

Exersasem cât mai pe furiș. Lucrasem la elementele de pe teren când nu erau atenți băieții, mai ales pentru că nu voiam să mă vadă făcând ceva la care nu mă pricepeam. De două ori pe an, a zis căpitanul, facem cursa împreună – iar eu nu voiam să mă fac de râs. Voiam să fiu cea mai bună.

Venise ziua.

Era timpul să pun în practică toate antrenamentele ascunse și toate cursele de parkour pe care le făcusem singură.

Ca de obicei, învățam de nevoie.

Îi văzusem pe băieți făcând cursa. Fiind mai înalți decât mine, când săreau să apuce bara, își foloseau mâinile și se cățărau împotriva gravitației. Dar eu nu aveam opțiunea aceasta, iar singura

posibilitate pentru cineva de înălțimea mea era să urce pe stâlp și să sară din răsucire.

Era singura cale pentru mine, dar și o cale mai bună.

Inerția avea să lucreze în favoarea mea. Nu mă târam pe bară, ci o apucam în trecere. Băieții începeau cu capetele sub ea, dar să folosesc stâlpul ca trambulină m-ar fi ajutat să apuc bara când eram deja cu capul deasupra ei. Apoi, trebuia doar să îmi mișc șoldul, să mă răsucesc peste ea și să cad.

Am folosit o versiune de urcare pe zid pentru abordarea fiecărei structuri înalte de pe teren și asta mi-a fost utilă și pentru a-mi schimba inerția din față în sus. De asemenea, am folosit salturile de pisică{17} pentru a trece de zidul de peste doi metri și jumătate. Am efectuat săritura hoțului și pe cea a leneșului{18} pentru a trece peste obstacolele din bușteni, adăugând un salt de pe loc peste cele înalte. Cine spune că orele de căscat gura pe YouTube sunt o risipă de timp?

Am folosit o tehnică aparte de parkour – tehnica lache{19} – pentru cele opt paralele. Dintre toate, cred că aceea m-a ajutat să economisesc cel mai mult timp. Băieții aveau să atârne de bare, întinzându-se în față ca să o apuce pe următoarea, înainte să o lase pe cea anterioară. Nu era de mine, fiindcă eu nu aveam brațe suficient de lungi să ating ambele bare deodată. Trebuia să mă propulsez în față, folosindu-mă de picioare și de inerție, și să *zbor* din bară în bară. Dacă prinzi ritmul corect, nu încetinești, ci doar țâșnești pe sub bare, folosindu-te de forța brațelor.

Chiar și aterizările mele erau mai bune. În schimb, la aterizarea lor, băieții atingeau ușor solul cu genunchii și de-abia apoi apucau să fugă mai departe. Eu aterizam ca o pisică și țâșneam imediat în sus, prinzând momentul de inerție pentru a mă lansa în față.

Așa că eram plină de încredere. Owen era cel mai tânăr și probabil cel mai în formă dintre ei.

Dar tot îl puteam învinge.

Cutie a lovit două țevi metalice una de alta, pe post de semnal pentru plecarea în cursă.

— Start! a urlat, și am pornit.

Nici nu m-am uitat la Owen. M-am lansat, cățărându-mă și învârtindu-mă, sărind și săltând pentru a obține un avans decisiv față de el, înainte de jumătatea traseului.

Am parcurs terenul ca o profesionistă. Era mai degrabă coregrafie de balet decât altceva. M-am strecurat pe sub paralele, am sărit peste toți bușteniii fără să mă opresc și am escaladat zidul de doi metri și jumătate, fără greș.

Pe zid, când îmi mai rămăsese doar să mă cațăr pe frânghie, aveam un minut avans.

Dar am aterizat prost.

Poate că avusesem prea multă inerție sau poate că eram distrasă de toți cei care priveau, dar, când am lovit solul de cealaltă parte a zidului, nu am reușit să intru direct într-o rostogolire de parkour, ci mi-am agățat piciorul și l-am simțit îndoindu-se sub mine.

Am auzit un trosnet.

Am simțit durerea arzându-mi creierul, vibrând în jos și recunosc că m-a destabilizat. Am evaluat rapid situația. Gleznă luxată. Posibil fracturată. Am auzit un zgomot în dreapta și l-am văzut pe Owen ajungând pe zid și sărind jos. Am fugit, șchiopătând urât, iar el s-a luat după mine.

Ultimul obstacol: frânghia. Parkourul nu mă putea ajuta aici. Cerea tehnica standard de a-ți înfășură frânghia în jurul gleznei. Mai făcusem asta, dar cu piciorul accidentat nu avea cum să funcționeze.

L-aș fi forțat și nu m-ar fi ascultat.

Acum răcanul avea un avantaj. Nu doar că gleznele lui funcționau perfect, dar avea și umeri

lați, masculini. Pentru o femeie, eram puternică, dar umerii lui erau dubli față de ai mei. Chiar nu exista nicio cale prin care să îl învinge la frânghie. Dar nu aveam de gând să renunț.

Răcanul și cu mine eram umăr la umăr când am început să mă cațăr doar cu brațele, lăsând restul să atârne sub mine. Era mai greu și mai lent, dar era singura mea opțiune, iar adevărul este că Owen a ajuns sus înaintea mea. Dar în graba lui de a ateriza și de a alerga spre finiș, a sărit prea repede. A lovit rău pământul și a căzut pe o parte. Am sărit și eu rapid, cu arsuri în palme de la frânghie, dar nu mi-am pierdut controlul. Am aterizat într-un picior, chiar când el se ridica, și am alergat, ignorând durerea cumplită din gleznă, care-mi vibra până la șold, și trecând linia de sosire cu două secunde înaintea lui.

Cel mai ciudat lucru la cursa aceea a fost liniștea. Fără urale, fără îmbrățișări, fără cuba. Doar eu și glezna mea, care pulsa furios. M-am prăbușit, iar în clipa următoare o echipă întreagă de pompieri m-a înconjurat, cu toții marcați de admirație și poate de respect.

— Doare? a întrebat Pachețel.

Durea ca naiba.

— Nu, am spus.

— Avem nevoie de medic, a strigat Cutie, și toți au ridicat mâna.

— Stați așa, am strigat. O să-l puneți pe răcan să facă asta.

Exact.

Cutie și Pachețel m-au ridicat, mi-au luat ușor brațele și le-au pus în jurul umerilor lor, apoi m-au ajutat să merg șchiopătând până înăuntru. Micuțul s-a dus după o pereche de cârje.

Oare-mi rezolvasem problemele legate de cel care mă urmărea?

Poate că nu.

Dar impresionasem băieții. Mă schilodisem, într-adevăr, dar meritase.

Ba mai mult decât atât: nimeni nu fusese dispus să parieze contra mea.

M-am simțit bine când am auzit asta.

— Nu ți-ai fi dat demisia, nu? a strigat Cutie.

— Ba da, i-am spus, cu gravitate.

— Nu aș fi acceptat, a rostit căpitanul.

— Poate că nu săptămâna asta, i-am răspuns, amintindu-i de alegerea pe care trebuia să o facă.

Înăuntru, băieții au redevenit gălăgioși, deja spunând povestea din unghiuri diferite și imaginându-și cum ar fi fost dacă l-aș fi avut pe Cutie ca adversar, chiuind tare la ideea corpului durduliu încercând să sară peste obstacole.

Owen s-a ocupat de glezna mea.

Cu cât făceau mai mult zgomot băieții, cu atât devenea mai liniștit colțișorul nostru.

I-am privit mâinile care-mi înfășurau niște comprese reci în jurul gleznei. Erau julite serios.

— Ești bine? l-am întrebat.

— Da, mi-a spus. Tu?

— Perfect.

A zâmbit.

— A fost incredibil. De unde ai învățat?

— De pe YouTube.

L-am privit lucrând, dar gândurile mele se roteau în jurul unui moment din timpul cursei. Momentul în care căzuse… Ceva la prăbușirea lui mi se părea ciudat acum.

— De ce ai căzut când ai sărit de pe frânghie? l-am întrebat încet.

A rămas cu capul aplecat, bandajându-mi glezna.

— Am aterizat prea dur, cred.

— Te-ai lovit?

— Nu.

— Ciudat, am zis.

— Noroc, a răspuns fără să ridice privirea.

— Dacă n-ai fi căzut, câștigai.

— Nu se știe.

— Răcane, i-am spus foarte încet, ai căzut intenționat?

A terminat de pus bandajul și l-a prins bine. Apoi a ridicat capul și m-a privit în ochi. Am aflat răspunsul.

— Răcane, am șuierat printre dinți, pregătită să îl mustru.

Dar el s-a aplecat mai aproape.

— În niciun caz nu ți-ai fi dat azi demisia. Nu, dacă am avut eu un cuvânt de spus. Meritai să câștigi și ai câștigat. Să nu te aud.

Îmi venea să îl pup.

Dar voiam și să mă cert cu el. Să insist că ar fi putut ieși basma curată în fața tuturor. Aș fi putut cere să se repete cursa, într-o zi anume, în viitorul apropiat, când glezna mea va fi vindecată.

N-am avut ocazia.

Mi-a sunat telefonul. Era în geantă, în cealaltă parte a camerei. Pachețel mi l-a adus în goană.

— Salut, am spus.

Era Josie.

— Îmi pare rău că te sun acum.

— Nu-i bai, am răspuns.

— Dar e vorba despre Diana, a adăugat ea. A căzut. De fapt… a avut o criză.

Douăzeci și doi

A avut o criză.

În mod normal, un cuvânt precum *criză* mi-ar fi activat prompt acel simț special de calm-pe-timp-de-furtună.

Dar nu s-a întâmplat.

Eram cea mai bună pe timp de criză. Însă nu și acum.

De data asta, ca atunci când vezi un fulger și apoi auzi tunetul, panica mi-a străbătut pieptul și abia apoi mi-am auzit-o și în voce.

— Ce s-a întâmplat?

— Pregătea micul dejun și, dintr-odată, a apucat-o criza. A căzut pe podea, iar în timpul alunecării s-a lovit la cap de blatul de la bucătărie.

Creierul meu era ca un bec scurtcircuitat.

— Ai sunat la 911?

— Da. Suntem deja la spital. *Rockport County.*

Blatul era de granit.

— Are o contuzie?

— Acum o consultă. Are o vânătaie cât un măr pe frunte.

— Mai bine să fie la exterior decât la interior, am spus, ca să o liniștesc. Ca să mă liniștesc de fapt pe mine.

Josie era agitată.

— Făcea frigănele, a șoptit, cu vocea tremurând. A încremenit o secundă și, cumva, s-a frânt de mijloc și a căzut. Atât de repede. Iar când am auzit-o cum s-a dat cu capul de blat… Josie a suspinat. Am alergat la ea, dar nu știam ce să fac. Nu mai văzusem așa ceva.

— A avut noroc că ai fost acolo, i-am spus. Cât a durat?

— Nu știu, mi-a răspuns Josie. Două minute? Trei? Mi s-au părut o mie. Poți să vii? Acum?

— Da, sigur. Vin.

Înainte să fi încheiat apelul, Owen mă ajuta deja să mă ridic. Știa că se întâmplase ceva, dar nu m-a întrebat ce. Mi-a întins cârjele găsite de Micuț.

M-am îndreptat spre băieți, care erau încă strânși în jurul mesei. Tremuram din tot corpul, dar m-am forțat să funcționez.

— Pot să vă vorbesc, căpitane? am spus.

Băieții au tăcut. Au recunoscut panica din vocea mea.

— Zi, a răspuns căpitanul.

— Mama mea a avut o criză.

— E la *Fairmont*?

— Au dus-o la *Rockport County.*

A încuviințat.

— Ne ocupăm noi aici, Hanwell. Ia-ți lucrurile și sunăm pe cineva din tura B.

— Mulțumesc, am spus.

Am șchiopătat, încercând să mă obișnuiesc cu cârjele, iar căpitanul a strigat după mine.

— Hanwell!

M-am întors.

— De orice ai nevoie… spui, și e al tău.

Căpitanul i-a zis apoi lui Cutie să-mi dea escortă, care să folosească sirenele și girofarul.

La spital, Josie aștepta în fața salonului mamei, ținând în mână un pahar de carton, cu ceai.

— Ce-ai pățit? a întrebat, văzând cârjele.

— Mi-am luxat glezna, i-am spus. Nici nu simt.

M-am îndreptat spre ușa închisă, dar Josie a șoptit:

— Doarme.

— Ce știi? am întrebat.

— Nu au găsit nicio traumă craniană.

— Asta e bine, am respirat ușurată.

— Vor să o țină sub supraveghere peste noapte.

Josie părea puternic afectată. Expresia ei avea intensitatea pe care o căpătau oamenii în caz de urgență, când fiecare detaliu contează. Nu fuseseră ore ușoare, pentru că genul ăsta de stres nu e

niciodată pozitiv, iar când mai ești și în al treilea trimestru de sarcină, poate fi chiar mai rău.

La vederea ei mi s-a declanșat un imbold căruia i-am cedat: m-am oferit să îmbrățișez pe cineva, pentru prima dată în zece ani.

— Ai fost grozavă, i-am spus, strângând-o în brațe. Grozavă.

— Aveam nevoie de asta, a murmurat.

— Mi-am ieșit din mână, i-am răspuns zâmbind.

— Dar te pricepi.

— Du-te acasă, i-am zis. Odihnește-te. Ai avut o zi dificilă.

— Nu prea îmi plac spitalele.

— Mă ocup eu, am asigurat-o, încercând să par mai în largul meu decât mă simțeam. Asta mi-e meseria.

Josie m-a prins de mână, apoi s-a uitat lung la mine, parcă încercând să ia o decizie.

— S-a întors, să știi.

M-am încruntat, crezând că vorbea despre criză.

— S-a întors?

— De ziua ta. Când a plecat. A condus ore bune, plângând tot timpul, până când, undeva prin Arkansas, a decis să se întoarcă. S-a gândit că nu putea să-ți facă așa ceva. Nu avea cum să plece. S-a oprit la un refugiu pentru camioane și s-a gândit să o ia pe autostradă, înspre sud, în loc de nord. Dar, înainte să termine de alimentat, a sunat-o Wallace. Voia doar să vadă ce mai face. Să o salute. Iar vocea lui a oprit-o. A stat acolo câteva minute, înainte să închidă. Apoi s-a decis că nu îl putea lăsa să treacă singur prin așa ceva.

— Și a mers mai departe.

— Da. El avea nevoie de ea.

— *Eu* aveam nevoie de ea, am spus aproape în șoaptă.

— Dar tu îl aveai pe tatăl tău. Și a presupus că vei fi bine.

Am simțit un nod în gât. Doamne! Dacă s-ar fi întors?

Dacă ar fi apărut la noi acasă, în seara aceea? Ar fi fost viața mea diferită?

Dar era o întrebare retorică. Chiar dacă s-ar fi întors, ar fi fost prea târziu. Când ea se oprise pe autostradă, în Arkansas, ca să decidă ce să facă, eu deja îmi făceam propriile alegeri.

Nu puteam schimba asta. Nu exista o poveste alternativă.

Exista doar ce se întâmplase și cum rezistam mai departe.

Am ridicat privirea și am văzut-o pe Josie, care îmi zâmbea. Mi-a așezat o șuviță de păr după ureche.

— S-a gândit că vei fi bine. Și a avut dreptate.

Abia ce plecase Josie, când a apărut un doctor lângă mine.

— Tu ești pompierul? m-a întrebat.

— Da, eu sunt.

— Mi-a povestit despre tine.

Câteva fire de păr negru îi ieșeau din nara dreaptă.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat, fixându-i firele cu privirea.

— E ceva obișnuit în starea ei, a spus el. Mă mir că nu s-a întâmplat înainte.

— Vă referiți la ochi? La orbire?

— A fost o criză occipitală, a confirmat el. Explică halucinațiile și privirea încețoșată. Explică și migrena. Toate sunt simptome normale pentru această regiune.

Halucinații? Vedere încețoșată?

— Nu înțeleg cum astfel de atacuri ar putea cauza lipsa vederii.

— Nu ochiul le cauzează, ci tumora.

Mi s-a oprit respirația.

N-am inspirat. N-am expirat. N-am clipit.

Tumora?

Doctorul m-a condus la un terminal de pe coridor și mi-a arătat tomografiile ei pe ecran. A

încercuit o zonă albă din interiorul craniului mamei, de dimensiunea unei mingi de ping-pong, de parcă oricine avea ochi să vadă ar fi putut-o rata. Mi-a făcut semn să mă apropii. N-a pomenit nimic despre confidențialitate sau despre faptul că era limpede că mama nu îi spusese fiicei sale pompier despre situația din capul ei.

— Doamne, am exclamat, și apoi mi-am dat seama că mă simțeam la fel ca în timpul discuției telefonice cu Josie, de la secție. Nici urmă de limpezime, ci opusul.

— Arată ca naiba, a încuviințat.

Nu știam ce să zic. Dar simțeam că e cazul să spun ceva. Ceva profesional, măcar. Mi-am evaluat cunoștințele privind tipurile de tumori cerebrale.

— Glioblastom? am întrebat.

A clătinat din cap.

— Nu este primară, ci secundară. Este un melanom recurent, apărut la ani distanță față de precedentul. Dar acum a crescut suficient, încât să aibă un impact asupra creierului.

Stați așa. *Avusese un melanom?* Spitalele încurcau tot timpul rezultatele investigațiilor medicale. Poate că doctorul ăsta se gândea la o altă doamnă cu un petic pentru ochi, colorat.

— Este malignă? am întrebat.

— Oh, da.

Aproape că părea încântat. Înțelegeam. Când ai de-a face mereu astfel de cazuri, se întâmplă ca oamenii din spatele lor să înceapă să vadă totul într-o altă lumină și să reacționeze conform noilor percepții.

M-am dat ușor înapoi.

— Aș spune că mai are câteva luni de trăit, a zis doctorul, cu ochii la ecran. Cel mult un an.

Mi s-a strâns inima.

Doctorul s-a uitat la mine, mi-a citit expresia și a părut să-și aducă aminte că stătea de vorbă cu un om.

— Îmi pare rău! Cred că nu ți-a spus.

— Nu mi-a spus, am confirmat, cu ochii la tomografii. Dar nu le vedeam.

Mi s-a părut extraordinar de nepoliticos că nu se obosise să își tundă părul din nas înainte să ofere asemenea informații; de parcă era un moment obișnuit, dintr-o zi obișnuită.

Doctorul s-a uitat și el cu mine, însă aveam senzația că nici el nu le analiza.

Cumva, mi-a părut rău pentru el. Nu se așteptase că va oferi astfel de vești proaste unui membru al familiei, care habar nu avea de boala rudei sale. Știam cum era și cum îți scurtcircuita sistemul de apărare. Că trebuia să te controlezi, să porți armură. Momentele la care nu te așteptai te bântuiau cel mai des.

Dădusem vești proaste oamenilor ani la rând. Uneori leșinau. Alteori urlau sau începeau să plângă. Alteori tăceau brusc. O femeie mă plesnise peste față.

Pentru o clipă, m-am gândit mai mult la ce simțea doctorul decât la ce simțeam eu.

— Vestea bună este că pare să fie bine, sănătoasă în rest, a adăugat.

Mi-a părut rău pentru el, pentru că încerca să vină cu vești bune. Dar mi-a părut și mai rău pentru mine, pentru că nu existau vești bune.

Doctorul a intrat apoi în salon, însă eu am rămas pe coridor. Nu știu să-i fi spus *la revedere, mulțumesc* sau altceva. Îmi amintesc doar o senzație puternică de disonanță cognitivă. Un străin reușise, printr-o singură frază, să îmi schimbe irevocabil cursul vieții.

În drum spre spital, mă gândisem să solicit o radiografie, dar acum uitasem complet de gleznă. O să-mi fac griji mai târziu, dacă nu se va vindeca. Tot ce am putut face a fost să absorb veștile. Creierul meu nu le înțelegea. În locul din capul meu unde se producea înțelegerea, era doar ceață.

Cel mult un an.

Știuse. Știuse și nu îmi spusese.

Mi-am simțit genunchii cedând și, pentru că nu eram capabilă să dau ochii cu ea, am găsit un loc în care să mă așez. Creierul meu nu înțelegea, însă corpul meu, da.

De ce nu încercasem mai multe? De ce nu cerusem să mă uit la ochiul ei? Toate indiciile fuseseră prezente, iar eu mă simțeam ca o idioată pentru că nu le pusesem cap la cap mai repede. Observasem toate detaliile, dar refuzasem să văd întregul.

Poate că nu am vrut. Uneori, lucrurile stăteau diferit când erau implicate și sentimentele.

Dar acum știam. Nu puteam să rămân o ignorantă.

Aveam nevoie de amănunte. De tomografii, de istoricul medical și de multe alte informații. Voiam să văd concluziile postoperatorii. Să le întind pe masă, ca pe un cod pe care îl pricepeam mai bine decât oricine, și să îl sparg pentru ea. Trebuia să știu ce se întâmplă. Cum să o ajut dacă nu cunoșteam totul? Dar poate că nici ea nu știa.

Mi-am dat seama că mi se accelerase respirația.

O parte din mine înțelegea că nu se mai putea face nimic. Doctorul nu spusese: *La operație cu ea, acum!* Nu vorbise despre tratamente. Dacă era ceva ce se putea vindeca, ar fi încercat să îl vindece. Faptul că noi croșetam pături pentru copiii născuți prematur, în loc să venim aici, pentru tratament cu radiații, părea să îmi confirme că epuizaseră deja toate variantele curative.

Acum totul avea sens.

Cât era de slabă. Cât de puține detalii îmi oferise. Colecția de petice pentru ochi. De asta mă chemase. De asta îmi ceruse să renunț la viața mea. Asta făceam, de fapt.

Ne luam rămas-bun.

De ce nu-mi spusese? Părea atât de nedrept că nu fusesem informată.

Poate că nu aș fi făcut nimic diferit. Dar m-aș fi gândit altfel la lucruri. N-aș fi irosit timpul.

M-a cuprins panica. Nu mai aveam timp! Ce naiba făcea, zăcând în grădină, făcând supă și croșetând păturici?! Trebuia să fie ceva mai important pentru ea decât să se uite la comedii romantice din anii ’80. Nu avea oameni de vizitat? Conversații de purtat? Nu voia să călătorească?

Sau poate că tot ce-și dorea era să respire, în grădină.

Totul era atât de complicat cu Diana!

Nu știam cât am stat pe coridor, cu capul în mâini. O oră? Două? Eram sigură doar de faptul că, după ce aveam să intru în salon și să o revăd, știind ce știam, urma să devină real. Și eu nu voiam asta.

Am amânat cât am putut. Am amânat până când m-am obligat să intru pe ușă și s-o privesc dormind. Luminile erau vagi, iar salonul, plin de umbre. Îi vedeam cu ușurință fruntea – aproape neagră – dar nu m-am apropiat. Nu voiam să o trezesc.

Nu purta peticul pentru ochi. Era prima dată de când ajunsesem în oraș, când îi priveam toată fața. Dacă aș fi văzut-o înainte, mi-aș fi dat seama? Poate. Am observat că ochiul pe care-l acoperea era ușor deplasat. Dar altfel, era tot ea.

Mama. Așa ca întotdeauna, dar complet diferită.

M-am așezat pe un scaun de lângă ea și am stat nemișcată, privindu-i chipul adormit. Am încercat să îmi imaginez o lume fără Diana, dar n-am putut.

Cum reușisem să irosesc timpul? Cum de permisesem unei simple dezamăgiri să ne întrerupă relația? Mai mult, de ce hotărâsem să o acuz de tot ce se întâmplase cu Heath Thompson? Cât de prostesc. De greșit. De ce nu încercasem să văd lucrurile mai clar? Zece ani mă perpelisem în simțul dreptății personale, purtându-i pică, de parcă singura cale de a obține victoria era să stau supărată mai mult ca ea.

De parcă aveam ceva de câștigat.

De parcă nu pierzi mereu, prin definiție, când dai la o parte oamenii care te iubesc.

Tot ce dorise fusese iertarea. Iar eu refuzasem să i-o ofer.

Nu aveam să uit niciodată momentul acela – noaptea de la spital în care stătusem ghemuită pe scaun, în salonul cenușiu al mamei, încercând să descâlcesc ițele condamnării sale la moarte, simțind totul, dar fiind complet amorțită.

Văd momentul încremenit în timp, ca un tablou.

În amintirea mea, nu sunt o adultă, în cârje, purtând uniforma Brigăzii din Lillian. Mă văd copilă, purtând cămașa de noapte favorită, de când aveam vreo opt ani, cea cu volănașe și inimioare. Sunt desculță și am piciorușe durdulii, de copil. Am părul lung, iar mama tocmai mi l-a periat înainte de culcare. Apoi mă ridic și mă mișc. Ies din *tablou* și mă târăsc în patul de spital, lângă ea, simțindu-mă dintr-odată atât de mică și de speriată cum n-am fost niciodată – tremurând, respirând convulsiv în goana după aer, văzând totul, fiecare implicație a tot ce s-a întâmplat și, în același timp, fiind orbită de ceața confuziei.

Mă strecor între ea și grilajul patului.

Mă agăț de ea pentru a-i simți trupul călduț.

Și o implor, din răsputeri, să nu mă părăsească.

În dimineața următoare, când mama a deschis ochii, stăteam în picioare lângă patul ei, cercetându-i vânătaia.

S-a uitat în ochii mei. Apoi a rostit:

— Of, draga mea. Ți-au spus.

Am încuviințat, încercând să stau mai dreaptă – de parcă asta m-ar fi făcut să par mai curajoasă.

Mi-a întins o mână.

— De ce nu mi-ai zis? am întrebat.

— Voiam să mă distrez cât mai puteam. Mi-a zâmbit. Veștile astea pot fi deprimante.

Mi-am înghițit un hohot neașteptat.

— Voiam doar să te văd, mi-a șoptit, strângându-mi mâna într-a ei. Voiam să mă simt ca înainte… Eu știam că Wallace era pe moarte când m-am căsătorit cu el. Dar uneori mi-am dorit să nu fi știut. Este atât de greu să fii fericit și trist în același timp!

Dintr-odată, mi-a părut rău pentru ea. Pentru prima oară, am privit momentul acela, în care plecase, prin ochii ei și cu inima ei. Cum s-o fi simțit să își abandoneze soțul și copila pentru un bărbat pe care știa că îl va pierde oricum?

Trebuie să fi fost agonie pură.

Pentru prima dată, am înțeles. Ori de câte ori îmi aminteam povestea aceea, trăiam fiecare detaliu din propria-mi perspectivă, din punctul de vedere al adolescentei de șaisprezece ani. Acum, pentru prima dată, am văzut-o dintr-un alt unghi. Al ei.

Povestea s-a schimbat.

Am simțit un val de iertare în întreg trupul.

Acum eu îmi doream să fiu iertată.

— Îmi pare rău că am fost supărată pe tine atâta vreme, i-am spus.

Era pregătită pentru asta. Mi-a mângâiat degetele, parcă murmurând: *Prostii.*

— Erai doar o puștoaică. Uneori e mai ușor să te înfurii.

— Am fost atât de proastă. Te-am învinuit pentru lucruri care nu se întâmplaseră din vina ta.

— Te apărai. E un lucru bun.

Nu mă gândisem la asta.

— Ai crezut că te-am respins, așa că ai făcut-o la rândul tău. A fost singurul lucru rezonabil pe care-l puteai face, sincer. Autoapărare. Te-am admirat.

— Dar a fost mai complicat decât atât…

— Ai făcut ce trebuia ca să fii tu bine. Am crezut mereu că te vei întoarce la mine. Doar că nu mai aveam timp să aștept.

— Acum cred că înțeleg, am șoptit. Înțeleg ce ai spus despre puterea iubirii.

— Cred și eu.

— Am irosit o grămadă de timp.

— Așa e firea omului, draga mea, mi-a spus, strângându-mi iar mâna. Suntem mereu condamnați să irosim timpul.

Creierul meu încerca să pună cap la cap noile informații.

— Ăsta-i capătul drumului, atunci? Nu urmezi niciun tratament?

— Ți-a arătat doctorul tomografiile?

Am dat din cap.

Mi-a aruncat o privire care spunea: *Iată răspunsul.*

— Nu știu ce să fac acum, am mărturisit.

— Să fii aici. Să fii aproape.

Am vărsat niște lacrimi.

— Este mai bine așa, a spus ea. Nu suntem meniți să trăim veșnic. Nu aș fi vrut să îmi petrec ultimul an din viață fiind ciopârțită și drogată. Prefer să fiu în grădină. Sau să pictez oale. Sau să mă plimb pe malul oceanului.

Bineînțeles că nu te poți opune plimbărilor pe plajă, dar când rezultatul final este moartea, sună departe de a fi ceva ideal.

— Nu există nimic experimental?

— A existat un studiu clinic în care puteam intra, dar am refuzat. Suna teribil.

— Ce? Serios? Ce era?

— Un medicament nou, în testare clinică. Am spus nu.

— De ce? De ce ai spune nu?

— Pentru că nu mai vreau medicamente. Am suferit destule intervenții la viața mea.

— Dar era un medicament!

— Cu niște efecte secundare groaznice, dintre care cel mai blând era *infecție la nivelul pielii, cu risc mare de deces.*

— Dar dacă funcționa?

— Și dacă nu, și mă ucidea propria piele?

— Era o șansă.

— Nu merita.

Atunci am simțit că nu făcea destul.

— Dar trebuie să încerci! Sună-i tu! Spune-le că te-ai răzgândit! Nu poți renunța! Trebuie să lupți…

A clătinat din cap, teribil de calmă.

— Dar lupt. În felul meu.

— Cum? am întrebat. Cum lupți?

— Meditez de trei ori pe zi de la ultimul control.

— Meditezi?! Te lupți cu melanomul recurent prin *meditație*?

— Cred că funcționează.

— Ce?!

— Dacă e să mă iau după diagnostic, până acum ar fi trebuit să am mult mai multe crize, deja. Însă nu s-a întâmplat asta. E un semn bun.

— Despre ce vorbești?

Mama a zâmbit.

— Când am primit diagnosticul, am citit tot ce am putut despre asta – ca și tine. Unul dintre articole era despre o femeie din Franța, aflată în situația mea, care reușise să își împiedice tumora să crească folosindu-se de tehnica vizualizării creative.

— Ce naiba mai e și asta?

— A meditat câte trei ore pe zi, imaginându-și că în jurul tumorii sale crește o cochilie dură, atât de dură, încât tumora a fost comprimată la interior și nu a mai putut evolua.

Am făcut un efort conștient să nu îmi dau ochii peste cap.

— *A funcționat,* a insistat Diana. Starea femeii se înrăutățea rapid, dar apoi a încetinit. S-a oprit complet. A mai trăit șapte ani și apoi a avut un accident de mașină. Fără nicio legătură, deci. Când i-au autopsiat tumora, ghici ce au găsit?

— Ce?

— O cochilie dură în jurul ei. Nu mai crescuse deloc.

— E o legendă urbană. Nu poate fi adevărată.

— E reală. Este documentată.

— Nu poți crede că dispare o tumoră!

— Poate că nu, a spus. Dar nu are cum să-mi strice să încerc.

Douăzeci și trei

Și uite așa, am mers acasă. Am pregătit cina. Am stat în grădină până a apus soarele. Nu aveam nimic altceva de făcut.

M-au năpădit niște stări stranii, ca valurile care vin cu putere și apoi se retrag, în tăcere. Uneori mă simțeam distrusă, alteori aproape normal. Aveam momente în care eram împăcată cu acceptarea Dianei și momente în care eram cuprinsă de panică, dorindu-mi să fac ceva. Clipe în care simțeam că, într-un fel, după ce se spusese totul, avea să fie bine și clipe în care mi se părea că nimic nu va mai fi vreodată OK, ca înainte.

Vă amintiți cum evitam să îmi fie dată viața peste cap?

S-a dus naibii ideea.

Aveam patru zile înainte de următoarea tură. Patru zile în care să îmi dau seama cum să îmi gestionez restul vieții. Așa că am ajutat-o pe Diana să smulgă buruienile din grădină și să pregătească cina. Ne-am uitat prin albume cu fotografii vechi și am cântat colinde, cu toate că nu era Crăciunul. Mi-a arătat jurnalele ei și portofoliile de la Școala de Arte. A deschis caseta de bijuterii și a încercat să îmi explice care rude de mult dispărute fuseseră posesoarele de drept ale inelelor, colierelor și brățărilor. Am băut multă cafea, am făcut mult ceai. Ne-am asigurat că nu pierdem niciun apus.

Am încercat, cu succes parțial, să savurez timpul rămas. Acela era scopul, în orice caz, să mă bucur de prezența ei vie, lângă mine, și să nu mă fixez pe suferința care urma. Să învăț cum să trăiesc la maximum, cât de repede puteam.

În acea săptămână, în fiecare seară după cină, răcanul apărea la ușa noastră. Ne întreba de sănătate sau dacă putea fi de ajutor.

Dar nu îi răspundeam.

Revenea, totuși. Ne lăsa la ușă biscuiței, brioșe și prăjiturele.

Le aduceam după aceea înăuntru și le puneam pe masă. Dar eu nu puteam mânca.

Într-un târziu, în ultima seară de dinaintea turei noastre, a bătut și nu s-a mai oprit.

— Sunt eu, din nou, a spus când, într-un final, am deschis ușa.

Îmi și scrisese mesaje, în care mă întreba cum se simțea mama, ce-mi făcea glezna și cum mă descurcam cu *Investigația Cărămida.* Lăsase mesaje. Dar nu îi răspunsesem la nimic.

Nu îl ignoram. Doar că nu știam ce să îi spun.

Cum să exprim totul în cuvinte?

Să îl văd acolo, în cadrul ușii, mi s-a părut o izbăvire. Am vrut să mă agăț de el ca de un colac de salvare într-un ocean pustiu.

Dar m-am obligat să calc apa. Dacă mă opream, nu mai puteam să o iau de la capăt.

— Nu poți să vii aici, i-am spus, ca și cum pragul ar fi fost o barieră imensă pe care niciunul dintre noi n-ar fi îndrăznit să o depășească vreodată.

— Trebuie să îți vorbesc.

— Nu pot. Știi, e prea mult.

— Știu. Abia ce ai scăpat de urmăritor – sper – și ultimul lucru de care ai nevoie sunt eu, apărând aici ca un ghimpe în coaste.

— Nu de asta.

— Trebuie doar să vorbesc cu tine.

— Nu.

— Cinci minute. Te rog!

De când aflasem despre mama, îmi fusese teamă să ies din casă. Teamă că ar… dispărea, poate. Dar ea deja se dusese la culcare. Își pornise dispozitivul care genera zgomot alb și închisese ușa. Ce să fac? Să stau pe hol și să păzesc scara cât timp dormea?

Îi puteam acorda cinci minute lui Owen.

Am agățat șervetul de șters vasele în cuier și am pășit peste prag.

Owen s-a dat înapoi mai puțin decât era cazul și iată-ne mult prea aproape unul de altul.

— Deci?

— Am vrut să te văd. Putem vorbi? Am niște întrebări.

— Bine, am zis și am pornit spre alee.

Nici măcar nu mai șchiopătam. M-am întrebat dacă va uita de gleznă.

— Ce-ți face piciorul?

— Bine, i-am spus. Nu mai port cârje de ieri.

— Bine pe bune? a întrebat. Sau bine în limbaj de pompieri?

— A doua variantă. Dar e mult mai bine decât a fost acum câteva zile. Am grijă.

— Șchiopătezi puțin.

— Deloc.

— Atunci mergi precaut.

Cât de ciudat mi se părea că discutam despre glezna mea – cea mai mică dintre problemele actuale.

— Altă întrebare?

— Spune-mi ce face mama ta.

Am inspirat adânc. Apoi am spus repede, așa cum dezlipești un plasture:

— Are o tumoră pe creier. Asta a cauzat criza. Are un melanom recurent, malign și foarte agresiv. Mai are cel mult un an.

Răcanul nu se aștepta. A rămas fără glas un minut.

Intenționam să continui să merg, dar, când am ajuns la poarta grădinii, am stat pe loc.

S-a oprit lângă mine.

— Știai? a întrebat cu o voce blândă.

— Nu știam nimic. Nu mi-a spus. Doar niște scorneli ca să nu mă prind. Dar simțeam că e ceva în neregulă.

— Cum se simte?

— În mare parte, OK.

— Și tu?

Mi s-a blocat vocea în gât. Am simțit că devin rigidă – de parcă mă putea ajuta…

— Mă lupt, am spus.

— Acum chiar că ai nevoie de o îmbrățișare.

Poate că aveam. Cumva, însă, mi se părea că ar înrăutăți lucrurile. Am clătinat din cap.

— Nu mă îmbrățișa, i-am spus și am reînceput să merg.

— OK.

Ne-am deplasat o vreme, fără să spunem nimic. Sincer, despre ce să mai fi vorbit? Ucisesem conversația.

Așa că nu am vorbit, însă Owen a rămas cu mine. În clipa aceea, ținând cont de toate, era mai bine decât dacă am fi zis ceva.

După o vreme, i-am auzit glasul:

— Să te distrag? Cum aș putea face asta?

— Care erau întrebările tale?

— Acum mi se par stupide.

— Pune-le.

— OK. Știi cât de tare ai șocat lumea de la secție pe teren, zilele trecute?

Am zâmbit puțin. Mi se părea că vorbește despre o viață diferită, însă amintirea aceea mi se părea ciudat de plăcută, îmi lărgea perspectiva și îmi permitea să mă gândesc și la alte lucruri care contau.

— Nu se mai opresc din vorbit, mi-a zis el. Ești o legendă.

— Îmi convine, am spus. Chiar îmi place.

Am crezut că terminase cu întrebările. Am mai mers puțin, până când am ajuns în locul în care se termina drumul și începea digul stâncos. Ne-am așezat pe una dintre bănci, cu fața către înserarea ce cobora peste apă.

Era plăcut afară și-mi prinsese bine să ies. Îmi plăceau vântul, oceanul și stelele. Universul. Eram surprinsă de cât de liniștită mă simțeam în prezența lucrurilor mai mari decât mine.

— Am vrut să îți mai spun, a zis el după o vreme, că am vorbit cu tata despre incendiu.

L-am privit pentru prima dată de când venise.

— Serios?

A încuviințat.

— Am băut câteva beri înainte, dar apoi i-am spus totul.

— Nu aș fi insistat, să știi.

— Știu. Dar mi s-a părut lucrul potrivit.

— Cum a reacționat?

— A fost nasol. La început, a tot clătinat din cap și a repetat: *Dar au fost doar doi băieți.* Însă eu am accentuat mai departe că martora se înșelase, până a înțeles. Și-a amintit de unchiul meu. A vorbit tot mai aspru, i s-au înroșit ochii…

— S-a înfuriat?

— Nu cred. Deși cu tata e greu de zis.

— Ce a spus?

— De fapt, i-am mărturisit că îmi făcusem mereu griji că eu aruncasem chibriturile. Că încercasem să îmi amintesc, timp de douăzeci de ani, dacă fusesem eu sau nu. Tata m-a asigurat că nu eu am făcut asta. Era în sală când prietenul meu, Stevie, mărturisise că el a aruncat cutia. Își amintea, fiindcă Stevie spusese ceva straniu: și anume că, imediat ce aprinsese chibriturile, cutia arăta ca un arici în flăcări. În clipa în care tata a zis asta, am văzut, cu ochii minții, cum arunca Stevie cutia, strigând: *Ariciul!* Mi-am amintit.

Am oftat ușurată. Răcanul nu aruncase cutia. Nu pornise incendiul – nu direct, în orice caz. Ce ușurare trebuie să fi simțit și el când realizase asta!

— Așa că acum știi că n-ai fost tu.

— Am făcut parte din grup. Dar e bine de știut că nu eu am aruncat *ariciul.*

Mi-am vârât mâinile în buzunare și m-am întors iar spre apă.

Răcanul s-a aplecat în direcția mea.

— Mulțumesc. M-am gândit mult la iertare de când am vorbit cu tine, atunci. Am încercat să îmi

dau seama dacă au existat lucruri bune generate de ceea ce s-a întâmplat rău.

— Și?

— Încep să cred că poate urmările mi-au modelat viața. Atât în bine, cât și în rău. Nu am putut schimba trecutul, dar cu fiecare alegere am încercat din răsputeri să fac lucrurile bine. Trecutul m-a forțat să definesc omul care voiam să fiu.

— Te simți mai bine de când i-ai zis tatălui tău?

— Așa cred. Deși mai am un lucru de spus.

— Care?

A ezitat o secundă, apoi a continuat:

— Plec din Brigadă.

Stai așa. *Ce?!*

— Trebuie să discut întâi cu tata, firește. El și mama sunt în Boston săptămâna asta, dar plănuiesc să le pregătesc cina într-o seară, după ce se întorc, și să le spun. Întâi o să îi încânt cu un fel de mâncare extraordinar, apoi o să le spun: *V-a plăcut ce v-am preparat? Asta vreau să fac tot timpul.* Apoi o să-l anunț pe căpitan.

Încercam să îl prind din urmă.

— Stai. Ce zici că faci?

— Ai avut dreptate. Ar trebui să gătesc.

Am avut dreptate? Dar nu voiam asta! Era ultimul lucru pe care mi l-aș fi dorit, indiferent cât puteam să profit. Era preferatul meu de la secție. Probabil favoritul meu, în general. Dintr-odată, cuvintele pe care mi le adresase căpitanul meu din Austin mi-au apărut în minte: *Găsește o persoană pe care să te poți baza.*

— Dar nu le poți face pe ambele? am întrebat. Majoritatea pompierilor aveau două joburi. Unii chiar trei.

A clătinat din cap.

Știam că reacția mea era complet irațională. Nu puteam fi amândoi la secție. Dacă rămânea el, dacă lupta pentru postul lui și câștiga, eu pierdeam. Dacă el pleca, însemna că eu puteam rămâne.

Poate că, parțial, și de-asta luase decizia: ca să facă un lucru bun pentru mine.

În mintea mea, știam toate astea.

Dar, pe moment, ținând cont de toată tristețea care mă înconjura deja, înțelegeam doar că *pleca.* Mi s-a accelerat pulsul. Era panică? Era furie? Nu puteam suporta să mă mai părăsească cineva.

Nu azi.

— Nu mă pricep, a spus el, aruncându-mi o privire. Știi asta.

— Dar poți exersa! am protestat. Poți deveni mai bun.

— Nu cred că vreau asta.

Serios? Nu voia nici măcar să încerce? Nu deveniserăm prieteni? Nu ajunseserăm să… contăm unul pentru celălalt?

— Și unde o să pleci? am întrebat. Înapoi în Boston?

A ridicat din umeri, de parcă nu era sigur.

Am simțit un junghi în piept, chiar în spatele sternului. Owen pleca. Exceptând seara în care o privisem pe mama părăsindu-mă, acum trăiam cea mai acută senzație de abandon pe care o experimentasem vreodată.

Dar nu mă descurcasem niciodată cu durerea. Preferam furia. Așa că m-am ridicat și am plecat, mergând cât de repede puteam fără să îmi pun glezna în pericol.

— Hei! a strigat el, venind după mine. Unde te duci?

— E OK. Du-te la Boston!

— Încerc să te ajut!

— Nu am nevoie.

— Dintre toți, tu știi cel mai bine că nu sunt potrivit aici, a continuat el, de parcă era un argument logic.

— Dar ăsta nu este un motiv să renunți. Așa vrei să fii perceput? Ca un om care abandonează ușor? Am petrecut luni de zile încercând să te ajut. Am venele făcute șvaițer în urma înțepăturilor tale. Te-

am învățat tot ce știu. Dar sunt convinsă că nu poți obliga oamenii să rămână, dacă nu vor. Oamenii pleacă. Se uită în jur într-o bună zi și spun: *Știi ce? Eu plec.* Cu siguranță nu te pot opri și nici nu o să încerc.

— Hei! a încercat el să mă apuce de braț, ca să mă întorc.

Mi l-am smuls din strânsoarea lui.

— Hei! a repetat, încercând iar. N-am terminat!

— Eu da, i-am spus, îndepărtându-mă din nou.

Apoi am luat-o la fugă, în ciuda gleznei. Voia să plece? Bine. Plecam eu întâi.

Dar a început să alerge și el, chiar în spatele meu. Tălpile lui loveau pavajul lângă ale mele. Am încercat să accelerez, deși îmi dădeam seama că glezna mea nu mai putea face față multă vreme. Oare merita să mă rănesc din nou așa? Cui îi păsa? *Bine. Ok. Fie.*

Atunci Owen m-a prins. S-a întins și m-a ținut de tricou. Apoi, imediat ce a făcut asta, s-a simțit de parcă mi-ar fi rupt un elastic. M-am oprit din alergat și m-am întors spre el, chiar acolo, în mijlocul drumului, gâfâind.

— Ce e? am zis, mai degrabă urlând.

— Termină! O să-ți luxezi și cealaltă gleznă.

— Nu-mi pasă.

Și el gâfâia.

— Pot să-ți vorbesc?

Drept răspuns, iată ce-am făcut: m-am închis în mine. Când derulez momentul în minte, știind tot ce știu acum, mi se pare o nebunie cât de furioasă eram. Încerca să mă ajute. Se asigura că îmi păstram slujba. Îmi oferea lucrul pe care mi-l doream cel mai mult pe lume.

Doar că eu pe el mi-l doream cel mai mult.

Tot ce pot să spun este că nu mă pricepeam la sentimente. Îmi petrecusem viața evitându-le cu mare grijă. Acum, de când mă mutasem în Rockport, înfruntasem o adevărată maree de emoții, una după cealaltă – pasiunea bruscă,

sărutul, urmăritorul, mama… Ar putea fi ușor să-mi întrerup șirul amintirilor și să spun: *Lasă-l să vorbească!* Dar când toate sentimentele de abandon și de pierdere s-au dezlănțuit, am simțit că mă înec în emoții. Așa că am făcut singurul lucru pe care îl știam ca să mă salvez, lucrul pe care îl făceam mereu ca să rămân în siguranță.

Am blocat totul.

— Nu, am spus. Trebuie să plec.

— Dar…

— Nu. M-am întors cu pași mari spre ușa Dianei. Nu pot.

M-am așteptat să mă urmeze.

Dar n-a făcut-o.

M-a lăsat să plec.

Când am ajuns la ușă, m-am lipit de ea, apucând clanța, și m-am întors pe jumătate ca să îi spun iarăși să mă lase în pace. Dar eram singură.

Am simțit ușurare, apoi dezamăgire.

L-am văzut plecând.

Mi-au căzut umerii.

A urcat în camionetă. Am auzit motorul. A pornit încet.

Minunat.

Dar mă simțeam mai rău că scăpasem de el.

— Așteaptă, am șoptit, uitându-mă după farurile lui din spate.

A fost de parcă m-ar fi auzit.

A frânat.

M-am îndepărtat de ușă ca să văd mai bine.

A întors și a condus înapoi spre capătul străzii, unde mă aflam eu.

S-a oprit la câteva case distanță, a stins farurile și, înainte să deschidă portiera, deja străbăteam grădina și mă îndreptam spre el. La naiba cu glezna!

M-am oprit la mijloc.

A închis portiera, s-a întors spre mine și s-a sprijinit de ea.

Am stat așa, uitându-ne unul la altul, un minut.

— Ți-a făcut cineva rău, Cassie? m-a întrebat brusc.

Am simțit un semnal de alarmă, de parcă aș fi fost prinsă asupra faptului.

— Ce?

— Din felul în care mă respingi, a spus, pare să crezi că oamenii sunt periculoși.

— Unii oameni *chiar sunt,* i-am răspuns.

A așteptat să îi spun mai multe și, când nu am zis nimic, a continuat:

— Deci, te-a rănit cineva?

Prima mea idee a fost să îi dau o replică dură, de tip. Dar nu putea funcționa, pentru că deja aveam lacrimi în ochi.

Îi răspunsesem la întrebare. N-avea sens să mă mai prefac.

Așa că, încetișor, am dat doar din cap.

— A fost un tip?

Am dat din cap.

— A fost rău?

Am dat din cap.

Atunci a știut. Toate piesele s-au așezat pentru el și a știut.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, am zis.

— Nu trebuie.

— Bine, am spus, ștergându-mi obrajii cu palmele.

Nimeni nu știa, cu excepția fostului meu căpitan din Austin și, posibil, după ce mă văzuseră făcându-l una cu pământul pe Heath Thompson, și fosta mea echipă și, probabil, extrapolând, toată sala de festivități, plină ochi cu bravii cetățeni ai orașului, prezenți acolo în seara aceea.

Și totuși, încă aveam senzația că ceea ce trăisem era ca o piatră de hotar, care mă va marca toată viața.

Răcanul mă fixa cu privirea.

— Pot să îți spun ceva?

— Da.

— Nu vreau să îți fac rău.

— Toată lumea face asta în cele din urmă.

— Corect, a afirmat. Poate voi face lucruri idioate. Poate c-o să uit să iau lapte de la magazin, o să te calc pe picior fără să-mi dau seama sau o să fac ceva ce nu înțeleg nici eu – ca în seara asta. Dar n-o să fiu niciodată plin de cruzime. Nu în mod deliberat.

Nu avea sens să mă cert cu el. Știam că așa era.

Apoi am făcut ceva nebunesc: l-am îmbrățișat.

Nu a fost prima îmbrățișare pe care o inițiasem în ultima vreme, pentru că, recent, stabilisem deja un record cu Diana și Josie, dar a fost prima pe care, în ani de zile, o voiam pentru mine. Era ceva legat de pieptul său, atât de aproape de mine, solid și liniștitor în același timp – ceea ce mă făcea să-l percep ca pe un loc unde voiam să mă aflu. M-am aplecat să îmi sprijin capul de el, iar restul corpului l-a urmat.

Ne-am sprijinit de mașină îndelung. I-am ascultat bătăile inimii și respirația.

Apoi, cu urechea lipită de pieptul lui, i-am auzit vocea înfundată.

— Mai e ceva.

Am ridicat capul și m-am dat puțin înapoi, ca să îl privesc.

A inspirat adânc, de parcă nici măcar nu știa încotro se îndreaptă, apoi a spus:

— Sunt îndrăgostit de tine.

Nu aveam idee la ce să mă aștept, dar sigur nu la asta.

— E greu, a continuat. Și sărutul din seara aceea a făcut să fie și mai dificil. De aceea îmi dau demisia – mă rog, parțial. E atât de greu. A făcut ca tot ce se întâmplă la secție să fie insuportabil. Bănuiesc că știai deja. Cred că te-ai înfuriat rău. Ești acolo să-ți faci treaba, ai o clădire plină de tipi care te subestimează în fiecare secundă, și ultimul lucru de care ai nevoie este un răcan care să saliveze după tine.

Acum mă făcea să zâmbesc.

— *Salivezi*?

— Cam așa.

— De când?

— Din prima zi.

— Din prima zi?! am întrebat. Prima zi la secție?

A dat din cap.

— Când te-au stropit cu furtunul?

A dat din cap iar.

Rahat.

A continuat:

— Nu aveam de gând să fac nimic, evident. Nici nu voiam să îți spun. Îți poți imagina reacția băieților? Dacă ar fi bănuit, indiferent că încuviințai sau nu, mi-ar fi făcut viața amară. Ar fi transformat munca la secție într-un calvar pentru amândoi, nu?

— Cam da.

— Așa că a trebuit să înăbuș totul sau să ascund atât de bine ce simțeam, încât să nu bănuiască nimeni.

— Eu n-am bănuit.

— Chiar mă descurcam, a spus. Lucram serios la asta.

— La ce?

— Păi, a zis el, să nu vorbesc cu tine decât dacă era absolut necesar. Să nu te ating decât dacă așa mă forța căpitanul. Să nu te urmez peste tot. Să nu cer sfaturi. Să nu mă uit la tine plin de dorință sau să îți arunc ocheade, cum aș fi făcut dacă eram doar eu în joc. Să încerc să nu mă gândesc la tine. A ridicat ușor din umeri. Cu ultima eșuam mereu, dar încercam mai departe. Dar apoi… sărutul ăla. A distrus totul. M-a făcut să mă întreb dacă nu cumva nu eram singurul care simțea așa.

Păi, nu. Nu era singurul. Dar am tăcut.

— Îți spun acum, a continuat, pentru că nu sunt sigur dacă, atunci când mă respingi, vrei cu adevărat să plec.

Am făcut un pas, apoi încă unul, până când corpul meu s-a lipit de al lui, așa ca înainte – doar că acum, în loc să mă ghemuiesc la pieptul său, m-am îndreptat și mi-am apropiat fața de a lui.

Era o senzație complet diferită.

L-am privit drept în ochi.

— Nu vreau să pleci, i-am spus.

L-am prins de după gât, l-am tras mai aproape, m-am ridicat pe vârfuri și l-am sărutat.

Nici nu am stat pe gânduri – sau poate decizia mea era deja luată.

L-am sărutat chiar acolo, în mijlocul străzii, lipiți de camioneta lui. Mi-am pus sufletul în sărutul acela. M-am lipit de el și am încercat să îi absorb duritatea pieptului. L-am mângâiat, l-am gustat, m-am topit în momentul acela. Apoi m-am retras și am spus:

— Dacă vii sus, putem continua?

— Sunt foarte bucuros să continuăm.

— Dar, am adăugat, doar atât.

— Adică doar să ne sărutăm?

Am încuviințat.

— Mă întrebi dacă vreau să mergem în dormitorul tău ca să ne sărutăm?

— Pentru multă vreme.

— Sigur că vreau.

— O să iau lucrurile foarte încet, asta vreau să zic.

— Firește.

— Și am putea urca să dormim împreună, dar… chiar să dormim?

A zâmbit larg, tachinându-mă.

— Pompier Hanwell, îmi propui să ne *cuibărim*?

I-am zâmbit vag.

— Cred că e o cale de a descrie acțiunea, da.

— Accept orice. Aș dormi pe un pat de cuie ca să fiu lângă tine.

M-am întors și am început să-l trag după mine spre casă.

— Perfect, fix din cuie este patul meu.

— Grozav. Accept, mi-a spus.

L-am condus prin grădină, peste prag, pe scările înclinate, până la ușa de la mansardă. Pe tot parcursul drumului, ne-am sărutat și ne-am împiedicat încontinuu.

Este uluitor cât de curajos ești când te simți în siguranță. L-am condus cu spatele spre pat și l-am împins ca să stea jos.

M-am urcat deasupra, așezându-mă pe coapsele lui, ținând brațele în jurul gâtului său și fața lipită de a lui.

Ne-am sărutat mai departe. Cu cât o făceam mai mult, cu atât mă relaxam și cedam senzației extraordinare de a fi aproape de el. Era o negociere fără cuvinte: de fiecare dată când făceam un pas mai aproape și mă întâmpina cu tandrețe, mai făceam încă un pas. Cu cât mă apropiam mai mult, cu atât îmi doream să fiu mai aproape de el.

I-am scos cămașa, am aruncat-o pe podea și iată-l, pe jumătate dezbrăcat, numai piele netedă și contururi. Mi-am scos și eu tricoul și am rămas în bustiera sport – așa cum fusesem de atâtea ori cu el, la secție, în timp ce îmi aplica padelele pentru EKG sau îmi verifica șira spinării.

Bineînțeles că n-a fost ca atunci.

Când și-a trecut palmele peste pielea de pe spatele meu, nu-mi controla vertebrele. Nu se străduia să păstreze distanța. Dimpotrivă. Încerca să se apropie cât mai mult.

La fel și eu.

Mi-am plimbat degetele pe el, absorbindu-i căldura și netezimea pielii. I-am simțit fiecare mușchi și m-am bucurat de miracolul de a-l atinge.

Apoi l-am împins până s-a întins cu totul pe pat.

I-am urmărit conturul abdomenului cu mâna.

A expirat întretăiat.

Este uimitor cât de mult contează contextul. Îl cunoșteam pe Owen. Îl văzusem în acțiune. Lucrasem cu el toate lunile astea și îl observasem

luând alegerile corecte, de fiecare dată, cu blândețe și compasiune. Omul își petrecea timpul liber făcând prăjiturele, pe bune. Ducea acasă cățeluși în coșuri. Aveam încredere în el. Îmi păsa de el. Cu cât îl sărutam mai mult, cu atât îmi doream să continui.

— Mersi că ai urcat, am spus.

— Mersi că m-ai invitat.

— E important pentru mine.

— Și pentru mine.

— Dar tu ai mai fost în dormitorul unei fete.

— Nu al unei super-eroine.

— Nu sunt.

— Ba chiar foarte aproape.

— Sunt exact opusul, în multe feluri.

— Cred că nu știi cât de minunată ești.

— Este foarte posibil.

— Dar eu știu, mi-a spus și s-a uitat în ochii mei.

Intensitatea privirii lui m-a făcut să mă rușinez.

— Mă gândesc la tine mereu, mi-a mărturisit. Între ture, tot ce fac este să aștept să te revăd. În timpul turelor, nu mă pot concentra. Ar trebui să completez jurnale de activitate, dar tot ce văd este șuvița de păr care îți tot scapă din elastic.

Am încercat să mă aplec pentru încă un sărut, dar m-a oprit.

— Ești atât de frumoasă, a continuat el, lent, fără grabă, încât mă orbești. Dar nu e doar asta. Când te privesc, văd toate lucrurile pe care le admir. Sunt o grămadă de chestii *wow* la tine, cum ar fi calmul tău când se dezlănțuie iadul și felul în care poți înscrie un coș de trei puncte cu spatele, fără să te uiți, iar mingea să treacă drept prin plasă. Să nu mai zic de tracțiunile cu o singură mână. Ador la tine faptul că nu intri în panică și că nimic nu te sperie. Îmi place și că primul tău scop profesional declarat a fost să fii Zâna Măseluță. Mă amuz când mormăi în timp ce speli vasele. Mă

încântă că râzi tare, tare, apoi nu mai ai aer și chiți ca un șoarece.

— Eu nu chiți.

— Ești atât de dură și totuși impresionant la duritatea ta este faptul că o construiești ca să protejezi vulnerabilitatea.

Am clipit spre el.

Cine era tipul ăsta?

— Nu-i adevărat că nu mă sperie nimic. Tu mă sperii.

A râs.

— Eu sunt prea îndrăgostit ca să sperii pe cineva.

Trebuia să clarific ceva.

— Ești îndrăgostit?

— Teribil.

— De mine? am întrebat, asigurându-mă.

M-a privit de parcă aș fi fost adorabilă și ridicolă totodată. Apoi a redevenit serios.

— În fiecare minut din fiecare zi.

— Nu tu mă sperii, am spus, ci ce simt pentru tine.

— Ce simt pentru tine mă sperie și pe mine, a adăugat el foarte grav. Va trebui să avem mare grijă unul cu altul.

— Bine, am spus. De acord.

Apoi l-am sărutat până când n-am mai putut respira.

— Ne putem opri oricând, mi-a tot spus.

— OK, i-am răspuns și am continuat.

Planul oficial fusese să ne *cuibărim.* Însă eu îl sărutam mai departe.

Nu știu de câtă vreme făceam asta (poate de vreo oră?), când am început să trag de pantalonii lui, de parcă aș fi vrut să îi dea jos. Nu eram sigură care era planul, exact. Voiam doar să nu mai existe bariere între noi. Voiam să scap de toate obstacolele.

A clătinat din cap. Nu s-a întrerupt, dar și-a retras mâna.

— Nu-i o idee bună.

— De ce nu? am zis.

Pentru că am avut o înțelegere și încerc să o respect.

— Dar înțelegerea se referea mai mult la mine, decât la tine.

M-a privit chiorâș, de parcă ar fi spus: *într-un fel, da.*

— Aproape corect.

— Așa că, dacă îi e cuiva permis să modifice înțelegerea noastră, eu sunt aceea.

— Nu aducem modificări.

— Pentru că n-avem protecție?

Owen s-a strâmbat iar.

— Ce e?

— De fapt, avem.

— Avem?

Și-a acoperit ochii cu mâna.

— Vărul meu, Alex, mi-a pus un prezervativ în buzunar, la petrecere.

M-am gândit o secundă. Problemă rezolvată. M-am întors la pantaloni.

— Nu, a zis iar răcanul.

— De ce nu?

— Nu vreau să regreți după aceea.

— N-o s-o fac.

— N-ai de unde să știi.

Poate avea dreptate, dar eram dispusă să risc.

— Tu nu vrei? am întrebat.

A scos un hohot răgușit.

— Nu sunt destule cuvinte în univers să descriu cât de mult. Dar nu putem.

— Eu cred că putem.

— Cassie, mi-a zis, sprijinindu-se în coate, nu vreau să stric momentul ăsta.

Refuzul său a avut efectul opus celui intenționat. Nu m-a descurajat. M-a eliberat să merg mai departe.

Negarea lui m-a făcut să spun eu un *da* mai hotărât.

L-am împins înapoi pe pat și am încercat să îl conving. L-am sărutat cu mai multă ardoare. Mi-am trecut mâinile prin părul lui. M-am întins peste el.

A continuat să vorbească.

— Nu trebuie să grăbim lucrurile.

Dar știam că închisese ochii. Respira adânc și repede; începea să cedeze.

— Putem face asta oricând, a continuat. Viața e lungă.

— Viața nu e lungă, i-am răspuns, cu mâna pe pieptul lui. E scurtă.

— Cred că ar trebui să așteptăm, a insistat.

Câștigam. Sau poate câștigam amândoi. Dar simțeam cum cedează.

Apoi m-am retras și l-am privit în ochi. Aveam o întrebare serioasă.

— Crezi că, dacă începem și nu e OK pentru mine, te poți opri?

Mi-a dat un răspuns serios:

— Dacă începem și nu e OK pentru tine, n-aș vrea *decât* să mă opresc.

— S-ar putea să vreau să ne oprim, am spus. Nu știu. Dar ce știu acum este că îmi doresc tare, tare mult să începem.

Nu ne-am oprit.

După aceea, nici nu mi-a mai trecut prin minte să ne oprim.

Toată apropierea și încrederea, dar și timpul petrecut împreună, plus faptul că săruta la nivel de Premiul Nobel au ajutat ca lucrurile să fie mult mai ușoare. Am făcut greșeli și am zâmbit stânjeniți. Ideea este că am râs mult și ne-am împleticit, am făcut lucrurile încet și repede, simultan. M-a tras de păr accidental. I-am dat un cot în obraz din greșeală. Pentru câteva minute de groază, a crezut că pierduse prezervativul de la vărul Alex. După ce l-a găsit, râzând de ușurare,

am decis că ar fi un nume grozav pentru o trupă de garaj: *Prezervativul Vărului Alex.*

Dar, pe cât de stângaci, de prostesc și de amuzant a fost ce s-a întâmplat între noi în camera aceea, pe patul meu de un alb virginal, pe-atât de serios a fost totul. Și n-a avut nicio legătură cu trecutul sau cu viitorul. Am fost vii, împreună și fericiți – atunci și acolo.

Oare avea să fie mereu așa? Evident că nu.

Răcanul urma să plece, mama era pe moarte, iar lumea era plină de monștri. Lucrurile bune nu țineau mult, oamenii își făceau rău în fiecare zi și nimeni n-avea parte de finaluri fericite. Dar noaptea aceea cu el m-a făcut să văd lucrurile diferit. Toate dificultățile, insultele și dezamăgirile din viață nu au diminuat deloc importanța acelui moment binecuvântat. Ba l-au făcut să conteze mai mult. Tocmai faptul că nu putea dura a fost motivul să ne agățăm de el cum puteam mai bine.

Da, lumea este plină de cruzimi de nerostit. Dar răspunsul la acest aspect dureros nu este să uităm de speranță, de bucurie sau de iubire, ci să savurăm fiecare secundă prețioasă din acele emoții pozitive, când vin.

Răspunsul nu este să nu iubești pe nimeni, niciodată.

Este să iubești nebunește, oricând ai ocazia.

Așa că l-am sărutat. Am ales să cred în acel sărut. Ne-am dezbrăcat până când n-au mai existat bariere și am ales să încep ceva și să văd ce se întâmplă mai departe.

Ce s-a întâmplat a fost bine, a fost exact ceea ce aveam nevoie.

Între noi exista ceva puternic și aveam senzația certă că ar fi putut reconstrui ceva esențial, care se sfărâmase înăuntrul meu – așa cum râsul alină suferința sau compania cuiva alină singurătatea. Așa cum o masă bună potolește foamea.

A fost un lucru conștientizat profund. Dragostea mă putea vindeca. Nu răcanul, nu un alt tip, ci

dragostea în sine și alegerea mea extraordinar de curajoasă să o simt.

Iubirea s-a dovedit a fi o putere, și nu o slăbiciune. Puterea de a refuza să permit monștrilor acestei lumi să strice totul. Puterea de a-mi cere dreptul la fericire.

Am ales să am încredere în răcan, însă acțiunea de a alege a contat cel mai mult.

N-o să mint: să mă culc cu Owen în noaptea aceea a fost mai dificil lucru pe care l-am făcut vreodată.

Dar, fără îndoială, și cel mai simplu.

Douăzeci și patru

A doua zi m-am trezit cu răcanul dezbrăcat în patul meu.

Cred că orice trebuie să înceapă de undeva.

M-am trezit *târziu,* ar trebui să adaug, pentru că, din motive lesne de înțeles, uitasem să îmi pun alarma.

Nimic din situația asta nu l-a impacientat pe Owen, însă eu eram agitată.

— Ridică-te, i-am spus, trăgând pătura să mă acopăr cu ea. Mama e jos! E dimineață! Am întârziat! Avem tură! Hai odată!

A deschis ochii și s-a uitat la mine cu o privire pe care o pot descrie drept fericită.

— Haide, omule! O să fiu concediată din cauza ta! Am intrat în baie să dau drumul la duș și, când m-am întors, stătea tot acolo, complet dezbrăcat, căutându-și pantalonii. Doamne, am spus, plesnindu-mă cu palma peste ochi. Ești atât de gol!

— Asta se întâmplă când îți dai jos hainele.

M-am uitat printre degete.

— Vrei să știi câți bărbați dezbrăcați au intrat în camera asta?

— Nu prea.

— Zero!

— Până azi.

— Până azi.

— Și tu ești goală, a spus el, în timp ce își prindea cureaua.

— O să întârziem, am insistat eu. Amândoi, simultan. *Își vor da seama.*

— Ba nu. Am o față complet lipsită de expresie, precum a unui jucător profesionist de poker.

— Eu nu! Gâfâiam puțin. Niciunul dintre noi nu întârzie! Amândoi deodată? Suntem terminați.

— Calmează-te, a insistat el. Îi dau mesaj căpitanului și îi spun că ți s-a stricat mașina și că te aduc eu.

De fapt, era chiar o idee bună.

Plauzibilă, cel puțin.

— Du-te să faci duș, mi-a spus el. Fac eu cafea. Am vrut să mă întorc, dar el a adăugat: Așteaptă! Mai am ceva de zis!

Și iată-l lângă mine, fără tricou, fără pantofi, cu brațele în jurul meu. Și-a îngropat fața în părul meu.

— Mulțumesc, mi-a șoptit. Pentru tot.

Nu ne-a suspectat nimeni.

Dacă ar fi bănuit ceva, ne-ar fi tachinat fără milă. Am așteptat, dar nu s-a întâmplat.

Așa că am făcut ce știam mai bine: l-am ignorat pe răcan și mi-am văzut de treabă.

Mai era o săptămână până când Owen avea șansa să discute cu tatăl lui, așa că urmau încă două ture complete în care să ne purtăm așa, înainte să se schimbe ceva. Orice ar fi fost *asta,* în mod sigur, noi nu ne *întâlneam.* Îi interzisesem să se mai apropie de mine până nu se rezolva situația. Cred că țineam un secret comun. Sau poate trăiam o pasiune reciprocă. Sau aveam flashback-uri – lascive, șocante și delicioase – din noaptea aceea glorioasă, petrecută în camera mea de la mansardă, când briza se jucase prin perdelele cu franjuri.

Sau poate, în tăcere, fără să înfăptuim nimic special, ne făceam reciproc fericiți.

Era ciudat să mă simt fericită, mai ales când eram înconjurați de atâtea necazuri. Dar nu păream capabilă să mă abțin.

Așa că… fie. Am lăsat asta să îmi afecteze experiența de lucru în ture, în feluri care contau și în feluri care nu contau. Trebuia să fiu un robot, dar am devenit opusul. În loc de metal și mașinării, în interiorul cutiei mele toracice erau muzică, mișcare și culoare. Sufeream pentru mama, eram euforică datorită lui Owen și speram la un viitor mai bun, regretând trecutul. Toate se împleteau într-o simfonie de neoprit.

Mă distrăgeau toate acestea.

Însă nu sunt sigură dacă mă făceau să-mi fac treaba mai prost.

De fapt, părea să mă descurc chiar mai bine. Eram mai implicată, mai alertă. Mai vie.

Nu era mai ușor, ci exact opusul.

Dar, în mod sigur, era mai bine.

Am petrecut astfel o săptămână întreagă, încercând să las tot ceea ce se întâmplase să fie absorbit și să înceapă să capete sens în capul meu. A căpătat și nu prea, iar mama a insistat că era în regulă. Așa funcționa inima, mi-a spus ea, mai degrabă în cercuri, decât în linie dreaptă.

Owen mi-a respectat dorința și n-a venit să mă vadă în zilele libere.

Dar m-a sunat în fiecare seară, înainte de culcare.

Iar eu am stat întinsă în dormitorul meu de la mansardă, la telefon, ca o adolescentă plină de speranță cum nu avusesem ocazia să fiu, cu picioarele goale sprijinite de pervaz, privind luna, prin perdele, ore întregi. Vorbeam până adormeam.

În ultima tură înainte ca Owen să îi poată explica totul tatălui său și să își dea demisia, am fost chemați la un incendiu structural.

Nu era un foc mic, de garaj, la periferie. Era vorba despre o băcănie aflată chiar în centrul orașului și de un foc care începuse acolo de la primele orele ale dimineții și crescuse în intensitate până la răsărit. Moment în care, managerul tocmai venise la muncă și văzuse o coloană neagră de fum ridicându-se de pe acoperiș.

Când am ajuns noi, deja se strânsese mulțimea. Am fost primul echipaj la locul incidentului.

Era un incendiu de proporții.

Vederea unei clădiri în flăcări este fascinată. Mereu sunt mulți oameni adunați, iar aceștia sunt mai nesăbuiți decât credeți. Uneori îi hărțuiesc pe

pompieri, alteori încearcă să ajute sau să se apropie ca să-și facă selfie-uri.

Am evaluat situația în câteva minute.

Aveam nevoie de întăriri. Serioase.

Căpitanul a anunțat o a doua alarmă. Șeful Brigăzii era deja pe drum, dar venea dinspre Central, o zonă îndepărtată. Dispeceratul ne-a informat că Secția 3 pornise și ea. La fel și Gloucester.

Clădirea fără ventilație fumegase toată dimineața. Era un magazin din anii ’60, stil cutie, cu o intrare cu uși din sticlă în față și probabil cu o ușă și o platformă pentru livrări în spate. Ferestrele se sparg doar la temperaturi de peste două sute șaizeci de grade Celsius, așa că cele aflate în fața magazinului erau încă intacte.

Era un format destul de simplu, dar ceea ce complica, de fapt, scena era că accesul spre părțile din față și din spate ale magazinului era întrerupt de un zid solid de beton. Partea din față dădea spre șosea, dar în spate puteai intra doar înconjurând magazinul, printr-o străduță.

După aspectul fumului, focul era concentrat tocmai în spate.

Căpitanul a luat trei băieți – pe Micuț, pe Cutie și pe Pachețel – să meargă spre partea din spate, mai aproape de sursă. Mie, lui DeStasio și lui Owen ne-a dat ordin să rămânem în față, cu ambulanța, să controlăm mulțimea și să îi direcționăm pe șeful Brigăzii și echipajele de întăriri când aveau să ajungă.

— Este un incendiu defensiv, a zis căpitanul, arătând spre noi în timp ce încărcau. Fără operațiuni de interior!

Adică: *Nu intrați!*

Nu aveam ce comenta. Clădirea era o capcană mortală.

Am așteptat în față. Răcanul ținea mulțimea sub observație, eu mă ocupam de stație, iar DeStasio s-a dus să inspecteze clădirea.

Nu-mi amintesc cum ne-am împărțit sarcinile. Nu-mi amintesc nicio discuție. Mai târziu, mi-am dorit ca DeStasio să fi preluat orice alt rol.

Pentru că, inspectând intrarea și ferestrele, a văzut ceva ce avea să ne schimbe viețile.

Un băiețel în clădire.

În astfel de momente, cei care stau *gură-cască* au de multe ori impresia greșită că *văd pe cineva în clădire.* De regulă însă, se înșală.

Fumul, căldura, felul în care se pliază aerul te pot face să vezi lucruri care nu sunt acolo. Crezi că surprinzi o față la geam, însă e doar fum. Crezi că auzi pe cineva strigând după ajutor, dar e un șuierat de abur. Panica se joacă adesea cu mintea ta. Am văzut asemenea lucruri întâmplându-se iar și iar. În plus, am auzit multe povești. Când un civil spune că e cineva în clădire, tu îi mulțumești și îți vezi de treabă.

Dar când îți spune un pompier, e cu totul altceva.

DeStasio a apărut din spate, gâfâind. De parcă fugise. Pompierii nu fug niciodată.

— L-ați văzut, nu? a întrebat el.

— Pe cine?

— În clădire. La fereastră. Un băiețel.

Am studiat geamurile.

— Nu văd nimic, am spus.

S-a uitat la Owen.

— L-ai văzut, răcane?

Owen a clătinat din cap.

Dar DeStasio își punea deja echipamentul de protecție.

— Să mergem.

Aveam o senzație neplăcută.

— Vrei să intri?

— E un copil înăuntru, a răspuns DeStasio.

— Nu avem echipament, i-am strigat. Trebuie să așteptăm întăriri.

Fața lui DeStasio a căpătat atunci o expresie de furie pe care nu o mai văzusem. Dacă ar fi trebuit

să ghicesc, aș fi spus că, poate, să i se spună că *trebuie* să facă un lucru de către un inferior, și pe deasupra, o femeie, nu i-a picat prea bine. E posibil să fi simțit și că mă îndoiam cu privire la copil. Verificasem geamurile și nu văzusem nimic. În plus, de ce să fi fost un copil într-o băcănie, la ora asta? Nu se potrivea.

— Ce trebuie să facem, a zis DeStasio, ultragiat, este să intrăm. Acum!

— Avem ordine să nu pătrundem în clădire, am răspuns. În zece minute ajung întăririle.

— Nu, s-a împotrivit el. Nu e timp.

O parte a problemei era că DeStasio, cum îi plăcea să îmi amintească permanent, avea mulți ani în plus în Brigadă. Îmi era superior în toate felurile, cu o singură excepție: eu eram paramedic, iar el doar calificat să acorde primul ajutor.

Teoretic, chiar dacă era superior în grad, asta mă făcea medicul cu drept de decizie la locul incidentului.

Ceea ce ar fi putut constitui un motiv pentru furia lui.

DeStasio s-a întors spre Owen.

— Pune-ți masca. Intrăm.

— Avem ordine să nu o facem! am insistat.

Cu ochii sălbatici, DeStasio s-a apropiat de mine.

— Vorbește cu căpitanul.

Am încercat.

— Căpitane, am spus prin stație. E posibil să existe un copil captiv în clădire. Terminat.

Am așteptat, dar nu se auzeau decât paraziți[20].

— Căpitane, solicit permisiunea de a intra în clădire și a căuta victime. Terminat.

Stația s-a trezit la viață, dar erau pe jumătate paraziți și pe jumătate cuvinte. Nu-mi dădeam seama ce spunea și mi se părea mai degrabă că trag cu urechea decât că primesc un mesaj.

— Nu te înțeleg, căpitane, am spus. Repetă. Terminat. Iar paraziți. Oare mă auzea?

— Gata, a spus DeStasio. Intrăm.

— Avem ordine să nu facem asta, am repetat.

— Nu mă interesează.

— Asta înseamnă nerespectarea ordinelor.

— Spune-i-o băiatului care moare înăuntru.

DeStasio se mișca deja spre clădire. L-a apucat pe Owen și l-a tras după el. Firește că Owen nu avea de ales, pentru că aceea este esența structurii paramilitare. DeStasio avea rang inferior mie, însă Owen era mult sub amândoi.

— Avem ordine să nu intrăm! am strigat iar, urmându-i.

— Nu asta am auzit.

— Ai auzit paraziți!

— Mereu intrăm. Dacă există riscul să fie cineva înăuntru, intrăm.

— Nu mergeți acolo! am strigat.

Am trecut pe lângă ei și am blocat intrarea cu trupul meu.

Cuprins iar de furie, DeStasio s-a apropiat de mine, urlând, cu fața roșie și cu saliva adunată în colțurile gurii.

— Sunt în secția asta de mai multă vreme decât trăiești tu! a zis el, cu chipul contorsionat. Când am început să lucrez cu căpitanul, erai în scutece! Ne-am luptat cu mai multe incendii împreună decât putem număra, așa că nu-mi spune tu mie ce să fac! Știu cum să acționez! Aș putea urma ordinele căpitanului și în somn! În clădire e un băiețel și nu avem timp! Apără și servește, așa zice motto-ul nostru! Vrei să mă faci să las băiatul să ardă, însă eu nu-ți permit asta!

— Nu poți intra! am strigat.

— Nu mă poți opri! L-a apucat pe Owen de umăr. Răcane, haide!

Cu încetinitorul, am privit cum recrutul îl urma.

— Răcane! am strigat. Ce faci?

S-a întors, clătinând din cap.

— E o capcană letală înăuntru.

— Da, am fost de acord, ridicându-mi brațele exasperată. Este.

Owen a clătinat din cap iar, foarte serios.

— Nu-l pot lăsa singur.

Rahat.

Am verificat drumul, să văd dacă soseau întăriri. Nimic.

Atunci mi-am dat seama care era dilema. Răcanul nu-l lăsa pe DeStasio să intre fără el, iar eu nu-l lăsam pe răcan să intre fără mine.

Asta se întâmpla.

Eram cu toții damnați.

Am legat o frânghie de ghidare de un stâlp de lângă intrare, apoi am pornit dispozitivele de siguranță PASS[21] și ne-am securizat măștile și rezervoarele. Uneori, într-o clădire bine aerisită, nu e nevoie să îți pornești aerul imediat, dar locul ăsta era un contra-exemplu. Am deschis supapa rezervorului lui DeStasio, el pe a lui Owen și Owen pe-a mea.

Era timpul pentru un scurt memento.

— Răcane, am spus, care este durata medie a disponibilității aerului dintr-o canistră de treizeci de minute, într-un incendiu în desfășurare?

— Cincisprezece minute și șase secunde, a răspuns.

— Foarte bine, am zis, trăgând de frânghie ca să mă asigur că era bine legată. La marcajul de opt minute, ne întoarcem pentru canistre noi, fără excepție. Chiar dacă alarma de rezervă scăzută nu se declanșează. Chiar dacă DeStasio nu vine și el. Nu te las să mori azi, da?

A dat din cap.

M-am uitat urât spre spatele căștii lui DeStasio.

— Cred că e cel mai stupid lucru pe care l-am făcut într-un incendiu, i-am spus lui Owen. Rămâi în perimetrul clădirii, lângă zidul din față. Stai în contact fizic și verbal cu mine permanent. Orice ai face, nu da drumul frânghiei.

Poate aveam să fim OK.

Poate.

Am deschis ușile glisante. Fumul a ieșit afară în rotocoale, ca din gura unui dragon.

Când lucrezi într-o structură care arde, nu te poți aștepta să vezi ceva. Fumul este dens și întunecat, umple încăperile. Dacă ferestrele explodează, uneori fumul se risipește, iar dacă rămâi la un nivel inferior, ai vizibilitate. Dar nu există garanții și trebuie să te folosești de simțul tactic pentru a găsi ruta. Este o abilitate aparte aceea de a vizualiza încăperile și de a construi schițe mintale ale clădirii, când te afli în spații complet necunoscute, fără să-ți poți folosi ochii. Există, cu siguranță, o componentă de relaționare spațială.

Și mai există încă o componentă – *nu-ți-pierde-cumpătul.*

Căldura te împinge oricum în jos, așa că străbați camerele în patru labe, menținând contactul cu pereții. În structuri rezidențiale, trebuie să verifici sub paturi și în debarale, pentru că orice copil speriat are tendința să se ascundă sub mobilă, în cutii pentru jucării sau în coșuri de rufe. Dar unde s-ar ascunde un copil într-o băcănie? De unde să începem căutarea?

DeStasio îl văzuse la geamul frontal. De acolo începea, din perimetrul frontal. Trebuia să rămânem împreună. Răcanul nu mai trecuse printr-o situație atât de grea și, deși îl antrenasem într-o groază de exerciții, legat la ochi, nu era la fel. Căldura, presiunea timpului, întunericul.

Când faci asta pe bune, e cu totul diferit.

În mod normal, nu intri niciodată într-o clădire aflată în plin incendiu fără să ai cu tine un furtun, pentru că acesta este folosit atât ca sursă de apă care să țină flăcările la distanță, cât și ca element de siguranță care te conectează cu locul de la intrare. Ții de furtun – întotdeauna – sau riști să te pierzi în spațiul necunoscut. Pipăi cuplele ca să recunoști drumul spre ieșire.

Dar noi nu aveam furtun. Furtunul era în spate.

Ironia era că noi comandaserăm stații noi, dar încă nu ajunseseră. Chiar și stațiile bune funcționează greu în asemenea condiții, însă paraziții de pe linia căpitanului erau inadmisibili. Citisem cândva că mai toate decesele pompierilor au avut ca motiv problemele tehnice de comunicație și nu mă surprindea deloc.

Credeam că acțiunea noastră de acum s-ar fi putut solda cu decese ale unor pompieri?

Da.

Dar trebuia să muncim din greu și să sperăm că nu o să se întâmple asta.

Și trebuia să găsim băiatul, dacă puteam.

În interior, ne-am croit drum în jurul standurilor și al cărucioarelor. Țineam mereu o mănușă pe frânghie și alternam cu cealaltă pipăirea spațiului și păstrarea contactului cu DeStasio, care era în față. Răcanul era în spatele meu, procedând la fel.

Îmi făceam griji pentru rezervele de aer.

Eram înăuntru de cinci minute. Fumul era dens. Undeva a explodat un geam, dar fumul nu s-a subțiat.

Ne-am târât mai departe. Vedeam doar lumină filtrată foarte jos și întuneric deasupra.

Curând, am văzut flăcările înghițind tavanul.

Era timpul să ieșim. Fusesem în incendii mai mari și mai fierbinți, dar niciodată fără echipament adecvat. Îmi aminteam de un veteran din Austin, care-mi spunea, când eram începătoare: *Reprezintă o urgență doar până ajungi acolo. Apoi e doar muncă.*

Cumva, de data asta mi se părea mai departe o urgență.

Încă șaizeci de secunde, mi-am spus, și am plecat.

Atunci am auzit vocea lui Owen prin stație. Râdea. De fapt, *chicotea.*

— Ce-i așa amuzant, răcane? am întrebat.

Dar n-am primit niciun răspuns, ci doar alte hohote. De ce pornise stația?

M-am întors, dar nu era acolo.

— Răcane? am întrebat. Răcane, ții de frânghie?

— Cred că am văzut un iepuraș, a zis Owen prin stație. Sau așa mi s-a părut.

— Ce bălmăjește? a strigat DeStasio, înaintând.

Alte râsete prin stație.

Nu exista niciun motiv ca răcanul să râdă. Pompierii râd mereu, dar niciodată când sunt într-un incendiu.

— Ar putea fi intoxicație cu cianură, am spus. Citisem despre asta când aplicasem pentru kitul antidot. Te face să te simți beat, la început, înainte de instalarea simptomelor grave.

Teoretic, Owen respirase aerul din canistră. Ne mișcaserăm repede și practic n-avea cum să se fi terminat. Sau este posibil ca aparatul pentru respirat să se fi desprins, să aibă o scurgere sau să fi fost detașat fără ca el să își dea seama.

— Răcane, unde ești? Nu îl vedeam. Am ațintit lanterna în spate. Nu era acolo.

Am simțit panica încleștându-mi pieptul.

— DeStasio, stai! Răcanul nu ține frânghia!

DeStasio s-a oprit.

Am plimbat lanterna. Nimic.

— Răcane, unde ești? am spus prin stație. Ce vezi?

— Chestii pufoase, a răspuns el.

Am încercat să îi redau vocii mele un ton cât mai autoritar cu putință, astfel încât răcanul să mă asculte.

— Caută raza lanternei și mișcă-te spre ea!

L-am văzut. Se târa spre mine venind de la capătul unui culoar situat la vreo trei metri distanță.

Ce ușurare! Am avut un contact vizual. Tot ce trebuia să fac era să-l aduc înapoi în perimetru.

Am pornit spre el.

Dar apoi s-au întâmplat două lucruri succesiv. Răcanul, care cred că nu era întreg la cap să facă

asta, s-a ridicat, de parcă voia să pornească spre mine.

Și s-a prăbușit tavanul.

Douăzeci și cinci

Zgomotul mi s-a părut ireal, ca o mie de tunuri care trag deodată. Pământul s-a zguduit ca la cutremur, mai mult decât ar fi trebuit.

Apoi, tăcere. Camera s-a albit.

Nu vedeam nimic. Nici măcar propria palmă în fața ochilor. M-am târât spre DeStasio, dar am găsit doar un raft răsturnat.

— Ești conștient? am strigat prin radio.

— Da, a urlat înapoi. Doar că mi-am prins umărul.

— Stai acolo. Mă duc după răcan. Apoi mă întorc după tine.

M-am târât prin albeața aceea, în timp ce stația mi-a cârâit un șir lung de paraziți – era căpitanul, care cerea echipei să își declare statutul. Am raportat, în timp ce mă târâm, deși bănuiam că nu mă poate auzi.

Apoi alt val de paraziți. Cel mai probabil, era tot căpitanul care dădea un S.O.S. Câteva secunde mai târziu, se auzea zgomotul tuturor mașinilor de afară care sunau din goarne în același timp. Patruzeci și cinci de secunde. Era zgomotul care însemna: *Ieșiți dracului afară, acum!*

Dar eu urmăream un alt zgomot.

În clipele de dinaintea declanșării goarnelor, auzisem ceva care mi-a atras atenția și care impunea o verificare imediată. Era dispozitivul PASS al răcanului, care se oprea. Dispozitivele acelea scot un sunet strident dacă stai nemișcat prea multă vreme.

Auzisem sunetul și înainte, dar niciodată așa.

Însemna că era nemișcat de peste treizeci de secunde.

M-am târât mai departe, fără să văd nimic, navigând prin spațiu doar în baza amintirilor a ceea ce văzusem înainte de prăbușire. Oare mergeam în direcția corectă? Nu știam. Oare

trecusem pe lângă Owen fără să îmi dau seama? Era posibil.

Dar n-aveam cum să modific vizibilitatea. Trebuia doar să mă concentrez. Nu puteam decât să încerc. Dacă aveam dreptate cu privire la intoxicația cu cianură, fiecare secundă conta.

Se spune că emoțiile îți întunecă rațiunea, dar nu așa am trăit eu ziua aceea. Ce simțeam pentru Owen și zgomotul emis de dispozitivul PASS mi-au întărit scopul avut. Am citit cândva un articol despre o adolescentă care ridicase o mașină căzută pe tatăl ei, într-un accident, și îi salvase viața. Acelea da trăiri herculeene!

M-am gândit la mama când spunea că *iubirea ne face mai puternici.* Am înțeles, clar, fără echivoc, în mijlocul situației stringente, că îl iubeam pe Owen. Nu era ceva prostesc, nici vreo pasiune adolescentină sau o pierdere de timp. Era ceea ce trebuia să îi salveze viața.

Aveam să-l scot de acolo.

Sau urma să mor încercând.

Praful alb începea să se risipească. Prin ceață, cu ajutorul lanternei, am întrezărit ceva ce mi s-a părut a fi gheata lui Owen. Am pipăit pentru confirmare în jur.

El era.

Dărâmăturile tavanului picaseră pe el și a trebuit să le dau la o parte înainte să îl târăsc spre ieșire.

În mod ironic, acea poză tipică a *pompierului salvator* – imaginea emblematică a eroilor care-și aruncă victimele peste umăr – nu e nici pe departe o tehnică pe care o folosim. Căldura se înalță, la urma urmei. Trebuie să rămâi la pământ. Nu te ridici cu o victimă pe umăr.

Așadar, cum scoți oamenii din clădirile în flăcări?

Îi târăști.

Asta am făcut cu Owen.

Echipamentul de protecție este prevăzut cu o clapetă în spatele gulerului hainei, tocmai în acest

scop. Dacă tragi de ea, țesătura se strânge în jurul corpului. Nu fusesem niciodată nevoită să o folosesc înainte, dar am găsit-o imediat și am tras.

Răcanul cântărea foarte mult din cauza echipamentului, dar nici nu l-am simțit. Am rămas jos și mi-am lăsat toată greutatea în direcția în care mă îndreptam, trăgându-l după mine cu smucituri scurte și folosind fiecare fibră de forță din coapse, abdomen și umeri, ca să împing în față, ca pe o mașină, și să îi trag greutatea inertă după mine.

Am reușit să ajung la ieșire în același timp cu DeStasio.

— Ți-am zis să stai pe loc, m-am răstit.

— Nu primesc ordine de la femei, a răspuns el.

Ia ghiciți dacă aveam timp de prostii!

Ușile glisante erau încă deschise și l-am tras pe Owen afară.

Sosiseră întăriri, nu glumă. În exterior era un carnaval de medici și personal de salvare. Când ne-au văzut, au intrat în acțiune. Unii l-au luat pe DeStasio, alții au venit spre mine, dar i-am respins.

Eram OK.

Câțiva medici l-au luat pe Owen și l-au urcat pe o targă cu roți.

Abia dacă am apucat să mă uit la el, înainte să înceapă medicii să îi acorde primul ajutor, dar nu voi uita niciodată ceea ce am văzut. Avea casca și masca topite.

Echipamentul îi fumega.

Se întâmplase ceva când picase tavanul.

Echipa s-a mișcat ca fulgerul. I-au smuls masca și casca, i-au desprins rezervorul, i-au tăiat echipamentul, i-au căutat pulsul. Vedeam mucus în jurul nasului și gurii lui și arsuri de gradul doi la marginea locului în care fusese masca.

E adevărat că pompierii nu fug niciodată, dar știam că echipa asta nu avea o trusă anti-cianură, pentru că eram singurii din Lillian care le căpătaseră. Cineva trebuia să o aducă urgent, iar eu eram aceea.

Am sprintat, am înșfăcat trusa și am alergat înapoi, chiar când un medic sărea pe targă, îl încăleca pe Owen și începea compresiile pentru resuscitare.

— Nu are puls, a strigat. Nu respiră.

L-am privit pe Owen în timp ce rupeam trusa cu dinții, am folosit vârful pentru transfer ca să adaug clorură de natriu și am agitat ușor sticluța, ca să amestec soluția. Inconștient. Nu răspundea. Era în stop cardiac.

Am auzit pe cineva spunând că elicopterul e pe drum.

Resuscitarea adevărată, într-o urgență reală, nu seamănă deloc cu ce vedeți la un curs sau pe un manechin. E urâtă, aproape brutală, mai ales când pompierii se ocupă de unul de-ai lor. Nu se rețin de la nimic.

Alt medic a verificat defibrilatorul ca să vadă dacă puteam folosi padelele. Da. Ritmul era potrivit. Toată lumea s-a dat înapoi. Trei șocuri rapide, apoi au revenit la manevre.

Am apucat brațul lui Owen și am găsit o venă. Am pornit perfuzia. Antidotul nu poate fi administrat într-o singură injecție, ci doar lent, timp de zece minute.

Dar nu puteam să stau acolo, ținând o pungă de perfuzie – nu câtă vreme medicul de lângă mine, care încerca să pompeze aer în plămânii lui Owen cu un sac strâns manual, avea dificultăți. A ascultat plămânii lui Owen cu stetoscopul.

— Nu intră nimic, a spus. Nicio mișcare.

— Intubează-l, am zis, iar el s-a întors să găsească trusa.

Dar l-am oprit. I-am întins punga cu antidot.

— Ține asta.

— Trebuie să-l intubez! a protestat.

— Mă descurc!

S-a dat înapoi, iar eu am scos o trusă pediatrică. Dacă avea arsuri ale căilor respiratorii, acestea ar fi putut fi umflate. Trebuia să îl ajut să respire în

condițiile în care e destul de greu să intubezi și unele normale.

Medicul, aplecat spre el, încerca mai departe compresii toracice.

Alții îi scoseseră pantalonii și îi înfășurau partea inferioară într-o pătură pentru răcire, încercând să îi scadă temperatura.

În mintea mea, scenele acelea se repetă mereu cu încetinitorul. Văd fiecare detaliu, aud fiecare cuvânt. De fapt, abia dacă a durat câteva minute întreaga procedură. Totul s-a petrecut simultan.

Am înclinat gâtul răcanului și am început să mă ocup de tub.

Am auzit că a sosit elicopterul, dar am rămas concentrată.

Medicul care îi aplicase compresiile era cu ochii pe mine.

— Haide, haide, șoptea.

E dificil să intubezi pe cineva, asta fără presiunea adăugată de faptul că e vorba de alți pompieri, oameni cu aceeași profesie. Pe care-i cunoști.

Și dacă te-ai culcat cu persoana pe care vrei să o intubezi? E și mai greu.

Multora li s-ar părea ciudat.

Din fericire pentru răcan, mie nu.

Am făcut tubul să intre perfect. În trei secunde.

V-am zis că mă pricep.

Alt medic îl asculta cu stetoscopul.

— Avem aer, a strigat el, chiar când elicopterul a aterizat în parcarea laterală.

Odată cu aerul, a reînceput și ritmul cardiac.

— Avem puls, a anunțat tipul.

Elicopterul, echipat pentru traume, era la distanță mică, și am împins cu toții targa spre echipajul său. Au preluat-o, iar noi le-am strigat informații despre starea lui Owen, explicând intoxicația cu cianură și protocolul de administrare a antidotului, dându-le perfuzia și asigurându-ne că știau tot ceea ce era necesar.

În timp ce-l urcau în elicopter, mi-a luat o secundă să îi găsesc mâna și să o strâng.

Apoi n-am mai avut de ales și i-am dat drumul.

Douăzeci și șase

Owen a fost dus la Boston, iar tot ce voiam era să îl urmez.

Dar aveam un incendiu de stins.

Nu ni se terminase tura.

Medicii de la Secția 3 l-au tratat pe DeStasio, care avea clavicula ruptă, și l-au transportat la *Fairmont Methodist.* Eu eram bine, așa că m-am întors la muncă.

Aveam treabă.

Nimeni din tură nu era rănit. De cealaltă parte a clădirii, separați de zidul de beton și de o stație defectă, restul băieților urmaseră ordinele căpitanului, neschimbate: *Fără operațiuni la interior!*

A durat patru ore să stingem incendiul, chiar și cu ajutorul echipelor de la Gloucester și Essex. La final, mai aveam încă de lucru să ne asigurăm că nu existau *buzunare* în care să mai mocnească focul și să securizăm perimetrul.

Eram încă la datorie.

După ce s-a răspândit vestea că aveam membri răniți, au început să apară, la locul incidentului și apoi la secție, echipe care nu erau încă pe tură. Asta fac pompierii. Apar. Susțin. Au grijă unii de ceilalți. Ajută.

Ne-am întors la secție în jur de ora 16:00 și am găsit o tură încropită așteptându-ne. Nu am fi putut pleca acasă, nici verifica starea lui Owen sau a lui DeStasio dacă nu apăreau ei.

Niciodată nu mai fusesem atât de recunoscătoare cuiva.

Murdară, plină de sare și de sudoare, am știut că, de îndată ce adrenalina se va topi, aveam să mă prăbușesc. Nimic nu este mai extenuant decât un incendiu de proporții. Treizeci de centimetri de furtun cântăresc trei kilograme, când furtunul este plin cu apă. Noi ridicaserăm optzeci de metri de

furtun în ziua aceea, luptând contra flăcărilor și alimentând cu apă. Niciun regim Crossfit sau vreun *antrenament de pompieri* nu se compară cu munca reală dintr-un incendiu. Ieși de acolo plin de bășici, zdrelit și deshidratat, cu umerii, spatele, mâinile și fiecare celulă din corp usturându-te.

La început, nu simți. Te distrage adrenalina.

Apoi te lovește.

În ciuda acestor lucruri, după ce am fost eliberați din tură, toți am plecat spre Boston să vedem ce făcea Owen. Șeful și căpitanul erau deja acolo – plecaseră direct de la locul incendiului. M-am îndreptat spre camionetă cu câțiva pași înaintea băieților, dar Micuțul și Pachețel m-au urmat și s-au urcat pe locurile pasagerilor fără să întrebe.

Am condus în tăcere. Începuse să plouă și îmi amintesc cât de ciudat de puternic mi se părea zgomotul ștergătoarelor. Nu mai remarcasem asta înainte.

Căpitanul trimisese mesaje pe grupul turei noastre, de câteva ori, însă veștile erau insuficiente. Ritmul cardiac și respirația răcanului se stabilizaseră, dar îi cedase un plămân. Îl țineau în comă indusă pentru viitorul apropiat. Urmau să îl trateze în camera hiperbară[22], și apoi să îl ducă la Terapie intensivă.

Creierul meu oscila de la un gând la altul. Îl vedeam pe răcan dormind în siguranță, viu, în patul meu, și apoi schimbam canalul și îi vedeam masca topită și echipamentul fumegând. Îi simțeam gura apăsată peste a mea, apoi treceam la clipa în care îl intubasem. Când panica amenința să îmi înghețe pieptul, mă concentram pe semnele bune. *Avem aer,* spusese medicul.

Avem aer. Avem puls.

Din câte știam, era încă adevărat. Trebuia doar să ajung în Boston.

L-am ținut pe Owen în prim-planul minții, de parcă asta l-ar fi ajutat.

Dar, undeva în fundal, aveam întrebări încă fără răspuns.

De ce intrasem în clădire? La ce-i stătuse mintea lui DeStasio? Ce naiba se întâmplase?

Nu existase niciun *băiețel.* Toată ziua îmi fusese groază că o să găsesc un cadavru carbonizat, însă nici urmă de copil. Avusese DeStasio o halucinație? Îl cuprinsese panica? Se luptase cu prea multe incendii, încât să fie amăgit de o umbră?

Ce văzuse DeStasio la fereastră?

Când am ieșit din liftul *Spitalului General Massachusetts*[23], situat în Boston, sala de așteptare era plină cu familia extinsă a lui Owen, însemnând întreaga listă de invitați de la petrecerea părinților lui – de la surori, la veri și prieteni numiți *unchi* – plus cam cincizeci de pompieri pensionați, îmbrăcați în cămășile Brigăzii și purtând blugi bătrânești.

Erau prieteni ai lui Big Robby, probabil.

Îmi amintesc că am văzut o puzderie de cămăși bleumarin de secție, mustăți prea stufoase, pahare de la *Dunkin' Donuts* și țigări.

Aveai voie să fumezi în sala de așteptare?

Nu.

Le păsa?

Nu.

Soțiile erau într-o parte, șezând pe scaune, aplecate unele spre celelalte, vorbind și îngrijorându-se. Bărbații erau cu toții strânși pe coridor, aproape, cu chipurile sumbre.

Am ieșit ultima din lift și, după ce s-au amestecat băieții în mulțime, am ridicat privirea și am văzut lumea uitându-se la mine în tăcere.

Nu vorbeau, nu tușeau, nu se mișcau. Cu excepția unei persoane, care a șoptit: *Uite-o!*

O singură *ea* intrase în sală.

La început, m-am întrebat dacă nu cumva mă recunoscusem drept fata beată de la petrecere și

dacă identitatea mea de pompier nu fusese trădată.

Dar mi-am amintit că eram acoperită de fum și de pete.

Nu făcusem duș. Nu mă schimbasem. Aveam pielea plină de murdărie închegată, iar cămașa mi-era pătată de sare. Părul îmi era murdar și duhneam a fum și a sudoare. În unele locuri, uniforma mea era leoarcă de la apa din furtun.

Nu arătam deloc a fata care apăruse în seara aceea cu Owen la petrecere.

Nici pe departe.

Apoi, văzând toate fețele acelea șocate, m-am gândit că Owen murise.

Mi-am ținut respirația.

Dar apoi căpitanul și-a făcut loc printre oameni, a venit la mine, m-a prins cu brațul de după umeri și m-a direcționat spre altă parte de coridor.

— Hai să vorbim, mi-a zis el.

— E bine?

— E bine, a răspuns, simțindu-mi neliniștea. Am închis ochii și mi s-a părut că sunt udă leoarcă, din cap până-n picioare. De fapt, s-a corectat el, nu tocmai *bine.* L-au dus în camera hiperbară de când a ajuns, dar tocmai ce l-au scos de acolo pe timp de noapte. Vedem cum îi merge. Are edeme în partea superioară a traheii și arsuri de gradul doi pe față, câteva coaste rupte și un plămân i-a cedat.

— Deci deloc bine. Mai degrabă părea să se lupte pentru viața lui la Terapie intensivă.

— E un puști puternic, mi-a zis căpitanul. Are pentru ce să trăiască.

— Care sunt șansele?

Căpitanul a oftat lung.

— Poate cincizeci-cincizeci. Trebuie să treacă de noaptea asta.

M-am concentrat să respir timp de un minut. Cum funcționa, oare? Înăuntru și afară sau invers?

Căpitanul m-a strâns de umeri, stânjenit, apoi mi-a dat drumul.

— Ce bine că DeStasio a avut grijă de situația cu cianura, nu?

Am ridicat privirea.

— DeStasio?

— Dacă nu s-ar fi prins, a continuat căpitanul, încercând să rămână pozitiv, acum ne-am fi confruntat cu altă situație.

— Nu DeStasio s-a prins, am spus. Ci eu.

Căpitanul s-a încruntat la mine, ca și cum n-aș fi fost în toate mințile.

— Hanwell, a rostit căpitanul, de parcă era cazul să nu mă mai prostesc, DeStasio și-a predat deja raportul.

Asta trebuia să explice totul?

— Așa, am spus.

— Mi l-a trimis de pe patul din spital. L-am citit pe telefon.

— De ce a completat DeStasio raportul? am întrebat. Nu el era medicul de rang superior de la locul incidentului.

— Era pompierul cu rang superior, mi-a răspuns căpitanul, de parcă ar fi contat.

— Ce spune raportul?

— Că a identificat simptome ale intoxicației cu cianură când se afla încă în clădire și că ți-a dat ordin să administrezi antidotul cât mai repede posibil.

Am scuturat din cap încercând să clarific situația.

— Nu este adevărat. Eu am recunoscut intoxicația cu cianură.

— Nu așa spune raportul.

— Atunci raportul este incorect.

— Vrei să spui că DeStasio a completat un raport fals? Ar fi fost o acuzație majoră.

— Ar trebui să îl văd, am spus. Poate că era dezorientat din cauza accidentării.

— Mi s-a părut foarte coerent.

— Pot să citesc raportul?

Căpitanul a clătinat din cap. Apoi s-a uitat rapid spre hol și către oamenii adunați în sala de așteptare.

— Despre asta voiam să te informez, Hanwell, mi-a spus el. A făcut un pas mai aproape și a adăugat pe un ton scăzut: E nasoală treaba.

— Nasoală? M-am încruntat.

— Ai făcut multe greșeli azi – greșeli de începător, sincer. Sunt surprins. Și, deși sunt convins că nu ai vrut să…

L-am întrerupt.

— Ce greșeli? Nu am făcut nicio greșeală!

Căpitanul mi-a aruncat o privire incomodă, încărcată de milă.

— Ce greșeli a spus DeStasio că aș fi făcut?

Căpitanul și-a pus ochelarii și a ridicat telefonul, pentru a citi, cred, din raportul lui DeStasio.

— Ai insistat să intrați în clădire, chiar dacă…

— Nu *eu* am insistat, ci *el!* A spus că văzuse un copil înăuntru.

— Raportul spune că tu ai văzut copilul.

— A fost *el!*

— În orice caz, aveai ordin să nu intri.

— Asta i-am zis lui DeStasio!

— Dar ai intrat.

— DeStasio nu voia să aștepte. Ar fi intrat cu sau fără mine și l-ar fi luat pe răcan.

— Ar fi trebuit să aștepți ordine.

— Nu mai aveam timp. V-am transmis prin stație fiecare decizie.

Căpitanul a clătinat din cap.

— Nu am primit nicio comunicare prin stație de la tine.

— Am încercat. Erau doar paraziți la noi.

— Raportul spune că, atunci când DeStasio a încercat să te împiedice să intri în clădire…

Era o nebunie.

— *Eu* am încercat să îl împiedic *pe el* să intre!

— Nu aveați apă, nici echipament, nici întăriri, și totuși ai pus în pericol, cu nesăbuință, viețile

celor trei membri ai echipei.

Ce naiba se întâmpla?!

— *El* a făcut asta!

— A avut prezența de spirit să lege o frânghie de ghidare de un stâlp înainte să te urmeze…

— Eu am legat frânghia!

— …dar când răcanul a devenit dezorientat și a arătat semne clare de intoxicație cu cianură, ai refuzat să ieși din clădire.

— Ce?!

— Apoi DeStasio l-a târât pe răcan în siguranță și ți-a comandat să îi administrezi acestuia antidotul, în ciuda obiecțiilor tale.

— Minte! am strigat, iar când mulțimea din capătul coridorului s-a întors spre noi, am coborât glasul. E confuz.

Căpitanul părea ofensat în numele lui DeStasio.

— Ce tot vorbești, Hanwell?

— Spun că nu așa a fost, domnule. Eu am fost cea care a încercat să protejeze echipa și să nu vă încalce ordinele. DeStasio a insistat că a văzut chipul unui băiat în interior, la geam, însă eu nu remarcasem nimic. Am încercat să îl conving să așteptăm întăriri și un furtun. Am vrut să vă solicit noi ordine prin stație. Când mi-a fost limpede că DeStasio intenționa să intre, cu sau fără mine, și să-l ia și pe răcan cu el, am decis să merg și eu, pentru a asigura integritatea echipei. Eu am legat frânghia. Eu am recunoscut simptomele intoxicației cu cianură. Și l-am târât pe răcan în siguranță, de una singură, după ce s-a prăbușit acoperișul. DeStasio nu a făcut astăzi decât să mintă, să desconsidere ordinele și să ne pună în pericol pe toți.

— Dar exact asta spune raportul despre tine.

— La naiba cu raportul!

Mulțimea a icnit. *Exprimarea!*

Ascultaseră.

Atunci am înțeles. Știau despre raport. Știau de când intrasem. Căpitanul îi spusese probabil lui

Big Robby, apoi se dusese vorba, cum se întâmplă mereu.

De aici tăcerea. Credeau că Owen era acolo din cauza mea.

Căpitanul știa asta deja. A continuat:

— Vrei să cred că l-ai târât pe răcan afară dintr-o clădire cu tavanul prăbușit de una singură? Cred că are nouăzeci de kile, iar tu ai jumătate din greutatea lui, și asta când ești leoarcă!

— Credeți că a reușit DeStasio? Un bătrân trist, cu clavicula ruptă?

— Spune că s-a accidentat după aceea.

— Mai precis, cum? A alunecat pe o coajă de banană în parcare?

Am continuat, în ciuda privirii căpitanului.

— DeStasio și răcanul au fost răniți în același timp – când a cedat acoperișul. L-am găsit pe DeStasio lângă un terminal de plată răsturnat, iar pe răcan pipăind pe sub dărâmături. Domnule!

Dar cu cât vorbeam mai mult, cu atât înrăutățeam situația.

Căpitanul era un tip rezonabil, însă eu îi făceam prietenul mincinos și cu cât continuam, cu atât simțea nevoia să îl apere mai abitir.

— Îl cunosc pe DeStasio de patruzeci de ani, Hanwell. De la Academie, l-am văzut aproape zilnic. Eram cu el când și-a pierdut fiul. Am fost primul pe care l-a sunat după ce l-a părăsit nevasta. Nu a mințit niciodată.

Căpitanul m-a fixat cu privirea, dar i-am întors-o cu aceeași intensitate.

— Va urma o anchetă, bineînțeles, a continuat căpitanul. Nu contează – a privit în direcția secției de Terapie intensivă – cum iese. Dar te avertizez, Hanwell. Până când aflăm povestea adevărată a ce s-a întâmplat acolo, trebuie să te suspend. Dacă raportul lui DeStasio se verifică, vorbim despre abatere disciplinară gravă. Iar dacă răcanul… A ezitat. Dacă răcanul nu supraviețuiește, s-ar putea să vorbim și despre omucidere. Va trebui să-ți faci

griji nu doar pentru carieră. Și, cu siguranță, vei avea nevoie de un avocat.

Avocat? Cum de mi se întâmpla așa ceva? Cum deveniseră minciunile lui DeStasio adevăr? Nu trebuia să ne elibereze adevărul? O viață de filme în care tipii cei buni câștigau, în final, nu mă pregătise pentru asta. Cum ajunsese mincinosul vocea autoritară?

Din multe motive, firește. DeStasio era localnic și trăise aici toată viața. Își crescuse băiatul în locurile astea. Fusese în acest oraș dintotdeauna și era pe deplin implicat în societatea asta, alături de prietenii lui din copilărie și de verișori. Eu eram o străină, o nou-venită, și fată pe deasupra. Oricare dintre motivele astea ar fi fost suficiente să confere un avantaj versiunii lui.

Dar poate mai important decât orice era că ajunsese primul.

— Se va dovedi că nimic nu e adevărat, am spus. Fiecare amănunt din raport este fals.

— Pentru binele tău, a adăugat căpitanul, părând brusc copleșit de oboseală, sper să fie așa.

Am respirat de câteva ori. Mă simțeam ametită.

— Voi completa și eu un raport în seara aceasta – unul corect – și o să vi-l trimit dimineață.

— În regulă, Hanwell.

În sfârșit, întrebarea care mă adusese aici era:

— Pot să-l văd pe răcan?

Căpitanul a clătinat din cap.

— Doar membrii familiei.

— Dar trebuie să îl văd.

Înainte să îmi dau seama ce făceam, m-am îndepărtat de căpitan și am străbătut holul, spre mulțime.

— Nu m-au lăsat nici pe mine să intru, Hanwell, a spus căpitanul urmându-mă.

— Dar eu l-am salvat.

— Așa afirmi tu, a adăugat prinzându-mă din urmă, dar ești și cea din vina căreia el este aici.

Voiam să dau un pumn în perete.

— Nu este adevărat.

— În orice caz, a continuat căpitanul, i-au lăsat să intre doar pe părinții și pe surorile lui. Apoi și-a amintit: Și pe iubita răcanului.

Am încremenit. M-am întors spre el.

— Iubita? Care iubită?

Căpitanul s-a uitat peste umărul meu, căutând-o.

— Răcanul nu are iubită, am spus. N-are altă iubită în afară de mine.

Căpitanul a văzut o fată stând lângă ușile batante. A făcut apoi semn din cap în direcția ei.

— S-ar putea ca ea să nu fie de acord.

— Nu este iubita lui.

— Pe-aproape. Se spune că sunt ca și logodiți.

Trebuia să fie Amy. Acea Amy politicoasă, *cu. care. nu. era. nimic. în. neregulă.* Simbolul feminității curate și *apretate.* Purta un maiou roz și pantaloni scurți kaki.

Am detestat-o pe loc.

— Amy? am întrebat, apropiindu-mă.

A ridicat privirea, însă nu mă cunoștea. Bineînțeles. Ce vedea? O femeie murdară, transpirată, în uniformă de pompier. Apariția mea a părut să o șocheze.

Mi-am dat seama că nu era interesată să discute cu mine. Eram o nimeni pentru ea.

Și pentru toți cei din sală, de fapt.

— Credeam că te-ai mutat în California, am spus, uluită de turnura situației.

S-a uitat în jur, confuză.

— Sunt acasă, în concediu.

— De ce ești aici?

În clipa care a urmat, toată sala, inclusiv eu, s-a întrebat cu ce drept o chestionam. Dar a răspuns.

— M-a sunat Colleen.

Mi s-a părut o mare lipsă de loialitate din partea lui Colleen. Știa că Owen era acum cu Christabel – chiar dacă Christabel nu exista. Chiar dacă nimeni din încăpere nu părea să o recunoască fără părul tapat și rochia cât o batistă.

Am simțit o înțepătură în inimă când m-am gândit la noaptea aceea.

— Trebuie să-l văd, m-am întors spre căpitan.

— Nu poți.

Dar trebuia să îl văd. Cui îi păsa de regulile spitalului?

M-am îndreptat spre ușile de la Terapie intensivă, însă am simțit mâna căpitanului pe brațul meu.

O să vă spun sincer că sunt puternică, dar căpitanul e mai puternic. Nu puteam să scap.

Acum eram chiar lângă fosta iubită, Amy, suficient de aproape să pot confirma că într-adevăr părea din specia tufelor, cum spusese răcanul, și toată mulțimea se uita să vadă ce urmează.

Nu știam ce va fi.

Lucrurile nu mai aveau sens. Toată situația mi se părea un vis sau, mai degrabă, un coșmar. Nimic nu părea real. Cheile zăngăneau. Vocile murmurau. Fosta iubită se uita la mine de parcă scăpasem de la balamuc.

Câteva lucruri erau clare:

DeStasio dăduse vina pe mine pentru tot ce făcuse el, iar toți cei care contau îl credeau.

Eram suspendată. Aveam nevoie de avocat.

Mama era pe moarte. Tata era la o mie cinci sute de kilometri distanță.

Iar Owen, Owen al meu, singurul tip care fusese mereu de partea mea, era ventilat mecanic. În comă indusă. Cu șanse de supraviețuire cincizeci-cincizeci.

— Trebuie să-l văd, am spus pe o voce pe care nu mi-am recunoscut-o. Vă rog!

— Hanwell, ești extenuată, mi s-a adresat căpitanul. Suntem cu toții extenuați. Du-te acasă și odihnește-te.

— Am nevoie de susținere, i-am spus.

Dar el clătina deja din cap.

— Nu te pot ajuta. Va fi o anchetă și ce se va întâmpla, se va întâmpla.

— Nu pentru asta, am continuat. Trebuie să-l văd pe răcan.

— Nu se poate, a zis pe un ton care suna precum: *Am stabilit deja asta.*

N-ajungeam nicăieri.

Era timpul să fac ceva cu adevărat curajos.

Am inspirat adânc.

— Îl iubesc, i-am spus căpitanului.

S-a încruntat la mine.

— Pe cine?

— Pe răcan!

— Toată lumea îl iubește, a spus el.

— Nu, m-am uitat lung la el, cu emfază.

Dar căpitanul nu voia să audă.

— Haide, Hanwell. Vezi-ți de treabă. Nu e momentul să faci o pasiune pentru tipul ăsta.

— Nu e o pasiune, i-am spus. Apoi, știind precis cât de ridicole vor fi cuvintele mele pentru căpitan și pentru toți ceilalți din sala de așteptare, inclusiv pentru băieții din echipă, până și pentru mine, am rostit, cât de ferm am putut: Când spun că îl iubesc, spun că sunt îndrăgostită de el.

Lumea a icnit, a șușotit, apoi a strigat: *Ce?!*

Fusese o reacție amestecată, dar cred că toți erau de acord că tocmai mă transformasem singură, pentru totdeauna, în ținta tuturor glumelor.

Citeam pe fața căpitanului răspunsul lui: *Nu trebuia să angajăm o fată.*

Nu mai aveam scăpare.

— Aia, am spus, arătând spre Amy, nu este iubita lui. Eu sunt. Nu e o pasiune și nu eu am început.

— Vrei să spui că tu și răcanul v-ați îndrăgostit în tura C? În secția mea?

Știind că îmi încheiam cariera la Brigada din Lillian mărturisind, indiferent ce se întâmpla în urma raportului lui DeStasio, am încuviințat.

A clătinat din cap.

— Ce mama naibii ați crezut?

Dar asta nu i-o înghițeam.

— Chiar o să stați aici, când sunteți căsătorit de *treizeci și șase de ani* și ați face orice pentru soție și cei patru copii, și o să-mi spuneți că iubirea nu contează?

Asta i-a atras atenția.

— Când spun că sunt îndrăgostită de el, am continuat cu vocea tremurând, vreau să vă mărturisesc faptul că este persoana cu care vreau să mă căsătoresc și să-mi petrec viața. Este cel care face totul să conteze. Dar nu i-am spus asta niciodată pentru că mă temeam să nu îmi pierd jobul sau respectul colegilor. Știu ce credeți cu toții: că iubirea este o slăbiciune. Așa am crezut și eu, fără echivoc. Dar să vă zic ceva – de azi, eu știu că este fix pe dos. Aș fi ridicat întreaga clădire de la pământ doar ca să-l scot pe răcan de acolo și voi face același lucru ca să intru acum la Terapie intensivă.

Căpitanul a închis ochii și a clătinat din cap.

— Trebuie să-l văd, am spus din nou, iar vocea mi s-a frânt.

— Nu, a zis căpitanul. Nu plânge.

— Nu plâng, am șoptit eu, ștergându-mi fața.

Din ce în ce mai rău. Cuvintele căpitanului meu din Austin îmi răsunau în minte: *Să nu ai sentimente. Să nu vorbești despre ele, să nu le analizezi și, orice-ar fi, să nu plângi.*

Eu nu plâng niciodată, spusesem. Atât de arogantă. Practic, imploram viața să îmi demonstreze altceva.

— Femeile, a oftat căpitanul, uitându-se la mine și clătinând din cap. Când am spus…

Am făcut un pas spre el.

— Nu. Nu faceți asta. Nu vă dați ochii peste cap. Ajutați-mă să intru sau spuneți-mi să mă duc acasă, dar nu stați acolo, blocând ușa, în timp ce răcanul se zbate pentru viața lui. Și nu vă purtați ca și cum nu contează să-ți pese de alte ființe umane.

Căpitanul a clipit. Apoi și-a dres glasul și a zis:

— Corect.

Pentru o secundă, am crezut c-o să mă ajute să intru.

Dar el a oftat și a rostit:

— Hanwell, du-te acasă.

Douăzeci și șapte

Am plecat, deși nu de bunăvoie.

Am plecat, însă numai pentru că am fost condusă de către căpitan, susținându-mă de cot, până jos, în parcare, și comunicându-mi argumentul foarte convingător că, indiferent ce se întâmplase în incendiu și care erau sentimentele mele pentru răcan, indiferent dacă legăturile între oameni aveau sau nu însemnătate, părinții răcanului aveau nevoie de toată forța și concentrarea lor, fără distrageri, ca să îl ajute să supraviețuiască.

— Deci eu sunt o distragere?

— Enormă.

— Dar pot ajuta, am spus.

— Nu contează acum, a adăugat căpitanul. Îți place sau nu, răcanul are nevoie de părinții lui. Trebuie luate decizii importante, iar Big Robby nu stă tocmai bine cu sănătatea. Colleen e la doi pași să-și piardă mințile. Dacă rămâi în zonă, va ceda psihic, o cunosc de multă vreme. Du-te acasă. Lasă-i să se descurce. Eu voi fi aici și te voi suna imediat ce o să am vești.

M-am dus acasă. Ce pot să spun? Adrenalina trecuse, iar eu eram prea obosită ca să lupt.

Dar m-am strecurat înapoi, mai târziu.

M-am dus acasă, am făcut duș, mi-am luat cele mai moi pijamale și m-am întins în pat.

Însă era patul în care mă culcasem cu Owen. Owen, care se zbătea acum pentru viața lui. Owen, pe care nu puteam suporta să îl pierd.

Nu am reușit să adorm. În schimb, am ajuns să îmi scriu raportul, mult prea detaliat, și să i-l trimit căpitanului la miezul nopții.

Îl țineau în comă indusă, lăsând țesuturile să se vindece și oferindu-i beneficiile somnului, care îl făceau să nu simtă niciun tip de durere. Mi-am

amintit ce știam că se întâmplase. Pe lângă intoxicația cu cianură, căile lui respiratorii suferiseră arsuri din cauza aerului fierbinte. Inflamația îi provocase un stop respirator, care dusese la stop cardiac, deși nu aveam idee cât timp nu respirase. Cinci minute? Trei? E dificil de evaluat într-un incendiu.

Se spune că poți rezista doar șase minute fără să respiri, înainte să suferi leziuni cerebrale, dar asta poate diferi mult de la o persoană la alta. Un tip în formă, ca Owen, îmi tot repetam, ne putea ului pe toți. M-am gândit apoi la o poveste pe care o auzisem cândva, despre un băiat de doi ani care se înecase într-un râu înghețat și care stătuse fără aer, sub apă, timp de peste jumătate de oră, dar scăpase cu viață.

Răcanul putea să fie bine. Nu era un lucru imposibil la care speram.

Sau poate era.

În cele din urmă, la ora două dimineața, nu am mai suportat.

M-am furișat pe scări, am trecut pe lângă dispozitivul de zgomot alb al Dianei, am urcat în camionetă și am condus până la Boston.

Sala de așteptare era aproape pustie acum. Părinții răcanului adormiseră pe singura canapea disponibilă, mama lui pe o parte, cu capul sprijinit pe coapsa tatălui, iar bărbatul cu capul lipit de perete. Cineva îi acoperise cu pături.

Am trecut tiptil pe lângă ei și am intrat în zona interzisă, prin ușile duble.

La Terapie intensivă nu sunt rezerve, ci doar paturi despărțite de draperii. Am verificat fișă cu fișă până ce am văzut CALLAGHAN. Înainte să dau draperia la o parte, m-a oprit o asistentă.

— Fără vizitatori la ora asta, mi-a spus, strecurându-se în calea mea.

— Da, doar că…

— Va trebui să reveniți mâine. Și numai dacă sunteți din familie.

— Sunt iubita lui, am spus.

— Atunci puteți reveni în timpul orelor de vizită.

— E complicat. Nu sunt sigură că pot.

S-a dat înapoi și m-a privit mai bine.

— Sunteți amanta lui?

— Nu!

— Familia lui nu este de acord?

Am oftat.

— Ei cred că din cauza mea a ajuns aici.

Sprâncenele i s-au ridicat întrebător.

— Și nu e adevărat! Eu l-am salvat!

Eram gata să îi spun toată povestea, dar o privire aruncată spre fața ei mi-a spus că nu asta voia. Avea treabă și își dorea ca persoana care încălca regulile să plece.

Însă am rezumat totul:

— Nu pot veni în timpul orelor de vizită. Dar trebuie să îl văd. Cinci minute. Vă rog! Trebuie să-i spun ceva.

A făcut o față plictisită, lipsită de răbdare. Nu avea timp pentru toate prostiile. Dar, pe când îi așteptam verdictul, ochii mi s-au umplut de lacrimi. Pentru cineva care nu plângea niciodată, deveneam din ce în ce mai bună la asta.

— Cinci minute, a spus, sătulă parcă. Și să nu mai încercați să vă strecurați aici.

În spatele draperiei, răcanul era conectat la toate tuburile și mașinile posibile. Era ventilat mecanic, iar banda de hârtie care ținea tubul îi ascundea fața. Ochii îi erau lipiți ca să stea închiși. Avea fața arsă, roșie, acolo unde fusese marginea măștii.

Mulțumesc Cerului pentru mișcarea și zgomotul ventilatorului, pentru că totul în jur era atât de liniștit, precum moartea.

Dar i-am găsit mâna. Cineva îi vârâse cu grijă păturile sub brațe și îi așezase mâinile pe lângă corp. M-am întins peste marginea patului. Avea mâna caldă. Vie.

Nu am știut ce să spun. Aveam șansa să îi vorbesc, dar mintea mi s-a golit. Planificasem un întreg discurs pe drum încoace, puternic și motivant, pe care dacă l-ar fi auzit, prin comă, l-ar fi trezit la viață.

Dar acum eram acolo și timpul se scurgea.

— Eu sunt, am spus. Nu mă lasă să te văd. DeStasio a completat un raport fals, și acum toți cred că din cauza mea ești aici. Se pare că-mi voi pierde jobul, dar nu îmi pasă. Singurul lucru care contează este să supraviețuiești. L-am mângâiat pe frunte. Ești special, răcane. Lumea are nevoie de tine. Știu că lupți, așa că nu renunța.

L-am sărutat pe frunte.

— Mi-au oferit cinci minute și nu mă mai pot întoarce. Dar să știi că toată inima mea este alături de tine. Se pare că am nevoie de o comă indusă pentru a-mi face suficient curaj să o spun, dar… Am inspirat întretăiat. Te iubesc! I-am spus căpitanului. Întregii echipe. Tuturor celor din sala de așteptare. Toți știu, mai puțin tu. De-aia trebuie să te faci bine, ca să-ți spun și ție.

După aceea, am stat la distanță.

Mi-am ținut telefonul mereu aproape, așteptând mesajele căpitanului. Trimitea vești pe grupul echipei, însă, după confesiunea mea dramatică din sala de așteptare, mă tot gândeam c-o să primesc ceva mai personal.

Nu am primit.

Nu în prima zi. Nici în a doua. Sau în a treia.

Primeam veștile de bază, trimise pe grup: părinții lui stăteau de veghe la Terapie intensivă. Mama lui nu se mai schimbase de zile întregi. Starea lui era instabilă. Erau vești încurajatoare și vești îngrijorătoare. Starea plămânului care cedase și arsurile faciale se ameliorau, dar problema principală era deteriorarea traheii.

M-am întrebat dacă fosta iubită, Amy, pândea încă în zonă, abuzând de statutul ei greșit de

membră a familiei. Dar căpitanul nu a pomenit-o.

De la băieți n-am prea primit vești. Să spunem că inimile frânte nu erau tocmai specialitatea lor.

În acele prime zile de stat acasă, după ce fusesem alungată de la spital, totul s-a dizolvat într-o ceață de nesomn, îngrijorare și furie.

Și neplăcere cauzată de tot ceea ce mă înconjura.

Voiam să mă închid în cameră și să încui ușa. Să nu mai mănânc și să mă ghemuiesc pe pat, în poziție fetală.

Voiam. Spre lauda mea, nu am făcut-o. Când a venit Diana să stea cu mine, am lăsat-o. Când a apărut Josie, cu un smoothie făcut în casă, am luat câteva guri. Mai încercasem să mă adun în izolare și înainte. Știam că nu mergea.

Mă simțeam disperată, neliniștită, pierdută. Trebuia să ajut, dar nu puteam face nimic. Trebuia să mă mișc, dar nu aveam încotro. Eram mai epuizată ca niciodată, dar nu mă puteam odihni.

Când Diana și Josie organizau clubul de croșetat, mă obligam să merg să stau lângă ele.

Voiau să înțeleagă ce se întâmplase în incendiu. Să priceapă de ce un tip versat ca DeStasio ne-ar fi pus în pericol pe toți și de ce ar fi mințit după aceea. Au pus cap la cap indiciile și au analizat detaliile, lansând teorii. Am luat parte și eu, dar într-un fel ciudat, detașat. Vorbeam, răspundeam la întrebări, ofeream indicii, însă doar cu jumătate de gură, de parcă eram în șoc. Conta totul, bănuiam, dar nu înainte să știu că Owen era bine.

Totuși, dețineam acum o teorie solidă despre urmăritorul meu. Doar că nu aveam energie să îmi pese.

Era tot ce puteam face ca să stau departe de spital.

A trecut o săptămână.

Am rămas acasă. Mi-am actualizat informațiile despre starea lui Owen. Am așteptat mesaje. Am

dormit până târziu și m-am culcat la ore înaintate, îngrijorându-mă mult prea tare ca să pot adormi.

Vineri, mama avea programare la medic. Control de rutină.

A insistat să merg cu ea.

— Nu pot, i-am spus, clătinând din cap.

— Poți. Și vii.

Nu mai făcusem duș de o săptămână.

— Sunt inutilă.

— Uite ce, a spus, dacă nu conduci tu, nu merg.

Bine jucat.

Am condus. Era timpul ca Diana să facă o tomografie, iar ea detesta ideea.

— Nu are sens, mi-a zis, în sala de așteptare.

— Trebuie să știm cum stai, i-am explicat. Ce se întâmplă.

— De ce? De ce trebuie?

De ce aveam nevoie să știm lucruri?

— Pentru că trebuie.

— Așa ne irosim dimineața, a spus.

— Ne va furniza informații esențiale despre ce se petrece.

— Esențiale, ha? Ar putea exista chiar și o mică posibilitate să fi intervenit vreo modificare?

Da, exista, de fapt. Era posibil ca, aflând cât crescuse tumora, Diana să consimtă să se înscrie la tratamente experimentale. Puțină teamă era motivantă. Apoi, ar fi fost posibil ca unul dintre acele tratamente să îi mai asigure niște timp.

Îmi doream asta, după toate acele luni petrecute cu ea. Era rău să îmi doresc mai mult timp, chiar dacă existau dezavantaje? Poate eram egoistă. Alesese calitatea vieții în defavoarea cantității, fără ezitare. Teoretic, avea sens. Practic, voiam doar să rămână cu mine cât de mult timp posibil.

— Au cumpărat toate mașinile astea mari și complicate, a zis ea, iar acum trebuie să găsească o cale să le plătească.

— Chiar contești importanța scanerelor de tip CT? Sunt un miracol al medicinei moderne.

Salvează vieți mereu.

— Nu și pe a mea.

În total, punând cap la cap deplasarea spre micuțul centru, așteptarea și durata tomografiei, ne-a luat vreo două ore înainte ca radiologul să ne cheme din nou.

Mama avea deja toate hainele pe ea și își dorea într-atât să ajungă acasă, că aproape am plecat fără să mai așteptăm raportul.

Medicul, o femeie cam de vârsta mamei, a clătinat din cap uluit în timp ce ne arăta tomografiile.

— N-o să credeți așa ceva, a spus. Nu pot să cred nici eu. A adus laolaltă două imagini pe ecran, făcând un gest între ele. Nu a mai crescut deloc de la ultima tomografie.

Diana și cu mine am clipit spre ecran.

— Când a fost asta? am întrebat-o pe mama.

— Chiar înainte să te sun, când erai încă în Austin.

— Nu a crescut deloc de atunci?

— Nu cât să putem măsura.

— Nu înțeleg. O tumoră *foarte malignă* s-a oprit din creștere?

— Se întâmplă rareori, ce-i drept, a spus medicul.

— Ce anume?

— Ca o tumoră agresivă, ca asta, să ia o pauză.

— Pentru câtă vreme?

A clătinat din cap.

— Este atât de rar fenomenul, încât nu avem informații. Doar povești anecdotice.

Am privit-o pe Diana, cu peticul ei înflorat. Dacă nu o cunoșteai, ai fi crezut că asculta impasibilă, asimilând informațiile. Dar eu am văzut ceva în pliul aflat la marginea ochiului sănătos: că era, de fapt, mulțumită.

— Nu îți poți asuma meritele, i-am spus, pe drumul înapoi. Știu la ce te gândești.

— Ba pot și o fac.

— Nu ți se pare o aroganță? am întrebat. Să crezi că poți spune unei tumori maligne ce să facă?

— Cred că este opusul aroganței. Sunt uluită de înțelepciunea corpului care are grijă de sine.

— Nici măcar nu știm ce a generat pauza.

— Așa este, nu știm. Deci, pot alege singură o explicație.

— Poate că ești foarte norocoasă.

— Cu siguranță sunt.

Medicul îi dăduse Dianei o rețetă nouă, pentru niște calmante super-puternice, deoarece nu crezuse că nici nu se atinsese de primul flacon. În timp ce conduceam, Diana a făcut o pasăre origami din rețetă.

Când am văzut-o, i-am spus:

— S-ar putea să ai nevoie de aia.

— Nu, a zis ea. Te omoară.

— La fel și tumora.

— Am citit pe net despre toate pastilele astea. Sunt nasoale. Devii dependent, chiar dacă respecți toate regulile. Apoi devii furios. Începi să minți. Ți se modifică personalitatea.

— Știu, am zis. A trebuit să studiem toate efectele astea pentru certificatul de paramedic. Nu se înșela. Chiar și oamenii care cunosc efectele devin dependenți.

A încuviințat, de parcă nu era o rușine, însă eu m-am trezit privind în față răspunsul la o întrebare pe care nici măcar nu știam că o am: *Chiar și oamenii care cunosc efectele devin dependenți.*

Poate că DeStasio era dependent de calmante.

Nu era ceva neobișnuit printre pompieri, ținând cont de accidentele lor de muncă. Durerile de spate ale lui DeStasio erau legendare, la fel și capacitatea lui de a le îndura. Dacă adăugam pierderea fiului său, alcoolismul, nevasta care plecase, totul se lega. Era posibil.

Am simțit brusc un junghi de îngrijorare. Nu că el ar fi meritat asta.

— Tocmai mi-am dat seama acum că DeStasio poate fi dependent de calmante, am zis cu voce tare.

— De ce?

I-am prezentat argumentele mele.

— E o listă foarte bună, a zis Diana.

— Poate că ar trebui să trec pe la el în după-amiaza asta.

— Vrei să treci pe la tipul care te-a urmărit, care a mințit în privința ta și ți-a pus cariera pe butuci?

— Plănuiam să merg oricum, i-am zis. Dar cu gândul de a țipa la el.

— Poate-i duci niște supă, în schimb.

În mod cert, în clipa aceea aveam sentimente amestecate pentru DeStasio. Îl cunoșteam suficient de bine, încât doar să decid că era rău și s-o las așa. Nu era deloc OK că se răzbuna pe mine și puteam ține cont de asta, dar și de faptul că suferea. Amândouă variantele puteau fi adevărate, în același timp.

Nu eram sigură dacă-mi merita compasiunea, dar știam că voiam să fiu persoana care o oferă. Nu momentele ușoare ne definesc ca oameni, ci cele dificile.

DeStasio ajunsese clar la capătul răbdării. Adicția, pierderile. Nu îi mai rămăsese nimic în viață. Am încercat să îmi imaginez că eram el, în situația aceea, și că apărea la secție cineva ca mine, care distrugea ultimele cărămizi ale fundației.

Dacă aș fi fost el, poate și eu aș fi luat decizii proaste.

Deși nici chiar *atât* de proaste.

— Cred, am spus eu cu atenție, că am un plan funcțional. Mai întâi, mă duc la el și îi dau una în mutră. Apoi îl forțez să se confrunte cu purtarea lui plină de cruzime și îl acuz. După aia, îi dau supă de casă. Asta ca să bifez totul.

— Ai uitat ceva, a spus Diana.

Am privit-o, clătinând din cap.

— Ce faci după ce țipi la el, înainte să îi dai supă?

— Nu știu.

— Cred că știi, a insistat Diana, așezând pasărea de hârtie pe bord. Apoi mi-a atins mâna cu a ei și a zis: Îl ierți.

— Nu mă pricep încă la asta, i-am spus.

— Atunci iată ocazia să exersezi.

Douăzeci și opt

DeStasio nu a răspuns la ușă.

Am stat pe veranda lui, cu un termos imens de supă de vită cu legume prins la șold. Am bătut iar și iar.

Ceva nu era în regulă. Mașina lui era parcată pe alee.

Am pus jos recipientul cu supă și m-am dus să mă uit pe geam.

În interior era întuneric. Locul era un haos: acte peste tot, gunoi, farfurii murdare pe masă. Nu o ducea bine și mi s-au confirmat bănuielile privind calitatea vieții lui.

Atunci l-am văzut zăcând pe un divan, la capătul îndepărtat al livingului.

Nu mă ignora. Era inconștient. Pielea din jurul buzelor lui era albastră.

Când ai văzut asta de suficiente ori, știi.

Luase o supradoză.

Am alergat după trusa din mașină și, înainte să sparg geamul, am încercat ușa din față. Era descuiată. Ceva ce ar face un pompier, pentru a facilita accesul medicilor când descopereau corpul.

Am ajuns la el în câteva secunde. Era și mai albastru văzut de aproape decât păruse de la geam. Pe masa de lângă el era un bilet cu trei vorbe: *Îmi pare rău.*

I-am făcut o injecție intravenoasă cu *Narcan,* un antidot pentru opioide. E grozav. La câteva secunde de la administrare, pacientul se trezește, cam amețit, dar OK.

Asta s-a întâmplat și cu DeStasio.

A deschis ochii. A clipit. A inspirat adânc.

Atât de ușor.

Apoi s-a uitat la mine.

— Ce cauți aici?

— Îți salvez viața.

Am luat biletul și i l-am arătat. Dacă m-aș fi priceput la origami, ca mama, aș fi făcut o pasăre din el.

— E ceva personal, a spus el.

Sub bilet se afla un plic sigilat, adresat Căpitanului Jerry Murphy. M-am uitat la el o secundă și i-am remarcat scrisul. T-ul din *Căpitan* arăta ca un X.

Era una că ghicisem și alta să știu sigur. Am simțit o scânteie de furie. El fusese.

Am ridicat plicul.

— Și ăsta e personal?

M-a privit. Și-a dat seama că știam.

— Ieși din casa mea.

— Tocmai te-am salvat. Ai idee cât de norocos ești că am apărut acum? Încă o oră și nu te mai întorceai printre noi.

— Nu voiam să fiu salvat.

— Ghinion.

DeStasio și-a ațintit privirea către un perete.

— Nu vrei să fii salvat? Crezi că poți fi scutit de consecințe? Aproape că ne-ai ucis pe toți. Răcanul e încă în comă, la Terapie intensivă.

— Am văzut mesajele.

— Ai mințit despre asta. Ai mințit despre mine și te-au crezut toți. Te-au crezut băieții, părinții răcanului, iar acum nici măcar nu pot intra în spital, să văd cum se simte. Căpitanul te-a crezut și el și, drept urmare, m-a suspendat, iar cariera mea s-a încheiat, probabil. În plus, mi-au spus să îmi găsesc un avocat. Dar noi știm adevărul, nu?

— Ieși din casa mea sau chem poliția. Vrei să ai și o arestare la dosar?

— Cheamă-i! N-am nimic de pierdut! Ce-o să le zici? Că o doamnă rea tocmai ți-a salvat viața fără rost?

DeStasio a închis ochii.

I-am fluturat plicul pe sub nas.

— Aici e o mărturisire?

— Ai vrea tu.

— Dar asta n-a fost totul. Nu a fost vorba doar despre o zi proastă. Mă urmărești de săptămâni. Mi-ai distrus vestiarul. Mi-ai tăiat anvelopele. Am arătat spre T-ul de pe plic. E un caz grav. Scrisul tău de mână este evident. Aș fi făcut treabă mai bună decât tine. Curs de urmărire de bază: Taie literele din titlurile ziarelor!

DeStasio îmi evita privirea.

— Ai aruncat o cărămidă prin geamul mamei mele muribunde.

— Nu știam că e pe moarte.

— Ce naiba e cu tine, omule? Pompierii ar trebui să fie tipii cei buni.

DeStasio a tăcut îndelung și am crezut că poate va spune ceva sincer despre lucrurile prin care trecuse în ultimii ani. Dar a continuat cu furia.

— Brigada e tot ce am, a spus. Și mi-ai luat-o.

— Nu asta încercam.

— Dar ai reușit.

Deci voia să facă să pară că era vina mea.

— De ce nu o puteam împărți?

— Pentru că ai schimbat lucrurile venind aici. Secția pe care o iubeam a dispărut.

— Nu crezi că e o măsură cam extremă?

— Ai intrat, toată o doamnă…

Acum mă simțeam jignită.

— Nu cred că arăt nici pe departe a doamnă.

— Și ai schimbat totul.

— Păi, am zis, numărând pe degete. Clădirea e tot acolo, oamenii la fel. Chiar și filmele porno au rămas.

— Dar au fost ascunse. Nu a mai fost niciodată nevoie să ascundem filmele porno.

— Asta te-a făcut să te alături părții întunecate? Că a trebuit să ascunzi filmele porno?

— N-a fost doar asta! Sunt aici de treizeci și opt de ani. Am fost în secția asta zi de zi, de mai mult timp decât trăiești tu.

— Ai spus asta în repetate rânduri.

— Eram mândru că mergeam acolo. Eram mândru să fac parte din frăție.

— Și frăția nu putea avea și o soră?

— Nu.

— Cred că ai nevoie să îți controlezi sexismul.

— Nu e la fel cu o femeie de față, a insistat el.

Am oftat iar.

Pe cât de ciudat suna, îl înțelegeam.

O secție de pompieri unde lucrau și femei nu putea fi, în același timp, și o adunare de tipi în stil vechi. Trebuia să fie ceva diferit. Putea fi grozavă – văzusem asta în Austin. Chiar mai bună. Mai puternică, fiindcă toată lumea contribuia cu darurile personale, tipice genului. Dar nu greșea: era diferit.

— Te înțeleg, i-am spus. Cred că am modificat ușor atmosfera din secție.

Empatia mea l-a enervai.

— Evident că da! Vreau să fie iar ca înainte!

Acum suna ca un copil. Mi-a dispărut înțelegerea.

— Sunt multe lucruri pe care le vreau și nu le pot avea, am spus, cu o voce teribil de calmă. Dar nu terorizez oamenii și nu mint.

— Nu încă, a rânjit. Lasă-ți timp.

— Poate. Poate când o să ajung la vârsta ta, voi fi o mincinoasă înăcrită. Dar sper că nu. O să mă lupt din răsputeri să împiedic asta.

— Succes.

— Poate că, în loc să te agăți cu disperare de trecut și să-l strangulezi, ar trebui să aduci un nou suflu în viața ta, un plus de culoare.

— N-am strangulat trecutul, a comentat el, fără să mă privească, ci pe tine.

— Te-ai strâns *singur* de gât, i-am răspuns. Ai lăsat durerea să te înrăiască. Suferința să te facă crud. Vrei să știi ce ești acum? Tipul cel rău. Așa sunt toate personajele negative din benzile desenate! Suferă, apoi îi fac pe alții să sufere. Băieții buni procedează exact pe dos. Și ei suferă,

dar răspund *ajutând.* Știu că tu ai început așa. N-ai fi devenit pompier altfel. Dar ai renunțat la toate în clipa în care mi-ai spart vestiarul și ai scris cu spray-ul de graffiti.

DeStasio nu voia să se uite la mine. Își ținea ochii lipiți de geam.

Să-l văd așa, atât de sfidător, atât de încăpățânat să nu recunoască rolul jucat, m-a făcut să vreau să îl împing spre empatie. Mi se părea vital să nu ratez momentul. Înainte să îmi dau seama ce făceam, am spus:

— Nu a fost prima dată când mi-a scris cineva cuvântul ăla în vestiar, să știi. Niște fete de la liceu ți-au luat-o înainte cu zece ani în urmă. Ești o copie palidă și tristă a unei adolescente răutăcioase.

DeStasio nu a răspuns.

— Te întrebi de ce niște puștoaice de liceu ar fi atât de rele cu o colegă? am continuat. Sau poate că nu te surprinde. Poate când îți privești viața, tot ce vezi este cruzime. Dar să-ți spun ceva. Încă mă șochează teribil. Întorcându-mă la copila de șaisprezece ani care eram cândva, observ că ea, la acea vârstă, era îngrozitor de lipsită de apărare.

Mi-am lăsat privirea să se îndepărteze de el, pentru că mă vedeam cu adevărat în acele vremuri.

— Asta descopăr când privesc înapoi. Este aniversarea ei de la șaisprezece ani, într-o sâmbătă, și mama sa pleacă tocmai în acea zi importantă. Se mută în alt capăt de țară. Mama ei îi părăsește tatăl pentru altcineva și alege să plece atunci, fiindcă așa e *programul.* Frumos cadou. Poți să-ți imaginezi furia ei? Când mama sa a încercat să îi facă un tort și să-i dea cadouri, cu o seară înainte, scuzându-se iar și iar pentru că *sincronizarea nu-i deloc bună, draga mea,* iar ea nici nu s-a atins de ele. Nu a deschis niciodată cadourile acelea și nici nu a gustat din tort. Au rămas cel puțin o săptămână pe masa din bucătărie, înainte ca fata să arunce totul la coș. Îți poți imagina cum te simți

când mama ta pleacă de tot, mai ales de ziua ta? Poți să concepi senzația de abandon pe care a simțit-o fata aceea privindu-și mama plecând?

Dintre toți oamenii cu care puteam împărtăși amintirea aceea, îl găsisem tocmai pe DeStasio. Dar trebuia să-l fac să înțeleagă.

— Imaginează-ți că, mai târziu, primește un mesaj de la un băiat pentru care făcuse de luni bune o pasiune. Îi mâzgălea numele în caiete. Era mai mare decât ea. Un mascul Alfa chipeș, în ultimul an de liceu. Dar el îi scrie că a remarcat-o privindu-l pe holuri și că o invită, în seara aceea, la o petrecere la el acasă. Ea se întreabă dacă asta nu cumva e vreo cale de recompensare a universului față de ea. Așa că își pune comprese cu gheață pe ochii umflați de plâns, face duș, își usucă și aranjează frumos părul. El îi spune că se vor vedea acolo, așa că ea merge pe jos până la el acasă. E la cel puțin douăzeci de blocuri distanță, dar ea nu are mașină. Părinții lui sunt plecați din oraș și tot liceul pare că s-a adunat la el acasă, ca în filme, doar că aceștia sunt mai zgomotoși și mai de speriat. Când o vede, o ia de după umeri și rămâne așa tot restul serii, vorbind cu prietenii lui și pasându-i pahare cu punci alcoolizat, de parcă ea i-ar aparține. Totul e ciudat și nu tocmai ce-și dorise, dar ea e prea pierdută și distrusă, așa că i se pare drăguț să aparțină cuiva. Rămâne.

Știi că nu se va termina frumos, nu? Nicio poveste de dragoste nu începe așa. Ai fost chemat la suficiente apeluri ca să știi precis cum se termină o astfel de noapte. Dar ea nu știe. N-a fost sărutată niciodată. Crede că e la o întâlnire. Crede că e norocoasă.

Vreau să intru peste ea, să o iau de mână și să o târăsc afară, ca să fie în siguranță. Ce fată proastă! Aș pocni-o acum, dacă aș putea. Aș striga la ea să își vină în fire.

Dar apoi, când se amețește bine, el îi spune că o va conduce acasă. Ea crede că o să o ducă cu

mașina. Speră la un sărut de noapte bună – primul ei sărut, de altfel, pe lângă alte câteva tentative inocente, avute la petrecere. Însă el o duce în spatele garajului. Mai întâi, ea chicotește, de parcă el ar fi greșit și-ar fi amuzant. Dar apoi o împinge în noroi, lângă o tufă veștedă de trandafiri și, când încearcă să scape, îi apucă părul în pumn și îi dă capul pe spate atât de mult, încât ea crede că o să-i rupă gâtul. La asta se gândește fata, în toiul celei de-a șaisprezecea aniversări, pe când era în noroi: *Aici o să mor.*

Să-ți povestesc ce se întâmplă mai departe? O împinge cu fața în jos, până e pe jumătate îngropată în noroi. Pământul ud îi umple nasul, gura și ochii, în timp ce el nu mai râde și trece la treabă. S-ar fi putut sufoca în noroi. Dar nu s-a întâmplat asta.

Nu-și amintește cum a ajuns acasă. Partea asta este complet voalată. Dar când se oprește în fața geamului de la living, îl vede pe tatăl ei, care se uită la TV și așteaptă ca ea să ajungă acasă. Așteaptă și ea, ghemuită lângă scări, până când el renunță, stinge lumina și se duce la culcare.

Fata se gândește să meargă la spital sau la asistenta școlii, dacă sângerarea nu încetează. Dar se oprește. Nu se îmbolnăvește, nici nu rămâne însărcinată. Dar nu va mai dori vreodată să iasă la o întâlnire. Și nu va spune nimănui niciodată ce i s-a întâmplat. Până acum. În clipa asta. Când îi povestește unui bătrân rău și acru.

Dar îți dai seama că băiatul a spus multora. Doar că, în povestea lui, ea și-a căutat-o. Ghicește ce cuvânt folosește. *Târfă.* Cui îi spune? Tuturor. Oricui. Și ce decid fetele rele să zgârie în metalul ușii ei de la vestiar, cu un set de chei?

Am așteptat.

Dar DeStasio nu a spus nimic.

I-am dat un minut.

Ne-am dat un minut.

— Da. *Târfă,* am adăugat apoi. Un *clișeu* al hărțuirii școlare. Repetat până la plictiseală.

Mi-am ațintit privirea pe forma îndepărtată a unui copac văzul pe geam. Dintre toți oamenii din lume cu care puteam să împărtășesc secretul, de ce naiba îl alesesem pe DeStasio?

Mă așteptam să regret. Să mă lovească în față.

DeStasio a tăcut multă vreme. A tăcut până când m-am întrebat dacă nu cumva adormise.

Într-un târziu, pe un ton aproape murmurat și răgușit, a spus:

— Îmi pare rău!

— Ce?

— Nu mi-am dat seama.

Am încuviințat.

Apoi DeStasio a continuat, atât de încet, că abia l-am auzit:

— L-am văzut pe Tony în incendiu. Băiatul meu. Era Tony, pe la vreo zece-unsprezece ani, anul în care s-a tuns ca pentru armată. Purta șapca lui cu Liga Mică și colierul cu dinți de rechin pe care-i adunaserăm în vara aceea de pe țărm. L-am văzut. Era acolo, doar că de partea cealaltă a sticlei. *L-am văzut.* Era băiatul meu. Striga după ajutor.

M-am întors spre el. Părea fragil.

— Când copilul tău te cheamă în ajutor, te duci. Chiar dacă știi că nu poți face nimic, te duci. Chiar dacă știi că nu e de fapt acolo, te duci. Te duci, orice-ar fi.

DeStasio avea lacrimi pe obraji.

— Mi-a scăpat viața din mâini, cumva. Am pierdut pe toată lumea. Tot ce conta. A închis ochii. Apoi l-am văzut. Nu îl puteam lăsa acolo. Nu îl puteam lăsa să moară.

Nu se uita la mine, dar nu era nevoie. Ceva la ideea aceea, a lui DeStasio – disperat să salveze un copil deja pierdut – m-a făcut să îi simt durerea ca și cum ar fi fost a mea.

E mare lucru să îți împărți suferința cu alții – să le oferi o frântură din durerea pe care o porți. Vă conectează profund. De obicei, faci asta doar cu prietenii. Însă DeStasio și cu mine nu eram prieteni, ci dimpotrivă.

Dar o parte din ceea ce ne făcea dușmani era chiar durerea pe care o descria acum. Nu doar discuția asta, ci tot ce se întâmplase înainte. Viețile noastre erau deja împletite. Ce-i spusesem eu și ce-mi spunea el acum erau adevăruri solide despre existențele noastre. Genul de adevăruri care ne puteau obliga să ne înțelegem mai ușor. Care aveau puterea vie de a schimba percepția noastră reciprocă și de a transforma furia în ceva diferit, vecin cu înțelegerea.

Se putea oare întâmpla asta? Puteam deveni prieteni? Aș fi în stare să iau în considerare faptul de a nu mai detesta pe cineva care mă tratase în felul acela?

Nu eram sigură. Dar simțeam suficientă empatie față de el ca să spun un *nu* hotărât.

— Nu îl puteai lăsa acolo, i-am zis, pe un ton cât mai liniștitor, validându-i alegerea de a ne pune pe toți în pericol într-un fel cu care nici măcar nu știam dacă eram de acord. Poate doar avea nevoie de cineva ca să îl înțeleagă.

Poate amândoi reușeam să trecem peste amărăciune.

Dar, după o pauză lungă, DeStasio a șuierat printre dinți:

— Dispari. N-am nevoie de aprobarea ta.

Mi-am dat seama cum ar fi putut arăta o prietenie între noi. Ostilitate și acceptare plină de resentimente. Înțelegere profundă și neînțelegere vădită. Conștientizarea faptului că îl salvasem și că fusese cumva martor la cel mai urât moment al vieții mele și că, indiferent ce se întâmpla, asta ne conecta.

Firește. Discuția probabil că ne-a legat, dar mai mult ca sigur nu avea să îi schimbe întreaga

personalitate, să-l transforme dintr-un trol morocănos într-un prieten sensibil.

— Fie. N-ai decât să continui să fii acru, i-am zis. N-am venit aici pentru asta.

— Dar de ce ai venit?

— Să-ți aduc supă. Să aflu dacă ți se vindecă clavicula. Să fiu umană. De asemenea, pentru că mi-am dat seama brusc că s-ar putea să fii dependent de calmante.

DeStasio a încasat-o, apoi a zis:

— Cară-te.

— Tu să te cari. Acum, că văd totul limpede, este evident. Minciunile, agresivitatea, halucinațiile… cum de mi-a luat atâta să îmi dau seama?

DeStasio s-a uitat urât la mine.

— Nu trebuie să recunoști, am spus. Este evident.

— Nu am de gând să mărturisesc, dacă asta crezi. Mai am doi ani până ies la pensie. Crezi că renunț la ea?

— Nu mă așteptam să faci asta.

Aproape că recunoscuse. Dacă am fi fost în altă versiune a vieții mele, aș fi purtat un microfon și aș fi avut mărturisirea lui înregistrată. I-aș fi dus-o căpitanului, m-aș fi exonerat și mi-aș fi reluat jobul, triumfătoare, cu meritele asumate.

Dar viața nu este precum filmele și nu de aceea mă aflam acolo.

Voiam să fac ceva mai important.

DeStasio încerca să pretindă că venisem doar din interes propriu.

— Un termos cu supă nu o să mă treacă de partea ta.

— Ești deja de partea mea, i-am spus. Doar că nu știi.

Am crezut că văd o urmă de zâmbet. Deși poate că doar tresărise. Niciodată nu știai cu el.

— Că veni vorba, am adăugat, am vești bune: Te iert.

A pufnit încet.

— Pentru?

— Pentru tot. Pentru că nu mă placi, pentru că ai fost răutăcios. M-ai urmărit, m-ai speriat și m-ai făcut ținta urii tale prost direcționate. M-ai învinuit de durerea ta. Mi-ai luat singurul lucru din viață care mă făcea să mă simt puternică, în siguranță și fericită și ai încercat să îl distrugi. Te iert pentru toate astea. Te iert!

M-a privit o vreme.

— De ce naiba ai face asta?

— Pentru că asta vreau să fiu. Și știi ce? am continuat, dacă tot eram pe val. Nu te iert doar pe tine, ci și pe mine.

Pentru o clipă, a părut aproape recunoscător. Apoi a întors capul.

— Nu mă poți ierta, a zis. Nu te las.

— Nu ține de tine.

— Îți interzic, a ridicat glasul.

— Nu o fac pentru tine, i-am zis. O fac pentru mine.

— Pleacă și ia-ți și supa cu tine!

— Nu iau supa.

— Atunci n-am de gând s-o mănânc.

— OK, vars-o. Este făcută în casă de mama mea muribundă, pacoste bătrână și ursuză ce ești! Dar tu vars-o.

— Ieși din casa mea!

— Plec, am zis, împachetând trusa.

— Și ia-ți și iertarea cu tine!

— În niciun caz. Ea rămâne.

— Pleacă! Acum!

— Plec, am repetat. Dar, în loc să mă îndepărtez, m-am apropiat. Plec, dar te iau cu mine.

DeStasio s-a uitat să vadă dacă vorbeam serios.

Chiar o făceam.

Mă așteptam să se împotrivească, dar când i-am atins mâna, toată puterea a părut să îl părăsească,

de parcă s-ar fi luptat prea mult și prea din greu și ar fi decis să cedeze chiar atunci.

Era OK ce îmi făcuse? Sau lui Owen? Sau lui însuși? Oare dependența scuza totul? Pierderea fiului și soției îi dădea dreptul să încalce standardele decenței umane? Firește că nu.

Poate voiam, dintr-odată, să fac tot posibilul să mă asigur că nu aveam să îmi las niciodată propria durere, furie și dezamăgire să mă transforme așa?

Cu siguranță.

— Hai, am spus, și l-am ajutat să se ridice.

Nu s-a opus.

— Unde mergem?

— Cred că știi.

— Mă duci la căpitan sau la poliție?

— Nici, nici, bătrâne. Te duc la dezintoxicare.

Douăzeci și nouă

La finalul zilei, m-am simțit mai puternică.

Da, DeStasio nu avea să mărturisească. Da, nu îmi recăpătăm jobul. Teoretic, în afara faptului că omul nu era mort, nu prea reușisem mare brânză înfruntându-l.

Dar nu conta. Eram mândră de mine. Eram mândră de cum mă descurcasem. Îi dusesem supă și alesesem, iar și iar, compasiunea și omenia. Să fac ce trebuia, indiferent dacă merita sau nu.

Mă ridicasem mai presus de furie. Nu dispăruse complet, dar nici nu era nevoie.

Îl iertasem sau măcar încercasem.

Când spusesem cuvintele, să fiu sinceră, mă prefăcusem. Le rostisem din principiu, fără să le simt. Mă așteptasem să le conștientizez mai târziu – poate peste ani. Poate niciodată.

Dar faptul că am spus cuvintele acelea mi-a trezit și emoția, cumva.

Cuvintele sunt puternice. Mi-am dat seama de asta într-un fel nou.

Îmi spusesem povestea. O transformasem, în sfârșit, în cuvinte. Tocmai pentru *DeStasio,* dintre toți oamenii. Dar nu le poți avea pe toate. Nu fusese doar el de față.

Fusesem și eu acolo.

Să spun povestea a reprezentat o schimbare pentru mine. Nu legat de ceea ce se întâmplase – asta nu puteam schimba – ci de cum reacționam la ea.

Am simțit că, timp de zece ani, îmi ferisem ochii de amintirea aceea, dar acum mă obligasem să o privesc iar. Ce văzusem la douăzeci și șase de ani, era diferit de ce îmi aminteam de când aveam șaisprezece.

Chiar dacă nimic din poveste nu se schimbase, mă schimbasem eu.

Începusem să îi spun povestea lui DeStasio pentru că voiam să îl forțez să își dea seama cât de mult răniseră faptele lui. Poate c-o fi simțit sau poate că nu. Ce știu sigur este că eu am simțit ceva complet neașteptat pentru fata aceea naivă: *compasiune.*

Privind în urmă, am văzut-o pe ea, adică pe mine în adolescență, cu alți ochi. Am văzut o tânără încrezătoare și lipsită de experiență, dar nu proastă. Nici vrednică de dispreț. Acum, după atâția ani, ea era cineva cu care puteam ține, pe care o puteam înțelege și pentru care puteam suferi. Faptul că putusem să o privesc, să o ascult și să-mi pese de ea, să mă doară și să o apăr – chiar dacă nu puteam schimba nimic – faptul că *o auzise* cineva, că fusese martor, însemna că nu era singură.

Nu mai era singură.

Fusese foarte singură în toți anii ăștia, confruntându-se mereu cu cel mai negru moment al vieții ei, abandonată de toată lumea, chiar și de mine.

Totul se schimbase însă când îi spusesem povestea.

Acum eram de partea ei – prea puțin, prea târziu, dar în sfârșit, eram chiar acolo.

Să exprim în cuvinte noaptea aceea nerostită mi-a schimbat amintirea. Nu mai era ca un soi de gaz otrăvit care mi se strecura în jurul conștiinței, fiind fără formă, foarte puternic și de-a dreptul letal. Acum avea cuvinte. Și avea o formă, un sens.

Căpătase un început, o parte de mijloc și, cel mai important, un sfârșit.

Să mărturisești cel mai întunecat secret al tău te consumă. Așa că m-am dus acasă și am dormit neîntoarsă.

Când m-am trezit dimineața, m-am simțit de parcă aș fi renăscut.

Am stat întinsă în pat, fiind răsfățată de razele de soare care pătrundeau prin geamul ferestrei, și m-am mirat de puterea de a face imposibilul. *Am spus povestea lui Heath Thompson.* Am spus toată povestea distructivă și am supraviețuit. Dintre toate lucrurile curajoase făcute în viață, acela fusese cel mai cel.

Dacă reușisem asta, eram capabilă de orice.

Acum voiam să merg la spital să-l văd pe răcan. Nu conta ce spunea lumea.

Doar să încerce să mă oprească.

Dar când am coborât, am văzut casa mamei ocupată de pompieri.

Nu orice pompieri. Secția 2, tura C. Echipa mea.

Făceau treabă.

Pachețel și Cutie erau în bucătărie, unde reparau geamul spart. Micuțul era cățărat pe o scară în living, înlocuind becurile unei aplici de pe tavan. Căpitanul bea cafea la masa din bucătărie, în compania mamei, care era încă în capot.

— Draga mea, mi-a zis mama, când m-a văzut. Te-ai trezit.

S-a întors și căpitanul, m-a văzut și s-a ridicat.

— Neața, Hanwell.

De îndată ce l-au auzit băieții, au strigat la unison: *Neața, Hanwell!*

Nu prea știam ce să cred.

— Ce faceți aici?

— E o poveste lungă, a zis căpitanul.

— Au apărut la 07:45 și au început să repare geamul, a început să-mi povestească mama. Apoi mi-au zis să le fac o listă cu toate lucrurile necesare pe care le pot face ei și s-au pus pe treabă.

L-am privit uimită pe căpitan.

— Băieții ăștia, a continuat Diana, arătând spre Pachețel și Cutie, îmi vor vopsi gardul grădinii. Și ăsta, a arătat spre Micuț, a reparat zăvorul stricat de la poarta din față, a fixat ușa aceea desprinsă de

la dulăpior și mi-a rezolvat scurgerea din spatele toaletei.

M-am încruntat spre căpitan.

— De ce?

— Pe post de scuză.

— Scuză pentru…?

Erau multe opțiuni.

— Faptul că DeStasio a aruncat o cărămidă prin geamul ăla, a spus căpitanul.

— Ați știut că era el?

— Acum știu.

— Cum?

— Răcanul și cu mine am pus lucrurile cap la cap.

— S-a trezit? E OK? L-ați văzut?

— Seara trecută. L-au mutat de la Terapie intensivă.

Un suspin ciudat de ușurare mi-a străbătut corpul, iar ochii mi s-au umplut de lacrimi, dar i-am strâns tare ca să nu mă vadă căpitanul că plâng.

— Cum e?

— Se face bine, mi-a răspuns căpitanul. Apoi a dat din cap spre Diana. Tinerețea.

Am zâmbit.

— Ați vorbit cu el?

— Da. A întrebat de tine.

— Da?

— A vrut să știe dacă l-ai vizitat.

— I-ați spus de ce nu am făcut-o?

— Da.

— Ce-a zis?

— Că povestea lui DeStasio despre ce s-a întâmplat în incendiu este *o înșiruire complet falsă de minciuni ale unui bătrân înăcrit.* Apoi a tunat și a fulgerat în favoarea ta și l-a acuzat pe DeStasio că denaturează adevărul și că este o reptilă împuțită. S-a agitat atâta, că a început să tușească.

Am zâmbit.

— I-a spus lui DeStasio *reptilă împuțită*?

A zâmbit puțin și căpitanul.

— Ia multe medicamente.

— Pare să se simtă mai bine.

— Când s-a liniștit, i-am spus că se ocupă secția, că va fi o anchetă și că-i dăm de capăt, cu siguranță. Am vrut să îl calmez, dar el tot cerea informații și, când i-am zis că ai fost suspendată, și-a dat demisia.

— Serios?

Căpitanul a încuviințat, impresionat.

— Ca semn de protest.

Ce bine că nu știa că oricum voia să demisioneze!

— În orice caz, am crezut că ești nebună când ți-ai mărturisit – și-a dres glasul – ăăă, sentimentele speciale pentru răcan. Dar aș spune, în baza discuției și a limbajului său corporal, că sunt reciproce.

Gata. Era timpul să plec. Trebuia să mă îmbrac.

M-am întors spre scări.

— Stai! a zis căpitanul.

— Eu mă duc la Boston, i-am spus. Am așteptat *mai mult decât era cazul.*

— Dar de aceea suntem aici.

— De ce?

— Să te ducem la Boston.

M-am întors spre el.

— Stați așa, de ce ați spus că sunteți aici?

— Să ne prezentăm scuzele către tine și mama ta. Și să îndreptăm lucrurile.

— Scuze? Pentru ce anume?

— Pentru suspendare. S-a revocat, apropo.

— Ce înseamnă asta?

— Că ai din nou job, dacă-l mai vrei.

Nu simțeam că pot răspunde încă. Am privit în jur, spre băieți. Se opriseră din ce făceau și se uitau la noi.

Căpitanul a continuat.

— Aș vrea să te rog să mă ierți că m-am îndoit de tine, deși spuneai adevărul.

M-am uitat lung. De unde știa că spuneam adevărul?

— Răcanul a confirmat fiecare detaliu din povestea ta, cel puțin din perioada cât a fost conștient. Dar, pe deasupra, am primit un apel de la DeStasio aseară. De la dezintoxicare.

DeStasio îl sunase de la dezintoxicare? Avea voie?

— A mărturisit totul. Raportul fals. Vestiarul, cauciucurile, cărămida. Supradoza. Calmantele. Fura pastile din rezerva noastră de luni de zile.

— Wow, am spus. Chiar a mărturisit totul.

— A mai adăugat și că i-ai salvat viața.

Asta m-a surprins.

— De două ori, am confirmat.

Dacă număram și că nu îl lăsasem să ardă de viu într-o băcănie.

— Și-a retras raportul inițial despre ce s-a întâmplat și va trimite unul nou.

Am ridicat din sprâncene.

— Îl va confirma pe al tău și va specifica limpede că ți-ai riscat propria siguranță pentru ceilalți, acționând cu un curaj deosebit și salvându-le viața lui și răcanului.

— Deci a recunoscut totul?

— Așa cred, a susținut căpitanul, dacă nu omite nimic.

— A jurat că nu va mărturisi, am spus.

— Cred că s-a răzgândit.

— Dar… va fi suspendat?

— Da.

— Își va pierde pensia?

— Probabil.

— De ce ar renunța la toate? Era cât pe ce să scape.

— A spus că îți era dator vândut. Și că nu a vrut să fie personajul negativ.

Nu prea știam ce să simt.

— Am fost un idiot, a zis căpitanul. Cu toții am fost. Te-am subestimat și n-am avut încredere în

tine. Acum o să ne revanșăm.

Nu eram sigură cum aveau să se revanșeze. Aproape că mă făcuse să mă simt mai rău fiindcă recunoscuse. Aproape.

— Cum, mai exact?

— Nu sunt sigur, mi-a răspuns. Dar începem prin a te duce la Boston, cu sirene și girofar.

Pe drum, le-am povestit totul. Ne-am înghesuit cu toții în mașina căpitanului (un *Chevrolet Suburban)* – căpitanul și Micuțul în față, iar eu între Cutie și Pachețel, în spate. Le-am spus cum mi-am dat seama ce se întâmpla cu DeStasio, descriind toate indiciile și cum se potriveau.

— Ar fi murit dacă nu apăreai, a zis căpitanul.

— Probabil.

— Ar fi murit și dacă intra singur în clădire, a adăugat Pachețel.

— Cu siguranță.

Pe drum, băieții s-au purtat de parcă totul era normal. Ca și cum nu fusesem niciodată suspectă, respinsă sau nu-mi fusese niciodată pus la îndoială cuvântul. De fapt, stăteam chiar bine. Ceva din toată povestea asta părea că înlăturase o ultimă barieră nevăzută, pe care nici măcar nu o putusem identifica. Băieții glumeau, mă tachinau și îmi mulțumeau, mă rugau să-i scuz și își spuneau *idioți,* iar și iar.

Cel mai tare mă tachinau cu privire la răcan.

Da, n-aveam cum să scap.

— Trebuie să vă combinăm numele. Sigur o să găsim ceva, a zis Pachețel, apoi a continuat: Eu am știut de la început.

— Nici n-ai avut idee, a intervenit Cutie, încercând să-i dea un pumn lui Pachețel.

— Tacă-ți fleanca, s-a răstit Micuțul. A fost o iubire secretă, ca în filme. Nimeni n-a știut.

— În mintea mea, a explicat Pachețel. Pentru mine. Mi-am spus: Ăștia doi ajung în așternut *înainte să-ți dai seama.*

— Nimeni nu e în așternut, am zis, în timp ce urechile începură să mi se înfierbânte ușor.

— Nu acum, a zis Pachețel.

— Nu pentru câteva săptămâni, a spus căpitanul, de pe locul din față. Dă-i omului timp să-și revină.

— Săracul Iubițeeel, au incantat toți.

— Doamne, vă rog să-mi spuneți că nu începeți să-i ziceți *Iubițel.*

— Prea târziu, au râs ei.

Rezerva micuță a lui Owen era atât de plină – cu părinți, surori, soții acestora, cel puțin câțiva verișori și o mână de pompieri pensionați – de parcă intrasem într-un lift foarte aglomerat.

Căpitanul Murphy și băieții m-au vârât înăuntru.

— Ți-am adus un cadou, a zis căpitanul.

Tipii din echipă au izbucnit în urale, mulțimea s-a dat la o parte, iar eu m-am trezit lângă patul lui.

Trăia. Era treaz. Era bine.

Era cea mai frumoasă priveliște din lume.

Mi-am ținut respirația.

S-a uitat în ochii mei.

— Bună, răcane, am spus.

— Bună, Cassie.

Avea vocea răgușită, din cauza tubului. Fața lui era încă arsă, roșie pe alocuri, dar nu arăta chiar atât de rău. Părul îi era adorabil de ciufulit.

A întins mâna peste marginea patului și am prins-o în palma mea.

Dar apoi am auzit-o pe Colleen.

— Ea ce caută aici? Ți-am zis că nu are ce căuta aici!

M-am uitat la ea și am știut că avusese dreptate căpitanul. Nu se ținea deloc bine. Avea ochii injectați și părul nearanjat. Nu dormise de o săptămână.

— E în regulă, a spus căpitanul. Noi am adus-o.

Colleen s-a uitat urât la el.

— De ce?

— Am greșit, Colleen, i-a explicat el. DeStasio a depus un raport fals. Nu ea este motivul pentru care fiul tău a fost rănit, ci datorită ei a supraviețuit.

Colleen m-a privit suspicioasă.

— Ții minte când DeStasio s-a accidentat la spate, după ce s-a prăbușit acoperișul ăla?

Încuviințări și murmure peste tot.

— Se pare că a devenit dependent de niște calmante. După ce Tony a murit, a fost tot mai rău. Apoi l-a părăsit Annette. Lucrurile au degenerat așa de mult, încât i-a fost afectată judecata. A început să mintă. A avut halucinații spunând că a zărit un băiețel în incendiu. L-a târât pe răcan în clădire, iar ea – a făcut semn spre mine – a reușit să îl scoată afară. Tot ea a recunoscut intoxicația cu cianură. Aceeași ea și-a riscat propria viață ca să îl găsească pe răcan, inconștient, cu dispozitivul PASS piuind, sub dărâmături. Și tot Hanwell i-a administrat antidotul și l-a intubat pe loc, cât era inconștient și nu avea nici aer, nici puls.

M-a făcut să par grozavă.

— Serios, Colleen, a continuat. Dacă fata asta nu avea grijă de el, n-am fi acum la spital, ci la cimitir.

Aceasta m-a privit o secundă.

După care și-a croit drum printre oameni. Când a ajuns lângă mine, fața ei era într-o baie de lacrimi. M-a îmbrățișat din tot sufletul, cât a putut de strâns. O simțeam tremurând. Apoi mi-a șoptit la ureche: *Mulțumesc!*

Am îmbrățișat-o înapoi cu o singură mână, fără să îi dau drumul răcanului, pe care-l țineam cu celălalt braț.

— Stați așa, a spus una dintre surorile lui Owen care ne privea. Nu e Christabel?

Colleen s-a uitat mai bine la mine.

— Este Cassie, a spus căpitanul.

— E ambele, a zis răcanul, cu o voce răgușită, și toți s-au întors spre el. Este atât cel mai bun

pompier din tura noastră, l-a privit el în ochi pe căpitan, cât și partenera mea de la petrecerea aniversară.

— Dar nu a fost o întâlnire, i-am spus, zâmbindu-i din ochi.

— Nu a început ca o întâlnire, a răspuns, pe un ton de flirt ușor, dar cu siguranță acolo am ajuns.

Băieții din echipă au început să chiuie.

— Am crezut că suntem în siguranță, a zis răcanul, dar a apărut căpitanul.

Acesta s-a uitat la mine perplex.

— Hanwell era fata aceea beată?

— Doar că nu era beată, a precizat Owen. Se prefăcea, ca să nu o recunoașteți.

— A mers, a zis căpitanul, impresionat.

— I-am dat un nume fals, ca să nu se afle la secție.

Toți cei prezenți înțelegeau. Toată lumea știa ce scandal ar fi fost. Pompierii nu se combinau între ei.

— Dar de ce să o aduci, fiule? De ce să riști?

Răcanul s-a uitat la toți de parcă ar fi fost evident. Și dacă l-a jenat să recunoască asta cu voce tare, în auzul tuturor, nu s-a cunoscut:

— Pentru că sunt îndrăgostit nebunește de ea, a zis, ridicând din umeri. Din prima zi am fost.

În cameră s-a lăsat tăcerea.

Apoi toată lumea s-a uitat brusc la noi, care ne țineam de mână.

Băieții au izbucnit iar în urale, lovindu-se unii pe ceilalți peste spate, de parcă tocmai câștigaserăm cu toții la loterie.

— Au fost toate prelevările acelea de probe, a strigat Pachețel.

— Sau când i-am lipit de stâlp cu bandă adezivă!

— Sau când i-am prins în capcană pe acoperiș!

M-a surprins cât de veseli erau. Păreau atât de încântați de ideea ca eu și Owen să fim împreună și atât de bucuroși să își asume că știuseră mereu.

În tot acest timp, mă așteptasem să fiu mustrată, cel puțin, dacă ne-ar fi descoperit. Dar băieții erau topiți. Nu doar că păreau OK, ci erau de-a dreptul fermecați – o întreagă echipă de pompieri băgăreți.

Poate că se bucurau că răcanul era în viață.

Sau poate chiar îi judecasem greșit.

Uneori vedem doar ce ne așteptăm să vedem.

Răcanul m-a tras mai aproape.

— Hai aici.

Camera a fost cuprinsă de liniște când m-am apropiat.

— Am ceva pentru tine, mi-a șoptit. De pe tava pentru micul dejun a luat un inel argintiu.

Din aluminiu.

M-am uitat la el.

— Este făcut din capacul de la sucul de mere, mi-a zis, privindu-mă în ochi. S-ar putea să fie lipicios.

— Ce vrei să faci cu el?

— Mi-am promis că, dacă trăiesc, primul lucru pe care-l fac va fi să te cer în căsătorie.

— Cred că te place și el, Hanwell, a strigat cineva.

— Vrei să fii soția mea? a întrebat răcanul, ridicând inelul de aluminiu, cu ochii lipiți de ai mei.

Am încuviințat înainte să îmi pot găsi cuvintele.

— Da.

M-a tras mai aproape, mi-a strecurat inelul pe deget și mi-a sărutat mâna într-un fel care l-a făcut pe căpitan să înceapă să evacueze lumea.

— Gata, gata, a spus el. Să le oferim celor doi copii un moment de intimitate. Dar curioșii nu erau atât de ușor de convins. Tu! Căpitanul a arătat spre tipul de lângă ușă. Mișcă- te! apoi spre alt tip: Și tu!

După ce a plecat lumea, căpitanul i-a luat pe după umeri pe ultimii doi rămași, Big Robby și Colleen.

— Să-i dăm Iubițelului două minute și să mergem după niște cafea.

Ușa s-a închis în urma lor și am rămas singuri.

Răcanul a tras de mine să mă așez lângă el.

— Treci aici.

M-am așezat.

— Nu au vrut să mă lase să te văd, dar m-am strecurat înăuntru.

— Credeam că am visat.

— A fost real.

Nici nu mi-am dat seama că aveam fața plină de lacrimi până nu mi le-a șters el.

— Sunt atât de bucuroasă că ești bine, i-am spus, iar vocea îmi tremura groaznic.

— Mulțumesc că nu m-ai lăsat să mor, mi-a zis Owen.

— Mulțumesc că nu ai murit!

— Mulțumesc că ai fost de acord să te căsătorești cu mine.

— Mulțumesc că m-ai cerut!

— Dacă te-aș putea săruta acum, aș face-o.

— Și eu ți-aș răspunde.

— Dar nu pot. Din cauza coastelor.

— Înțeleg.

— Deci, dacă vrei să fii sărutată, a continuat privindu-mă, trebuie să faci toată treaba.

— Nu vreau să te lovesc, i-am spus.

— Dar vrei să mă săruți.

— Foarte mult.

— Atunci ai grijă.

L-am sărutat. Cu delicatețe. Sprijinindu-mă într-o mână și mângâindu-i cu cealaltă gâtul nebărbierit. Îi simțeam pulsul stabil și m-am lăsat cuprinsă de recunoștință că era acolo. Când m-am retras să mă uit la el, mi-a șoptit:

— Nu te opri.

— Căpitanul a zis să te menajez.

— Nu mă menaja.

— Ar trebui să te las să te odihnești.

— Nu mă lăsa.

— Ar trebui să plec.

— Nu pleca, a spus.

Părea obosit, de parcă un flirt și un sărut erau suficiente să îl termine. Însă chiar nu voiam să plec. M-am întins încet lângă el pe patul îngust, fiind atentă să nu îl lovesc. M-am cuibărit între el și marginea patului.

Când m-am așezat cu capul pe umărul lui, de parcă ar fi fost cel mai firesc pas în conversație, Owen a spus:

— Ar trebui să facem asta azi.

— Ce să facem? m-am sprijinit în cot.

Mi-a zâmbit, întâlnindu-mi privirea.

— Să ne căsătorim.

— Aici, în spital?

— Sunt convins că au un capelan sau ceva de genul.

— Nu, am spus.

— Nu te căsătorești cu mine?

— Nu azi. Nu în spital.

— De ce nu?

— Pentru că ar fi prea multe lucruri bune deodată, iar eu vreau să mai fie și altele pe care să le aștept.

A zâmbit iar, cu capul pe pernă, și a închis ochii. M-am cuibărit din nou lângă el. Credeam că adormise, când l-am auzit:

— Să ai încredere în mine când îți spun că o să ți se întâmple multe lucruri bune de acum înainte.

— Sunt de acord.

Dar eram conștientă că se putea întâmpla orice.

Știam deja prea multe despre viață ca să mă prefac că nu era pe jumătate tragedie. Pierdem oameni iubiți. Ne dezamăgim reciproc. Înțelegem greșii. Ne însingurăm și ne supărăm.

Dar acum eram bine. Mai mult decât bine.

Mama era în grădină și își făcuse planuri să se vadă cu Josie la prânz. Geamul de la bucătărie era reparat. Băieții de la secție erau în sala de

așteptare, făcând glume obscene. DeStasio primea a doua șansă să își revină. Big Robby și Colleen își sorbeau cafelele binemeritate. Eu îmi primisem slujba înapoi – asta dacă o mai voiam.

Răcanul trăia. Eram lângă el, ținându-l de mână, și îi simțeam pieptul ridicându-se și coborând, ca pe un miracol extraordinar. Acceptam. Nu mă plângeam.

Îi iertasem pe toți, inclusiv pe mine, și aș fi făcut-o din nou.

Poate că toată lumea a fost doar nesăbuită și condamnată. Poate că nimeni nu urma să aibă parte de un final fericit. Poate că toată fericirea la care puteam spera era doar o scurtă pauză de la suferință.

Dar nu puteam nega că acela era într-adevăr un moment autentic de bucurie pură.

Ar putea să nu dureze, însă asta îl făcea să conteze.

Trebuia să fie suficient.

Epilog

N-am mai ajuns înapoi în Texas.

Dar mi-am revăzut echipa din Austin, un an mai târziu, când răcanul și cu mine ne-am căsătorit în Rockport, într-o seară caldă de vară, la apus. Toată gașca a condus din Texas într-o caravană de camioane, după ce fuseseră de acord să îmi fie domnișoare de onoare. Hernandez viza poziția principală, dar i-am oferit-o lui Josie.

Tot ea mi-a făcut și rochia. Subțire ca un furou, dar cu multe volănașe. Soțul ei misterios a ținut bebelușul agitat, în timpul ceremoniei, iar Josie mi-a ținut buchetul. Hernandez și-a convins vărul să-și conducă strălucitorul camion *Airstream*[24] de *Taco,* jumătate de țară, ca să se ocupe de catering, așa că și el a ajuns într-o poziție de onoare, totuși. Hernandez era *Vărul Tipului cu Van-ul de Taco. A* vrut să trecem asta în program.

Nu am trecut-o.

Ne-a adus noul calendar al pompierilor secției din Austin, drept cadou de nuntă.

Membrii echipei din Lillian au fost cavaleri de onoare. Mirele a fost condus de toate surorile lui. Am avut o paradă de copii care purtau coșulețe cu flori. Nu am putut decide care dintre căpitani (din Austin sau Lillian) să oficieze, așa că i-am rugat pe amândoi. Ambii au obținut certificarea și au oficiat cu rândul.

Ce pot să zic? Când ne-am apropiat să ne facem jurămintele, aveam mulți oameni minunați alături de noi.

Au venit tata și Carol, cu avionul. Mama și tata m-au condus împreună la altar. Diana a purtat un petic pentru ochi din mătasea rămasă de la rochia mea.

Mai târziu, mama mi-a spus că a găsit un moment să îl ia deoparte pe tata și să îi prezinte scuze. Pentru că-l părăsise, dar și pentru cum îl

părăsise – lăsându-l cu atât de multe incertitudini rămase atâta vreme fără răspuns.

— Știi că nu te-am înșelat, nu? îl întrebase, privindu-l în ochi.

Dar el nu știuse. În tot acel timp, bănuise că fusese înșelat. Ani după ani, asta presupusese: că fusese și trădat, nu doar abandonat.

— Nu, a spus ea, luându-l de mână. Ai fost abandonat, dar nu trădat.

Apoi și-a întors capul și a început să privească oceanul.

— Nu că ar mai conta acum, a continuat.

— Contează, i-a spus tata, strângând-o și el de mână.

Firește, nu schimba trecutul, dar era important.

Colleen și Big Robby erau acolo, bineînțeles, iar vărul Alex a fost barman pe gratis și ne-a dat prezervative pe furiș. Am invitat-o pe asistenta de la Terapie intensivă care mă lăsase înăuntru și sunt convinsă că cei doi s-au combinat.

L-am invitat pe DeStasio?

Da.

Atitudinea lui față de mine s-a îmbunătățit mult după ce i-am salvat viața.

La fel și a mea față de el. Când a ieșit de la dezintoxicare, a apărut la mine acasă pentru a mă ruga sincer să-l iert, cu lacrimi adevărate, promițând că își va petrece anii de pensie făcând voluntariat la adăpostul pentru femei, pentru a-și ispăși păcatele.

În semn de recunoaștere a dezvoltării sale personale, i-am luat un tricou pe care scria: AȘA ARATĂ UN FEMINIST.

Nu a schimbat ce făcuse, firește. Dar a contat.

În plus, a început să se vadă cu directoarea adăpostului pentru femei, ceea ce i-a schimbat mult în bine personalitatea. Aproape că înțelegeam acum de ce îl plăceau oamenii. Aproape.

Aș vrea să vă spun că Diana a reușit să se vindece de cancer prin forța voinței, însă nu a fost așa. Chiar înainte de nuntă, tumora a început să crească iar, și a primit un diagnostic pesimist.

Dar, în felul ei caracteristic, nu mi-a spus.

M-a lăsat să am parte de o noapte frumoasă, mângâiată de briză, în rochia mea de mătase albă, să beau șampanie și să aștept cu nerăbdare binecuvântările care urmau.

Nu mi-a spus niciodată, oficial. Nu a rostit cuvintele. A știut că, odată revenită tumora, o să-mi dau seama. În final, am primit un an în plus față de cât sperasem. Și a știut și că niciuneia dintre noi nu i se cuvenea nici măcar o singură zi din timpul suplimentar.

Spera să-și vadă nepotul înainte să plece din această lume, dar nu am reușit să ne ocupăm la timp. Totuși, am rămas însărcinată cu puțin înainte să moară și, cumva, a știut înaintea mea.

— Ghici ce, mi-a spus ea, cu o zi înainte de final.

— Ce?

— Ești însărcinată.

Răcanul și cu mine încercam, plini de entuziasm, dar încă nu se prinsese nimic. După câteva luni de menstruații regulate, mă descurajasem.

— Nu mă simt însărcinată.

— Dar ești, a spus ea, cu ochii închiși. Și este o fată. Și o vei iubi mai mult decât pe tine. O vei dezamăgi și vei avea impresia că niciodată nu te vei ridica la standardele pe care ți le-ai setat ca mamă. Dar nu te îngrijora. Va fi bine.

— Da, am zis, ștergându-mi lacrimile. Va fi.

Diana mi-a lăsat casa lui Wallace, iar răcanul și cu mine ne-am mutat acolo. Acum avem doi copii mici care o distrug sistematic, în fiecare zi. Dar ne gândim că, dacă locul i-a putut îndura pe Samuel și pe Chastity McKee, împreună cu cei opt copii ai

lor, și toți peștii pe care i-au prins vreodată, se descurcă și cu niște Hanwell-Callaghani.

Am mai ținut magazinul de olărit o vreme, ca să vindem ce rămăsese din stocul Dianei fanilor și prietenilor. Pe unele dintre cele mai frumoase piese le-am păstrat și le-am expus într-o nișă antică, cu uși de sticlă, care se închid cu o cheie specială. Pe celelalte le folosim. Asta și-ar fi dorit ea. Sunt bolurile și farfuriile din care mănâncă micuții noștri.

În cele din urmă, răcanul a transformat vechiul magazin într-un restaurant cu șapte mese. Avem deschis tot anul și mereu e coadă la intrare. DeStasio ajută peste vară, când este sezon. E mult de muncă, dar pe răcan asta nu îl supără.

Da, încă îi spun așa.

M-am întors la secția din Lillian. Într-un târziu. După ce au insistat pentru o vreme.

De fapt, e un program bun pentru o mamă. Muncesc doar două zile pe săptămână, câte douăzeci și patru de ore, dar… Josie a reușit să mai aibă încă doi copii, iar soțul ei misterios și-a schimbat jobul, ca să stea mai mult acasă. Cel mai mic dintre copiii ei și cel mai mare dintre ai mei s-au născut la câteva zile distanță și am creat un spațiu comun pentru îngrijire cu scopul de a acoperi serile în care lucrăm fie eu, fie Josie. Împreună, ajutate și de echipa de babysitteri din tura C a celor mai curajoși pompieri din Lillian, ne descurcăm.

Chiar este nevoie de un sat întreg să crești un copil[25]. Un sat și jumătate.

Așa că am iertat-o pe mama. Și tata a iertat-o. Răcanul s-a iertat pe sine, pentru că fusese cândva un copil prostuț. L-am iertat pe DeStasio deoarece fusese un adult stupid. Ca grup, cred că am ajuns să ne pricepem la iertare.

Ba chiar am citit o carte despre psihologia dezvoltării post-traumatice și despre cum, după

rănile cumplite, nedrepte și crude pe care ni le provoacă viața, putem deveni mai înțelepți și mai puternici.

Sunt mai înțeleaptă și mai puternică acum?

Fără îndoială. Chiar și după tot ce s-a întâmplat.

Am petrecut mult timp dorindu-mi să nu se fi întâmplat.

Dar s-a întâmplat, iar întrebarea pe care încerc să mă concentrez este: *Și acum ce urmează?*

Acum că sunt mai în vârstă și mai înțeleaptă – și am căutat atâta să mă vindec (ceea ce am și reușit în mare parte) – încerc să privesc lumea în ansamblu. Sunt atentă la politică și votez candidații cărora le pasă de siguranța femeilor. Am predat cursuri de autoapărare în Texas și o să le reiau aici, când copiii mei vor mai crește și o să am timp. Mă asigur mereu că tratez victimele abuzurilor cu o compasiune și o tandrețe aparte.

Am început să fac voluntariat într-un grup nonprofit, care le îndeamnă pe supraviețuitoarele violurilor și agresiunilor să meargă în școli, în închisori și în facultăți și să își spună poveștile. Cui? Fetelor, dar, la fel de important, și băieților.

Este înspăimântător.

Merg o dată pe lună, negreșit, și, de fiecare dată, trebuie să mă opresc în drum spre casă și să vomit la marginea drumului.

Dar continui.

Continui pentru că eu cred că singurul lucru care ne poate salva este relaționarea interumană. Cred că învățăm să fim empatici când ascultăm poveștile altora și le simțim durerea. Continui deoarece știu sigur că lumea noastră are o problemă cu empatia pentru femei și este un lucru curajos pe care îl pot face ca să ajut.

Sincer, îmi zic mereu în sinea mea, dacă i-am putut spune povestea mea lui DeStasio, ar trebui să o pot împărtăși oricui.

Sper că puștii aceia mă ascultă. Că devin oameni mai buni și mai atenți unii cu alții. Că

încearcă să își folosească suferința ca să *ajute,* și nu ca să facă rău.

Poate că înțeleg sau poate nu. Eu nu pot decât să încerc.

Când ajung acasă, Owen este mereu acolo și mă așteaptă. Se asigură că are cina pregătită – ceva cald, de obicei plin de unt. În serile acelea, mă joc cu copiii noștri și le sărut burticile dolofane până se face timpul de mers la culcare, apoi el îi duce în dormitorul de la mansardă, unde sunt perdelele cu franjuri, și îi adoarme. Când se întoarce, îmi aduce o pătură și o cană cu ceai, stăm pe canapea și vorbim. Încearcă să mă facă să râd. Uneori, îmi face masaj la picioare cu o loțiune cu aromă de lămâie. Alteori, ne uităm la TV.

Nu poate rezolva nimic din ceea ce îi povestesc, dar încearcă să mă facă să am o stare mai bună.

Adormim unul în brațele celuilalt.

Asta dacă nu cumva nu adorm imediat.

Atunci, așa cum am făcut dintotdeauna, închid ochii și îmi imaginez că prepar prăjiturele cu fulgi de ciocolată. Cântăresc fulgii. Sparg ouăle. Mă uit cum se face amestecul în blender. E la fel de fiecare dată, doar că există ceva diferit.

Acum nu mai coc doar eu prăjiturele. Acum, îmi imaginez că adolescenta de șaisprezece ani, care am fost cândva, este acolo, cu mine.

Când sunt gata prăjiturelele, le scoatem din cuptor, ne așezăm pe canapea și le mâncăm, încă lipicioase și calde, și bem lapte rece ca gheața. Câteodată, o îmbrățișez. Altădată, îi spun lucruri pline de înțelegere și încurajare. Cu altă ocazie, îi promit, cu toată convingerea, că nu îi va distruge viața ceea ce i s-a întâmplat. Și că, în final, se va vindeca și va găsi noi căi de a fi bine.

Știu că acele momente nu se întâmplă. Știu că nu pot păși înapoi în timp și nu-i pot fi mamă sinelui meu pierdut. Știu că eu-adolescentă și eu-adult nu putem mânca prăjiturele împreună,

dându-ne ochii peste cap pentru ce se întâmplă în lume, ca și cum am fi cele mai bune prietene.

Este ficțiune, firește. Îmi spun povești.

Dar asta e partea care schimbă vieți.

Faptul că le credem.

Dar stați așa. *L-am iertat vreodată pe Heath Thompson?*

Nu tocmai.

M-am iertat *pe mine,* în sfârșit. Deși nu făcusem nimic care ar fi necesitat să-mi cer iertare.

Pe el însă nu l-am iertat.

Cu el, în final, pot spune că am ales calea răzbunării.

Nu știu dacă ați citit despre asta în ziare, dar a ajuns la închisoare.

Și nu pentru ce v-ați aștepta, ci pentru evaziune fiscală.

Deși, în aceeași lună, pe primele pagini ale ziarelor, a fost demascat drept patron al unui cerc de prostituție la nivel înalt. După aceea, a fost dat în judecată de treisprezece femei pentru viol. Soția l-a părăsit, dar nu înainte de a posta niște fotografii profund umilitoare, cu el în haine jenante, pe tot internetul.

O lăsăm așa. Folosiți-vă imaginația. Apoi faceți orice v-ați închipui, însă de o sută de ori mai jenant, apoi încercați iar.

Dar pentru ce a mers la închisoare? *Pentru evaziune fiscală.*

S-a dovedit că frauda banii municipalității pentru a plăti adăposturi pentru femeile care îl dădeau în judecată.

Oamenii din Austin nu prea au înghițit gălușca.

Da, s-a jucat cu focul și s-a ars.

Una dintre femeile pe care le violase a candidat pentru un loc în Consiliu și a câștigat.

Toată povestea a fost în presă și la TV luni de zile. Dar, cumva, am ratat-o.

Cred că eram prea ocupată să fiu fericită.

Sincer, am auzit despre asta de-abia după câțiva ani, când Heath Thompson a trimis o petiție ca să fie eliberat condiționat, iar aceasta i-a fost respinsă cu fermitate, și întreaga serie de scandaluri a revenit în presă.

Am petrecut ceva timp după aceea întrebându-mă dacă ar fi trebuit să vorbesc despre trauma mea și de ce nu am făcut-o. Parțial, nu am știut despre procese, pentru că totul se întâmplase în Texas. Îmi place să cred că m-aș fi alăturat și eu, dacă aș fi știut.

Dar nu pot să fiu sigură.

Atâta vreme am făcut tot posibilul să mă mențin pe linia de plutire.

Uneori mă întreb dacă aș fi fost capabilă să spun cuiva mai repede despre ceea ce-mi făcuse și dacă astfel aș fi putut proteja femeile cărora le-a făcut rău după mine. Poate. Poate că o voce curajoasă l-ar fi oprit. Sau poate aș fi fost învinuită și umilită, ignorată, iar el ar fi scăpat.

Eu știu de ce femeile nu vorbesc. Le este deja suficient de greu să supraviețuiască acestor traume.

Apropo, vina pentru ce ne-a făcut Heath Thompson apasă doar pe umerii lui.

În dimineața în care am descoperit știrile despre scandalurile cu el, m-am bucurat câteva minute de căderea lui spectaculoasă, apoi m-am întors la pregătirea clătitelor în formă de inimă, pentru micul dejun.

Aveam oameni mai importanți la care să mă gândesc.

Cred că se dovedește a fi adevărată vechea zicală: *Cea mai bună răzbunare este să te căsătorești cu un tip bun la suflet, cu un abdomen plat, cu pătrățele, care-ți aduce cafeaua la pat în fiecare dimineață.*

Stați. Așa suna zicala?

Poate este vorba despre asta: *Cea mai bună răzbunare este să îți petreci viața într-o căsuță de*

lângă ocean, cu un campion mondial la sărutat, care ia expresia te venerez cu trupul meu *în serios.*

S-ar putea să nu fie nici asta.

Cea mai bună răzbunare este să înalți zmeie pe plajă cu micuții tăi copilași durdulii.

Sau: *Cea mai bună răzbunare este să dansezi pe muzică veche în bucătărie, cu prietenii tăi amuzanți.*

Sau: *Cea mai bună răzbunare este să iubești nebunește.*

Doamne, cum era zicala aia? *Cea mai bună răzbunare este…*

Cea mai bună răzbunare este…

Ah, am uitat.

Mulțumiri

Am început să mă văd cu un paramedic drăguț, amuzant și pus pe șotii, imediat după ce am absolvit liceul, și de atunci suntem împreună. Deși au trecut atâția ani, pe lângă faptul că predă istorie, el încă mai face voluntariat ca pompier/paramedic. Când am început să scriu o carte despre pompieri, știam precis că nu aveam destule cunoștințe despre acest subiect.

Sunt bucuroasă că am găsit cartea lui Gary Ludwig despre viața într-o brigadă: *Blood, Sweat, Tears and Prayers.* Am fost norocoasă că mulți pompieri mi-au permis să le vizitez secțiile. Le sunt recunoscătoare multor oameni de la Brigada de Pompieri din Houston, care mi-au răspuns numeroaselor întrebări. Așadar, le mulțumesc Căpitanului Jerry Meek și băieților din tura D, de la Secția 11, pentru căldura, candoarea și poveștile hilare. De asemenea, îi aduc calde mulțumiri lui Kevin Brolan, Detectiv-șef la pensie, de la Departamentul Incendieri al Brigăzii, pentru că mi-a fost de mare folos. Îmi exprim recunoștința față de Maria Jordan, de la Secția 17, care a discutat cu mine despre cum decurge viața unei femei pompier. Grație prietenei lui Kristi Baksht, Kim, care m-a prezentat soțului ei, Andrew Ekert, pompier/paramedic la Secția 16, am putut vizita secția respectivă și mi s-a răspuns la o mie de întrebări. Am primit chiar și o demonstrație de alunecare pe bară.

Aș dori să le mulțumesc și autorilor care au recomandat cititorilor cartea mea, *How to Walk Away.* Este nevoie de foarte multă lume ca să transmiți mai departe informația și să îți faci reclamă, iar pentru asta le sunt recunoscătoare lui Emily Giffin, Nina George, Elinor Lipman, Jill Santopolo, Graeme Simpsion, Karen White, Brene Brown, Jenny Lawson, Catherine Newman și

Taylor Jenkins Reid. Sincere mulțumiri romancierei Caroline Leech pentru că mi-a fost consultantă în privința dialectului scoțian. Îmbrățișări!

Le mulțumesc lui Vicky Wight și lui Bridget Stokes de la *Six Foot Pictures,* care mi-au oferit bucuria vieții, transformând cartea mea, *The Lost Husband,* într-un film.

Tuturor amicilor mei de la *St. Martin's Press.* Vă sunt devotată! Scriu romane de multă vreme și știu precis cât de norocoasă sunt că am sprijinul vostru. Sally Richardson, Rachel Diebel, Jessica Preeg, Erica Martirano, Karen Masnica, Jordan Hanley, Lisa Senz, Janna Dokos, Elizabeth Catalano, Devan Norman, Brant Janeway, Meghan Harrison, Olga Grlic, Danielle Fiorella, India Cooper și Andrew (și Katherine) Weber – vă iubesc cu adevărat. Și un set de mulțumiri sincere, pline de adorație, agentei mele, Helen Breitwieser, care a crezut de la început în mine, și editoarei mele, Jen Enderlin, care m-a luat sub oblăduirea ei, și prin asta a schimbat totul.

Îmbrățișări familiei mele amuzante: Shelley și Matt Stein (și Yazzie), Lizzie și Scott Fletcher, Bill Pannill și Molly Hammond, Al și Ingrid Center. Mulțumiri sincere contabilei noastre, Faye Robeson, care nu face parte din familie, dar e destul de aproape.

Le mulțumesc copiilor mei încântători, Anna și Thomas, care au atâta răbdare cu mine când gândurile mele o iau în mai multe direcții, și nu în linii drepte, adică într-o ordine firească, și care mă fac să râd în fiecare zi. Sunt foarte recunoscătoare că le sunt mamă.

Îi mulțumesc mamei mele extraordinare, Deborah Detering, care a refuzat cu încăpățânare să renunțe vreodată la mine. Tot ceea ce știu despre încrederea în mine însămi am învățat de la ea, pentru că mi-a arătat cum.

Și, într-un final, mii de mulțumiri din suflet, soțului meu, Gordon. Este unul dintre băieții cu adevărat buni, și îi sunt cu mult mai recunoscătoare decât o pot exprima în cuvinte. Pentru tot.

{1} Asigură ritmul de bază. De obicei, acest tip de tobă este poziționat între picioarele toboșarului, (n. red.)

{2} Scriitoare americană, cunoscută pentru seria de romane pentru copii și adolescenți *Căsuța din prerie* (publicată între 1932 și 1943).

{3} Actor american, cu o carieră de peste cincizeci și cinci de ani și optzeci de filme. A trăit între anii 1908 și 1997. (n. red.)

{4} Recrut (în armată). (n. red.)

{5} Pictor și ilustrator american. A trăit între 1894 și 1978. (n. red.)

{6} Marcă de produse de patiserie.

{7} Număr de urgență. La noi, 112. (n. red.)

{8} Joc de cuvinte, alcătuit din 144 de litere, asemănător cu Scrabble și Boogle. (n. red.)

{9} Electrozi pentru defibrilare/ stimulare cardiacă, cunoscuți și sub denumirea de electrozi *corPatch* (n. red.)

{10} Sincopa vasovagală reprezintă una dintre cele mai frecvente cauze ale leșinului. Leșinul este denumit și sincopă, fiind cunoscut ca o scurtă pierdere a cunoștinței. Are loc atunci când există o oprire temporară a fluxului sanguin către creier, determinând o scădere bruscă a ritmului cardiac și a tensiunii arteriale. (n. red. - Sursa: humanitas.net/ ro / diseases / sincopa-vasovagala /)

{11} Tub pentru respirat sub apă. (n. red.)

{12} Motocicliști donatori. (n. red.)

{13} Un fel de mini tarte, servite ca aperitive. (n. red.)

{14} Cocktail cubanez ale cărui ingrediente principale sunt romul și lime. (n. red.)

{15} Agenția Federală pentru Managementul Situațiilor de Urgență din SUA (n. trad.)

{16} Robert Plutchik, un psiholog american, a creat în 1980 cercul emoțiilor. Acesta constă în opt emoții fundamentale (bucurie, încredere, frică, surpriză, tristețe, dezgust, mânie, anticipație) și opt emoții complexe (optimism, dragoste, supunere, înfiorare, dezaprobare, remușcare, dispreț și agresivitate), formate din câte două emoții fundamentale. (n.red. - sursa scientia.ro)

{17} Este vorba despre sărituri de tip Parkour. Pot fi găsite tutoriale exemplificative pe canalul de YouTube. (n. red.)

{18} A se vedea nota explicativă de mai sus. (n.red.)

18 Este o tehnică folosită de practicanții de parkour pentru a trece de la o bară la alta. (n.red.)

{20} Perturbații electromagnetice de origine externă, de tipul zgomotelor, care sunt produse în transmisiile radiofonice, în sfera

telecomunicațiilor ș.a. Apar în urma descărcărilor electrice din atmosferă, a scânteilor de la unele aparate electrice etc. (n. red. - Sursă: dexonline.ro)

{21} Aceste sisteme de alertă pentru siguranță personală sunt utilizate în primul rând de către pompieri pentru a solicita ajutorul folosind tehnologia semnalului sonor. Ele funcționează prin emiterea unui semnal de alarmă atunci când lipsa de mișcare depășește o perioadă specifică de timp. (n. red.)

{22} Se referă la un dispozitiv medical creat special pentru vindecarea corpului. Furnizează oxigen la o presiune mare pentru a mări cantitatea acestuia în sânge. (n. red. - Sursa: therapyroom.ro)

{23} Este cel mai mare spital didactic al școlii medicale *Harvard*, fiind situat în cartierul West End din Boston, Massachusetts. Se poziționează pe locul trei la categoria de cel mai vechi spital general din Statele Unite și are o capacitate de 999 de paturi.

{24} Brand american de remorci de călătorie, care sunt ușor de recunoscut datorită formei distinctive a caroseriei lor din aluminiu rotunjit și lustruit. (n. red.)

{25} Proverb african care semnifică faptul că o comunitate întreagă trebuie să inter- acționeze cu copiii, pentru ca aceștia să experimenteze și să crească într-un mediu sănătos.

Table of Contents

Title page	2
Unu	5
Doi	17
Trei	27
Patru	38
Cinci	48
Șase	55
Șapte	65
Opt	74
Nouă	83
Zece	91
Unsprezece	98
Doisprezece	106
Treisprezece	118
Paisprezece	126
Cincisprezece	134
Șaisprezece	154
Șaptesprezece	168
Optsprezece	178
Nouăsprezece	181
Douăzeci	194
Douăzeci și unu	207
Douăzeci și doi	221
Douăzeci și trei	234
Douăzeci și patru	254
Douăzeci și cinci	266
Douăzeci și șase	272

Douăzeci și șapte 286
Douăzeci și opt 296
Douăzeci și nouă 308
Epilog 322
Mulțumiri 331